

Mật Thám Thiếu Niên

Contents

Mật Thám Thiếu Niên	3
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.2 - Chương 1: Mở Đầu – Nỗi Đau Khát Máu	4
3. Q.3 - Chương 1: Độc Hoàng Mật Ương	6
4. Q.3 - Chương 2: Thí Huynh Nhục Tẩu	7
5. Q.3 - Chương 3: Cùng Đường Giết Mẹ	9
6. Q.3 - Chương 4: Cuộc Chiến Cá Mập	12
7. Q.3 - Chương 5: Thoát Khỏi Lốc Xoáy	14
8. Q.4 - Chương 1: Trở Thành Tể Phẩm	15
9. Q.4 - Chương 2: Tắm Rửa Phong Tình	16
10. Q.4 - Chương 3: Hấn Bị Khinh Bạc	18
11. Q.4 - Chương 4: Em Là Của Tôi	19
12. Q.4 - Chương 5: Tuyệt Sắc Mĩ Nam	19
13. Q.4 - Chương 6: Muốn Ăn Hấn	20
14. Q.4 - Chương 7: Chạy Trốn	21
15. Q.4 - Chương 8: Hang Sói Hang Hổ	22
16. Q.4 - Chương 9: Thù Giết Cha	22
17. Q.4 - Chương 10: Đấu Giá Ở Thành Phố Ngâm	23
18. Q.4 - Chương 11: Tuyệt Mỹ Nam Đồng	24
19. Q.4 - Chương 12: Tóc Trắng Mắt Xanh	26
20. Q.4 - Chương 13: Người Chạy Không Thoát	26
21. Q.4 - Chương 14: Hấn Là Chủ Nhân	27
22. Q.4 - Chương 15: Ngây Thơ	29
23. Q.4 - Chương 16: Mỹ Nhân Thét Chối Tai	31
24. Q.4 - Chương 17: Ý Nghĩ Đáng Sợ	31
25. Q.4 - Chương 18: Hấn Nhật Được Nó	32
26. Q.4 - Chương 19: Đứa Trẻ Như Thế	34
27. Q.4 - Chương 20: Chủ Tâm Dò Xét	35
28. Q.4 - Chương 21: Nhìn Nó Mê Mẩn	35
29. Q.4 - Chương 22: Thành Tiểu Thư Ký	36
30. Q.4 - Chương 23: Lạc Đường	38
31. Q.4 - Chương 24: Cuộc Nói Chuyện Tai Hại	39
32. Q.4 - Chương 25: Nghe Lén Dưới Giường	39
33. Q.4 - Chương 26: Đào Thoát Trong Hiểm Cảnh	42
34. Q.4 - Chương 27: Dịu Dàng Nhất Thời	43
35. Q.4 - Chương 28: Tham Gia Yến Hội	44
36. Q.4 - Chương 29: Người Phụ Nữ Gọi Cảm	44
37. Q.4 - Chương 30: Kẻ Mạnh Đánh Trận	45
38. Q.4 - Chương 31: Người Đàn Ông Dịu Dàng	47
39. Q.4 - Chương 32: Dạ Đế Tức Giận	48
40. Q.4 - Chương 33: Hầu Hạ Tiểu Thư	48
41. Q.4 - Chương 34: Lòng Người Hai Mặt	49

42. Q.4 - Chương 35: Mỹ Nhân Đồ Sứ	51
43. Q.4 - Chương 36: Đồ Sứ Huyết Nô	52
44. Q.4 - Chương 37: Tiểu Từ Trọng Thương	52
45. Q.4 - Chương 38: Nam Phần Nữ Trang (nữ Giả Trang Nam)	53
46. Q.4 - Chương 39: Lời Nguyễn Khát Máu	54
47. Q.4 - Chương 40: Khinh Trần Nổi Giận	55
48. Q.4 - Chương 41: Quá Để Ý “nó”	55
49. Q.4 - Chương 42: Đêm Không Ngủ	57
50. Q.4 - Chương 43: Ánh Sáng Mặt Trời	59
51. Q.4 - Chương 44: Cái Chết Đe Dọa	60
52. Q.4 - Chương 45: Trêu Chọc	60
53. Q.4 - Chương 46: Đùa Giỡn Mĩ Nam	62
54. Q.4 - Chương 47: Chàng Trai Tà Mị	63
55. Q.4 - Chương 48	65
56. Q.4 - Chương 49: Ngũ Đại Công Tử	65
57. Q.4 - Chương 50: Dạ Ca Của Thành Phố Ngầm	66
58. Q.4 - Chương 51: Người Khách Đáng Khinh	67
59. Q.4 - Chương 52	68
60. Q.4 - Chương 53: Chơi Một Vở Kịch	68
61. Q.4 - Chương 54: Khuôn Mặt Mỹ Nhân	70
62. Q.4 - Chương 55: Sống Không Bằng Chết	72
63. Q.4 - Chương 56	73
64. Q.4 - Chương 57: Đùng Quá Muộn	73
65. Q.4 - Chương 58: Đánh Người Đã Nghiền	75
66. Q.4 - Chương 59: Đưa Nàng Về Nhà	76
67. Q.4 - Chương 60: Nhu Tình Như Nước	78
68. Q.4 - Chương 61: Đêm Quỷ Dị	78
69. Q.4 - Chương 62: Cô Gái Máu	79
70. Q.4 - Chương 63: Địa Thất Của Huyết Nô	81
71. Q.4 - Chương 64	83
72. Q.4 - Chương 65: Lại Xuất Hiện	83
73. Q.4 - Chương 66: Nụ Hôn Của Ác Ma	84
74. Q.4 - Chương 67: Khí Khái Kiêu Ngạo	85
75. Q.4 - Chương 68: Tâm Lý Của Khinh Trần	86
76. Q.4 - Chương 69: Nổi Giận Vô Cớ	86
77. Q.4 - Chương 70: Lãnh Nam Ghen	88
78. Q.4 - Chương 71: Trúng Tình Độc	88
79. Q.4 - Chương 72: Khẩu Thị Tâm Phi	90
80. Q.4 - Chương 73: Ngọt Ngào Đùa Giỡn	90
81. Q.4 - Chương 74: Ý Tưởng Điên Cuồng	91
82. Q.4 - Chương 75: Nhận Làm Con Nuôi	92
83. Q.4 - Chương 76: Ưu Thương Rất Sâu	93
84. Q.4 - Chương 77: Thương Tổn Tha Thứ	93
85. Q.4 - Chương 78: Người Là Chú Ba	95
86. Q.4 - Chương 79: Hấn Hôn Nàng	97
87. Q.4 - Chương 80: Cùng Làm Việc	98
88. Q.4 - Chương 81: Sự Lừa Gạt Của Tạo Hóa	98
89. Q.4 - Chương 82: Vị Hôn Thê Của Diane	99
90. Q.4 - Chương 83: Nhục Nhã	100
91. Q.4 - Chương 84: Nghi Trượng (trợ Tề) Tây Li Dạ	101
92. Q.4 - Chương 85: Pha Trà	101
93. Q.4 - Chương 86: Hạ Độc Ban Cái Chết	102
94. Q.4 - Chương 87: Gặp Lại Andrew Mặc Sinh	103
95. Q.4 - Chương 88: Mạt Ương Đại Nhân Bắt Đầu Phản Kích	105

96. Q.4 - Chương 89: Âm Mưu Của Mặc Sinh Và Diane	105
97. Q.4 - Chương 90: Hắc Là Dạ Đế Thống Trị Châu Âu!	107
98. Q.4 - Chương 91: Tiểu Từ Bị Bắt, Dạ Đế Tức Giận!	108
99. Q.4 - Chương 92: Hình Phạt Lấy Xác Người Làm Thức Ăn Cho Côn Trùng	111
100. Q.4 - Chương 93: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	111
101. Q.4 - Chương 94: Bắc Cung Tiểu Từ Sắp Chết	113
102. Q.4 - Chương 95: Tiểu Từ Sống, Cậu Sống. Tiểu Từ Chết, Cậu Chết.	115
103. Q.4 - Chương 96: Mười Lăm Trăng Tròn, Dị Biến Song Sinh	117
104. Q.4 - Chương 97	118
105. Q.4 - Chương 98: Linh Hồn Thức Tỉnh, Bất Ngờ Liên Tục	119
106. Q.4 - Chương 99: Nụ Hôn Sắc Máu Động Lòng Người	119
107. Q.4 - Chương 100: Con Lai Của Ác Ma Và Tộc Diệt Ma	121
108. Q.4 - Chương 101: Có Thể Không, Để Em Hôn Một Chút	123
109. Q.4 - Chương 102: Dây Dưa Yêu Say Đắm	126
110. Q.4 - Chương 103: Có Thể Không, Để Em Hôn Một Chút	126
111. Q.4 - Chương 104	126
112. Q.4 - Chương 105: Kết Hôn Là Yêu Hay Là Giao Dịch?	126
113. Q.4 - Chương 106: Xin Lỗi, Đã Làm Em Thương Tồn	126
114. Q.4 - Chương 107: Hôn Nhầm, Lầm Người	126
115. Q.4 - Chương 108: Lần Thứ Hai Gặp Lại	126
116. Q.4 - Chương 109: Tiểu Từ, Chúng Ta Bỏ Trốn Đi	130
117. Q.4 - Chương 110: Mỹ Nhân Đồ Sứ Nổi Diên	130
118. Q.4 - Chương 111: Hi Vọng Gia Tộc Vỡ Nát	130
119. Q.4 - Chương 112: Mười Lăm Trăng Tròn, Điểm Kết	130

Mật Thám Thiếu Niên

Giới thiệu

“Từ nay về sau, em là chủ nhân của tôi. Em sinh ra là cho tôi, tôi sống là cho em. ” Hắc hôn lên xư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tham-thieu-nien>

1. Q.1 - Chương 1

Tên này chính là đến từ hai câu thơ nổi tiếng của Thương Ương Gia Thố, vị Đạt Lai Lạt Ma đời thứ sáu:

“Thế gian an đắc song toàn pháp?

Bất phụ Như Lai bất phụ khanh.”

Có thể hiểu như sau: trên đời này sao có thể cho người vẹn cả đôi đường, vừa không phụ Như Lai, lại vừa không phụ người đầu yêu.

Thương Ương Gia Thố, xuất thân từ gia đình nông dân, chẳng may bị vị Đạt Lai đời thứ năm chỉ định là “chuyển thế linh đồng”, lúc đó vừa mới tròn mười lăm tuổi. Thế là chàng thiếu niên được đưa vào cung điện Bồ Lạp Đạt, mười lăm năm sau trở thành vị Đạt Lai Đạt Ma đời thứ sáu. Thân là cao tăng, nhưng lại lưu luyến thế tục hồng trần. Vì thế ban ngày, y là Đạt Lai chôn thâm cung được vạn người cung phụng, buổi tối hóa thân thành phong lưu công tử, lén ra khỏi cung tìm kiếm hương vị nhân gian.

Xuất thế cùng nhập thế trong lúc đó, chỉ cách nhau trong gang tấc.

Y tại giáo có địa vị thần thánh, tụng kinh thuyết giảng, khiến người cảm thấy thanh khiết bình dị, không khác gì Phật sống. Ở mặt bên kia, Thương Ương Gia Thố lại là đập sen mà đi trong chốn hồng trần.

Trong truyện này cũng vậy. Nữ chính cùng nam chính cảm tình như thế, trong hoàn cảnh trần ngập cấm kỵ, không thể yêu nhau, nhưng vẫn giống như Thương Ương Gia Thố, liều lĩnh theo đuổi hết thấy những gì mình mong muốn. Chỉ khác ở chỗ Thương Ương Gia Thố là tăng nhân, vì ái tình mà buông rơi đức tin vào Như Lai của mình, còn nữ chính cùng nam chính, là bất chấp thân phận đối lập nhau, nên cố ý sửa thành Diêm La.

2. Q.2 - Chương 1: Mở Đầu – Nỗi Đau Khát Máu

“Đây là cái gì?” Yếu Ương Từ nhìn tập văn kiện trước mắt, những chữ viết rõ ràng phía trên làm nàng không thể tưởng tượng nổi.

“Khế ước kết hôn. Mà em cần phải ký tên lên trên.” Giọng người đàn ông lạnh lùng không chút để ý, tựa như ký hay không ký là quyết định của hắn, mà nàng, căn bản không có con đường mà lựa chọn.

Yếu Ương Từ nhìn tập văn kiện này, đột nhiên xả ra một nụ cười thê lương, trong lòng là thấu hiểu và lạnh buốt.

“Vì sao?” Dù biết rất rõ đáp án, dù căn bản không muốn mở miệng, nhưng vẫn có chút không cam lòng giãi bày lần cuối cùng.

“Tôi muốn kết hôn với em.” Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói ra kết quả hắn muốn.

Sở dĩ làm khế ước kết hôn, là do kết hôn không phải vì tình yêu, mà là vì một mục đích khác, để đạt được điều hắn muốn. Cho nên, không phải giấy kết hôn, mà là khế ước.

Từ từ in đầu ngón tay thoáng lạnh lên trang giấy kia, lạnh đến tận máu, nhưng người không liên quan lại không thể nào nhận ra, Yếu Ương Từ thản nhiên nói: “Nói thẳng đi, tôi không thích quanh co lòng vòng, tôi sẽ không cho là anh thích tôi hay yêu tôi, anh chỉ cần nói cho tôi biết, anh muốn cái gì?”

Bắc Cung Mộ Duệ không mang theo chút cảm tình nói: “Đem tâm hôn, máu xử nữ của em. Sau khi hoàn thành, tôi sẽ trả lại giấy bán thân cho em, còn giải trừng cổ được, em sẽ có tự do và năm trăm nghìn đô la ột cuộc sống mới.”

Khóe miệng Yếu Ương Từ nở nụ cười tuyệt mỹ giống như có hoa lệ giấu vóc bao quanh, ẩn giấu toan tính không muốn cho người khác biết, nhưng dưới vẻ đẹp kiều diễm này, chỉ còn là một mảnh suy ngẫm lạnh giá.

“Chỉ cần thế thôi sao?” Yếu Ương Từ làm ra vẻ mặt lạnh lùng như ánh trăng, thật lâu sau, nàng mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về người đàn ông máu lạnh tàn nhẫn như Satan ở đối diện kia, bỗng cười tà ác, Yếu Ương Từ hờ hững nói: “Nếu chỉ cần cơ thể của tôi, thế thì, có phải, cho ai cũng giống nhau? Vậy.....” Nhìn nét mặt hắn càng ngày càng xanh mét, càng ngày càng lo lắng, Yếu Ương Từ có loại khoái cảm được trả thù, nhưng nàng biết, dù kết quả như thế nào, nàng vẫn nói tiếp, “Tôi đồng ý yêu cầu của anh, nhưng, tôi muốn gả em trai Bắc Cung Khinh Trần của anh. Tôi muốn, là đem tâm hôn cùng Bắc Cung Khinh Trần thiếu gia, đem xuân cảnh đẹp. Nếu không, cho dù cho tôi có tự do, cho dù cho tôi năm trăm nghìn, tôi cũng sẽ không đồng ý.”

Năm trăm nghìn sao? Nhớ lại tất cả, năm trăm nghìn kia với nàng mà nói, không đáng một đồng.

Từng có người vì muốn làm nàng vui mà đã mua đủ loại trang viên hoa lavender và hoa hướng dương cho nàng.

Từng có người vì muốn lấy nàng mà tặng cho nàng chiếc nhẫn nạm đá quý hàng tỉ đô.

Từng có người vì nàng mà sưu tập bao nhiêu bức gốm sứ mỹ nhân động lòng người cả thế giới.

Những thứ này, chỉ vì nàng thích, hoặc là để nàng thích, nhưng, nàng đều không hề động lòng.

Chỉ vì, ở một khắc cha mẹ nàng chết đi, những thứ giá trị kia cũng chết..., khi mất đi người thân yêu nhất, khi đã nhìn thấu tính người, với nàng mà nói, tất cả đều không còn quan trọng.

Tự do..... Đã bao lâu rồi nàng không biết đến hai từ đó? Lòng mi hơi rủ xuống, giống như cánh ve chóp, nàng đã sớm quên rồi.

Nàng muốn cho hắn nếm thử, khi hắn vì để sống sót mà kết hôn với em gái của nàng chính là lúc đau đớn và tra tấn, nàng muốn cho hắn hiểu, nàng không yêu hắn, không phải nàng không thể thiếu hắn.

Bác Cung Mộ Duệ nhìn người con gái thuộc loại khát máu trước mắt này, nhìn dấu vết nơi xương quai xanh tinh tế của nàng, nơi đó từng chảy ra vị máu tươi đẹp nhất thế gian, Đôi mắt chim ưng hí lại, thật lâu sau, hắn nhàu mày cười: “Được, tôi đồng ý với em. Hôn lễ, ở ba ngày sau. Tôi nghĩ chú ba, cũng không để ý việc tùy tiện kết hôn với một cô gái, dù sao, ngủ với người con gái đó, là cứu được toàn bộ gia tộc, không phải sao?”

Nàng không phải muốn chịu đau đó ư? Nàng chẳng phải muốn đấu cùng hắn à? Vậy thì, hắn sẽ nhìn xem, đến cuối cùng, trong hai người, rốt cuộc là ai sẽ bị thương trước.

Nàng, chẳng qua chỉ là một con rối hắn nuôi nhốt ra mà thôi.

Mục đích của con rối, đó là lấy lòng người khác.

Môi Yếu Ương Từ trắng bệch, tình yêu thế gian, vốn nên tình cờ gặp gỡ một người, trong lúc sống mắt lưu chuyển, nụ cười lan ra, hai người thâm động lòng, trái tim cùng chấp nhận.

“Cho dù..... người phụ nữ kia từng là con nuôi của anh hắn?” Yếu Ương Từ cười đến tuyệt mỹ, đây là kết quả hắn muốn, không phải sao?

Đáng tiếc giữa bọn họ, cho dù hữu duyên, cũng chỉ là nghiệt duyên.

Nếu, đời người không có lần gặp đầu tiên, thì thật tốt.

Hắn vẫn là ám dạ chi vương (vua bóng đêm) oai phong lẫm liệt kia.

Nàng vẫn là tuyệt đại giai nhân bị vứt bỏ đó.

Không có bắt đầu, không có kết thúc, không thiếu nợ nhau, thì thật tốt.

Người đàn ông đột nhiên lại gần nàng, dán vào bên tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào mặt, lòng tê dại, nhưng lại gột rửa tầng tầng rung động.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, môi mỏng khô gợn lặng lẽ phun ra vài chữ tuyệt tình: “Biết không Tiểu Từ? Em là tác phẩm đặc ý nhất kiếp này của tôi. Mà ba ngày sau, tôi sẽ giúp em bán đi.”

Yếu Ương Từ cười xán lạn như hoa, có lẽ, cuối cùng của số mệnh, chính là phá đi cảnh trong mơ hoàn mỹ kia, để đôi bên cùng nhìn thấy vết thương của nhau, máu chảy không ngừng.

“Đã rõ thưa cha, xin tuân theo lời cha sắp đặt.”

Giọng của nàng rất nhẹ, nhẹ như mây bay, bay không dừng, cũng là một loại chí mạng.

Bác Cung Mộ Duệ hầu như bị bại trận.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Yếu Ương Từ, dần dần nhớ lại quãng thời gian hai người dây dưa tới lui không rõ.

3. Q.3 - Chương 1: Độc Hoàng Mạt Ương

“Mẹ!” Andrew Mạt Ương hung hăng cắn môi dưới, như cắn đến rỉ máu, buộc mình tỉnh táo lại. Lúc này sắc mặt của nàng trắng bệch, trong lòng gào thét như dã thú bị thương.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt, làm nàng sống không bằng chết.

Năm lần bảy lượt nàng muốn chạy ra khỏi gian buồng tối này, muốn chạy ra ngoài, giết chết những kẻ làm tổn thương mẹ kia, cho dù giết không được, cũng tình nguyện cùng đến chỗ chết.

Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy ánh mắt cầu xin bị thương kia của mẹ, Mạt Ương lại chần chờ, chỉ có thể nắm chặt tay, không inh phát ra tiếng gì. Nàng được mọi người tôn xưng là một huyền thoại, nhưng không ai biết, thân thể ốm yếu từ bé, cho nên nàng yếu ớt như một búp bê, ngay cả khả năng để tự bảo vệ mình cũng không có.

Nhớ lời mẹ khi giấu nàng vào trong phòng tối đã nói, nàng là người thừa kế duy nhất của gia tộc Andrew, không thể không để ý đến sinh mệnh của mình, cho dù không sống vì mình, cũng phải sống vì gia tộc Andrew mà sống. Mẹ bắt nàng phải đồng ý, dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì, nàng cũng nhất quyết không được đi ra khỏi phòng tối.

Bà muốn nàng còn sống.

Cha đã chết không lâu trước đó trong một tai nạn xe khó hiểu. Ngày thường cha rất thích đua xe, nên đã dùng một thân phận bí mật để trở thành nhà đua xe nổi tiếng trên thế giới, tại một trận đua xe bất thường nọ, dưới ánh mắt kinh hoàng của mấy triệu người xem, bỗng thoát ra ngoài quỹ đạo, tiếp theo là một tiếng nổ lớn, như nổ tung cả bầu trời, cha cũng biến thành tro tàn.

Gia tộc Andrew là một gia tộc thần bí ở châu Âu, nhiều thế hệ thừa kế là bá tước, có một sức mạnh huyền bí, được hoàng tộc rất coi trọng. Cha mẹ đã qua tuổi năm mươi, nhưng nhìn vẫn rất trẻ đẹp. Mà nàng, Andrew Mạt Ương là người thừa kế duy nhất của thế hệ này, giữ vị trí vô cùng quan trọng trong gia tộc, nhiều thế hệ gia tộc Andrew để lại tài sản đến hàng ngàn triệu, còn có nhiều tòa thành thần bí và trang viên giấu trên đại lục châu Âu, trong di chúc đều thuộc sở hữu của một mình nàng.

Mà Mạt Ương, cũng vì từ lúc sinh ra bỗng xuất hiện một lời tiên đoán, nói phải nuôi nàng giống bé trai mới có thể sống sót, cho nên, từ nhỏ Mạt Ương đã lấy thân phận con trai để lớn lên, tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng nàng là con trai, rốt cuộc ngay cả nàng cũng cho rằng mình là con trai từ trong tiềm thức.

Ngoài vài người đặc biệt trong gia tộc, tất cả người bên ngoài đều cho rằng trong gia tộc Andrew chỉ có một chàng trai, đó chính là Andrew Mạt Ương nàng. Mà nàng còn có một em gái, là trẻ mồ côi do bá tước Andrew nhận nuôi.

Mà lúc này, cha nàng có một cậu em họ, cũng chính là chú của nàng. Một nhánh bên của gia tộc Andrew—gia tộc Morgan, vì từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt với cha, cho nên được ông nội phá lệ nhận nuôi, cái tên Andrew Mặc Sinh cũng chiếm được thân phận tôn quý.

Nhưng mà, không ngờ, hắc thừa dịp cha chết đi, mà nàng cũng từ đại học Harvard Mỹ trở về gấp, lại nhân cơ hội này muốn hạ độc hại nàng! Không, bọn họ chẳng qua chỉ vì muốn thứ trên tay nàng mà thôi.

Trong thế giới hắc ám có ai là không biết, có ai là không rõ Độc Hoàng [1] Mạt Ương!

Vì muốn lấy tài sản hàng ngàn triệu của người thừa kế, còn có loại Độc Hoàng vừa mới nghiên cứu chế tạo có khả năng giết người vô hình mà không để lại bất kỳ dấu vết gì, hiện nay không có dụng cụ khoa học kỹ thuật nào có thể tra ra loại độc “Chân trời góc bể” đó, thế nhưng lại nhân dịp nàng về chịu tang cha, muốn trộm loại độc đó rồi sau đó giết chết nàng!

May mà mẹ phát hiện đúng lúc, khi Andrew Mặc Sinh xông vào phòng nàng, đã giấu nàng vào trong buồng tối.

Nhưng mà, mẹ của nàng lại bị tên kia tìm mọi cách tra tấn, thậm chí.....

Mặt Ương cắn chặt răng, nhưng nước mắt vẫn không nhịn được mà rơi xuống.

Ở trong buồng tối, nàng có thể nhìn thấy mẹ, thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trong phòng.

4. Q.3 - Chương 2: Thí Huynh Nhục Tẩu

Andrew Mặc Sinh tàn nhẫn nhìn thân thể hoàn mỹ đã bị lột sạch quần áo, lộ ra da thịt trơn mịn êm ái, như quanh thân tỏa ra tia sáng của trân châu, trên mặt không chút tỳ vết, như bạch ngọc trân quý. Hai tay và hai chân mềm mại đều bị trói chặt, dùng dây thừng lớn cột vào bốn góc giường lớn, lúc này, Mặc Sĩ Lưu Trùng thân là bá tước phu nhân vẫn mang dáng vẻ tuyệt sắc như trước, dấu cho trên gương mặt đầy nước mắt, hai mắt nhắm nghiền, môi trắng bệch, mà cả người bà bị trói thành hình chữ thập trên giường, tùy ý để Andrew Mặc Sinh và những tên đàn ông lính đánh thuê hắn đưa đến đánh giá, trên gương mặt là nụ cười xấu xa.

Mỹ nhân phương đông – Mặc Sĩ Lưu Trùng cắn răng nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Morgan Mặc Sinh, tên súc sinh kia, người hại chết anh trai của người, âm mưu chiếm đoạt gia sản của gia tộc Andrew, đứng là người mơ tưởng hào huyền.”

Khẽ giãy giụa, trên mặt Mặc Sĩ Lưu Trùng hiện lên một tia quyết liệt: “Người giết ta đi, ta có chết cũng không nói cho bọn chúng bây biết Mặt Ương ở đâu! Bọn chúng bây mãi mãi đừng hòng tìm được nó!”

Andrew Mặc Sinh lại gần, như là rất thương tiếc, hai tay tà ác từ từ vuốt lên da thịt trong sáng như ngọc lưu ly của bà, mờ ám nói: “Chị dâu, chị làm gì thế, con quái vật Mặt Ương đó đáng giá sao?”

Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh trước ngực bà, trong mắt Mặc Sĩ Lưu Trùng hiện lên sự ghê tởm, trên mặt là chán ghét vô cùng, dùng sức giãy giụa.

Andrew Mặc Sinh đứng yên không động, vẫn nhắm nháp hương vị người phụ nữ hắn muốn đã lâu, cũng từng là nữ thần trong lòng hắn. Mà những tên đàn ông khác ở đây đều phát ta tiếng cười hèn mọn.

Lòng Mặt Ương như bị dao cứa, nàng cảm thấy mình như chết đi trong tiếng cười ghê tởm kia.

Mặc Sĩ Lưu Trùng chảy ra nước mắt bị lạnh nhục, hung tợn mắng: “Đừng chạm vào ta! Không được chạm vào ta! Tên dơ bẩn kia! Buông ra!” Mặc Sĩ Lưu Trùng càng giãy giụa, càng cảm thấy lúc này mình vô cùng nhỏ bé, cổ tay bạch ngọc vì vùng vẫy mà bị cứa vào thừng, bắt đầu chảy máu ra.

Andrew Mặc Sinh nhìn bà thêm khát, đột nhiên đi lại gần, cả người như dã thú bắt đầu xâm lược, dục vọng như môi lửa, Mặc Sinh điên cuồng hôn lên thân hình hắn nhìn trộm đã lâu, vuốt ve đỉnh núi ngọc ngà nghề đây đà kia.

Mặc Sĩ Lưu Trùng không chịu nổi nhục nhã, nén lòng lại, đột nhiên cắn mạnh lưỡi mình, muốn cắn lưỡi để tự sát!

Nhưng tên súc sinh kia không cho bà cả quyền được chết, dùng sức nắm hàm dưới của bà, sau đó dùng một loại kim bạc cắm vào lưỡi bà, Mặc Sĩ Lưu Trùng chỉ cảm thấy đầu lưỡi tê dại, ngay cả miệng cũng đông cứng không nghe sai khiến nữa. Không thể cắn lưỡi tự sát, lại có thể làm bà phát ra cái tiếng kia, tên ác ma này quả tàn nhẫn!

Andrew Mặc Sinh bị dục vọng làm đỏ mắt nhìn thẳng vào bà, không để ý đến việc bà giãy giụa, hôn lên môi bà, vừa hôn, Andrew Mặc Sinh vừa tà ác nói: “Biết không, chị dâu yêu quý, từ một khắc anh bước chân vào cửa nhà nhìn thấy em, anh đã yêu, yêu em đến hết thuốc chữa, nhưng vì sao em lại nhẫn tâm như thế, trong mắt chỉ có anh trai, cũng không thèm liếc đến anh một lần? Vì sao, vì sao lại tàn nhẫn như thế, hử!? Từ khi em cự tuyệt nhận lấy vòng cổ anh đưa cho em, bắt đầu từ khắc đó, Andrew Mặc Sinh này đã thề, một ngày nào đó, sẽ trở thành người đàn ông cao cao tại thượng trong lòng em, đặt nữ thần thuần khiết kia rên rỉ ở dưới thân anh, anh muốn giẫm lên tự tôn của em, để em sống không bằng chết! Hơn nữa anh còn

muốn cho em tận mắt nhìn thấy người thân của em, những người em yêu, dần dần bị anh giết ở trước mặt em! Đầu tiên, chính là tên anh trai ngu dốt như lợn kia của anh, tiếp theo, chính là đứa con duy nhất của hai người!”

Chồng bà ngu dốt như lợn?! Đó chỉ mới là từ hình dung quá thiện lương của tên ác ma này!

Trong mắt Andrew Mặc Sinh hiện lên một tia cười tàn nhẫn lạnh lùng, bắt bà hé miệng, bỗng lấy một lọ thuốc nước ra, đổ một chút vào rồi ép bà uống, Mặc Sĩ Lưu Trùng bị hấn làm nghẹn đến ho khan không ngừng.

Mặc Sĩ Lưu Trùng hoảng sợ nhìn hấn, cảm giận nói: “Người cho ta uống gì?” Bà không sợ bị hấn cho uống độc được, bà chỉ sợ....

Quả nhiên, Andrew Mặc Sinh cười tà ác nói: “Muốn biết sao? Chị dâu, em có biết trên thế gian có một loại độc tên là ‘Xuân thủy’ không?” Mặc Sinh dừng một chút, Mạt Ương trong phòng tối khê chấn động toàn thân, như không thể động đậy! Xuân thủy, thân là độc hoàng sao nàng có thể không biết! Đó là loại xuân được mạnh nhất thế gian! Hơn nữa không thể giải trừ, trừ phi quan hệ với một người đàn ông! Andrew Mặc Sinh như không nhận ra thần sắc của Mặc Sĩ Lưu Trùng ngày càng sợ hãi, hờ hững nói: “Nghe nói ở Ấn Độ xưa, những phụ nữ là kỹ nữ hạ đẳng, nếu có ai từ chối việc tiếp khách, sẽ bị uống loại thuốc này, sau đó, liên tục ba ngày ba đêm đều quần lấy đàn ông không ngừng muốn.... thậm chí, tiếp mấy chục khách cũng không tắt dục hỏa, cho dù là thần nữ hay thánh nhân, cũng sẽ biến thành dâm phụ trong dâm phụ...” Andrew Mặc Sinh vuốt hai má bà, mờ ám nói: “Anh thực sự mong chờ, người phụ nữ cao quý thanh lịch như chị dâu, làm dâm phụ ở dưới thân anh có thể dâm đến mức nào nhỉ?”

Trong mắt Mặc Sĩ Lưu Trùng tất cả đều là hận ý và nước mắt, “Người giết tao đi, người giết tao đi!”

Andrew Mặc Sinh lấy ra một con dao từ từ dạo chơi trên thân thể bà, lưỡi dao lạnh lẽo khiến Mặc Sĩ Lưu Trùng cảm thấy còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Mặc Sĩ Lưu Trùng mở mắt thật to nhìn hấn, Andrew Mặc Sinh lại thấp giọng như tình nhân nói nhỏ: “Chị dâu, nói cho anh biết, Mạt Ương ở đâu, còn cả ‘Chân trời góc bể’ nữa? Anh biết nhất định em rõ đúng không, hử?” Andrew Mặc Sinh cầm theo một viên kẹo độc tiếp tục dụ dỗ nói: “Chỉ cần em nói ra, anh cam đoan, về sau em vẫn như trước đây, hưởng thụ vinh hoa phú quý trên thế gian, vẫn là nữ thần cao đẹp, vẫn là người phụ nữ anh yêu và kính trọng nhất. Sau khi anh tiếp nhận tài sản, tất cả của anh đều là của em.”

“Người nằm mơ à!” Mặc Sĩ Lưu Trùng tuyệt vọng nở nụ cười, cười đến khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp rực rỡ, làm cho Andrew Mặc Sinh trầm mê đến ngẩn ra, giọng Mặc Sĩ Lưu Trùng lạnh như băng: “Người đừng nằm mơ, chỉ cần Mạt Ương còn sống trên đời này một ngày, theo truyền thống của gia tộc Andrew, người sẽ mãi mãi không thể thừa kế gia sản. Gia tộc Andrew có được sự cam đoan của pháp chế thần bí và mạnh nhất trên thế giới này, dựa vào mình người, không thể thay đổi được đâu!”

“A!!” Mặc Sĩ Lưu Trùng còn chưa nói dứt lời, đột nhiên một cơn đau thấu xương truyền đến chân, làm bà nghẹn ngào kêu lên!

Trong mắt Andrew Mặc Sinh hiện ra tia lãnh huyết vô tình, cầm lấy lưỡi dao, đầu lưỡi quỷ dị như lưỡi rắn liếm lên lưỡi dao. Là hấn, vừa mới hung ác vẽ lên cổ chân bà một cái, cắt đứt gân chân của bà! Mặc Sĩ Lưu Trùng đau đến trán nổi gân xanh, sắc mặt trắng bệch, toàn thân đổ mồ hôi, hai mắt nhô ra, thật lâu không thể nói ra một câu.

Andrew Mặc Sinh chuyển dao đến chiếc chân còn lại, chiếc dao lạnh lùng như dã thú cắn nuốt bà, khiến Mặc Sĩ Lưu Trùng đau đớn sống không bằng chết.

“Vấn đề vừa rồi, anh không muốn hỏi thêm một lần nữa! Con dao nhỏ này của anh được làm từ sắt tinh luyện tốt nhất, lưỡi dao sắc bén, không cần dùng nhiều sức cũng có thể cắt đứt cổ họng, đâm thủng trái tim con người, cũng có thể khiến em sống không bằng chết, trở thành một phế nhân!” Andrew Mặc Sinh như một người dịu dàng, hờn nhẹ lên trán bà, nhẹ giọng nói: “Sao lại không quý trọng bản thân mình như thế? Mạt Ương kia, mãi mãi chỉ là một đứa bé không lớn, một ác ma sinh ra đã bị nguyên rửa, là con quái vật vừa giống nam vừa giống nữ! Nó đáng để em hi sinh sao?”

Ánh mắt Mặc Sĩ Lưu Trùng đầy máu hung tợn nhìn hấn, không nói một lời, đau đớn làm bà quên cả sợ hãi, lúc này bà chỉ có thể quyết tâm liều chết.

Mặt Ương của bà, là đứa con gái bà và chồng thương yêu nhất, tuy nuôi lớn như một chàng trai, tuy nàng vẫn bị coi là quái vật, tuy đã mười bảy tuổi nhưng nàng chỉ như một đứa trẻ, không thể lớn lên! Nhưng mà, thầy tiên tri của gia tộc họ đã sớm nói, một ngày nào đó, khi nàng gặp được người đàn ông làm nàng tin mình là phụ nữ, một ngày nào đó, khi nàng gặp được chân mệnh thiên tử thuộc về sinh mệnh của nàng, đến lúc đó, lời nguyện sẽ được giải, nàng cũng sẽ lớn lên, biến thành một người phụ nữ, bắt đầu trở nên bình thường!

Đứa trẻ của gia tộc Andrew họ, chưa từng có một người nào là kẻ yếu!

Trong mắt Mặc Sĩ Lưu Trùng hiện ra tia kiên định.

5. Q.3 - Chương 3: Cùng Đường Giết Mẹ

Andrew Mặt Ương nhìn như bay mất hồn, cha đã chết, nhìn những tên kia từ từ lại gần, như đoàn sói đói muốn nhào về phía người mẹ thuần khiết như một đóa hoa sen, trong đầu dần hiện lên hình ảnh cả nhà hạnh phúc, cha cười tươi, trong mắt mẹ là nước xuân dịu dàng, còn có em gái Diane ngây thơ thuần khiết... Tất cả lại hiện lên trong đầu, cha chết thảm, mẹ bị tra tấn muôn vàn, em gái mất tích không rõ, còn không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều vì hấn, đứa con bị nguyên rủa của gia tộc Andrew.

Trong mắt hiện lên một tia bi thương và kiên quyết, Andrew Mặt Ương nhìn về phía Mặc Sĩ Lưu Trùng, trong ánh mắt là yêu thương nồng đậm, cùng với tuyệt vọng.

Mẹ, chúng ta đi gặp cha nhé, kiếp sau, chúng ta vẫn là người một nhà.

Người gia tộc Andrew, thà chết cũng không chịu vũ nhục như thế, con sẽ không để mẹ chết đi trong vô vọng vậy, tuyệt đối sẽ không!

Mẹ ơi, tha thứ cho con!

Ngay khi Andrew Mặt Sinh lạnh lùng nhìn Mặc Sĩ Lưu Trùng như cái xác không hồn, trong mắt hiện lên khoái cảm được trả thù, khiến sắc mặt hấn dữ tợn tà ác. Mà mặt khác, những tên lính đánh thuê như dã thú bắt đầu luân phiên cúi quần xuống, lộ ra dơ bẩn xấu xí, đi lên giường lớn, lúc đang muốn phá hủy tự tôn và kiêu ngạo của người phụ nữ này, đột nhiên, một cửa ngấm bỗng bị đá vỡ ra!

Chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, là Mặt Ương đã sớm không còn nước mắt, đôi mắt sâu thẳm như trúc xanh, trong mắt đều là lạnh lùng và tuyệt lộ.

Lúc này, thân hình nhỏ gầy ấy như chứa một sức mạnh vô cùng, hờ hững nhìn mọi người xung quanh, lạnh lùng nói: “Người ông muốn tìm ở đây, thả mẹ tôi ra! Bằng không, mãi mãi tôi cũng không cho ông lấy một mẩu tài sản, cũng sẽ không nói cho ông biết ‘Chân trời góc bể’ ở chỗ nào, người chú yêu quý của tôi?!”

‘Chân trời góc bể’ là loại độc sinh vật hấn nghiên cứu thành ở viện nghiên cứu đại học Harvard, là độc nhất vô nhị trên thế giới, nhưng cho đến nay, mọi người đều biết Độc Hoàng có một thói quen kỳ quái, khi chế tạo ra thuốc giải của thuốc độc đó thì mới báo tin ra ngoài, như vậy để tránh có người lấy thuốc độc của hấn đi hại người khác. Riêng ‘Chân trời góc bể’ còn chưa nghiên cứu ra thuốc giải, hấn che giấu rất cẩn thận, không ngờ, lại bị tên lòng lang dạ thú này biết! Còn làm cho gia tộc Andrew gặp một tai nạn xưa nay chưa từng có! Nhiều năm như vậy, Mặt Ương vẫn dùng thân phận học sinh để ngụy trang, chỉ có rất ít người biết hấn chính là Độc Hoàng! ‘Chân trời góc bể’ giấu ở đâu cũng chỉ có người nhà họ biết, cho nên, dù Andrew Mặt Sinh muốn lấy ‘Chân trời góc bể’ đi hại người, vẫn chỉ là hoang tưởng thôi!

Tuy hấn là Độc Hoàng, lại chưa bao giờ dùng độc hại người, đó chỉ là một loại sở thích kỳ quặc mà thôi.

Nhưng mà, hấn trời sinh tính kiêu ngạo, tuyệt đối không thể chịu được việc thiên tài mình bị người ta lợi dụng! Đặc biệt là người chú hại chết cha, tra tấn mẹ, muốn đoạt tài sản của hấn!

“Mặt Ương..... vì sao.....” Mặc Sĩ Lưu Trùng khóc không thành tiếng.

Mặt Ương nhìn về phía ánh mắt bà, phức tạp mà nhu tình, màu xanh như tảo biển lay động trong biển cả mênh mông. Mặc Sĩ Lưu Trùng như hiểu ra điều gì, trong mắt hiện lên một tia hân hoan, là vui mừng mãn nguyện, yên lặng nhắm hai mắt lại, như đang chờ đợi cái chết buông xuống.

Mặt Ương nhìn nụ cười thánh khiết của mẹ, trong lòng đau xót. Đau đến không thể thở, nhưng hắn phải kiên cường, hắn không thể từ bỏ!

Andrew Mặc Sinh nhìn Mặt Ương đi ra, nhìn cháu gái của mình, tóc trắng, mắt xanh, không có tiêu điểm, từ một khắc sinh ra kia, đã là người bị nguyên rủa! Nhưng lại có được tài hoa siêu phàm, là thiên tài trong cực phẩm. Đã gặp qua là không thể quên được, trùm hacker, am hiểu chế độc, không chỗ nào không tinh, thậm chí, ngay cả chế tạo vũ khí sinh hóa cũng dễ dàng!

Chỉ tiếc, nó không thể dùng được, hơn nữa nó lại là chứng ngại vật để hắn có được gia tộc Andrew, cho nên, đừng trách hắn!

Andrew Mặc Sinh cười tàn sát, ngả ngón nói: “Mặt Ương, mày cho là mày đi ra, sẽ không sao à?”

Andrew Mặc Sinh vỗ tay, vài tên to cao kia nghe thấy, trên mặt hiện lên nụ cười thâm đả, không dừng lại hành động xâm phạm trên người Mặc Sĩ Lưu Trùng.

“Dừng tay!” Mặt Ương hung hăng nói: “Ta nói lại lần nữa, dừng tay!”

“Mặt Ương, bây giờ, mày cho là mày có tư cách đàm phán với tao sao?” Mặc Sinh lạnh nhạt nói.

Mặt Ương không chút sợ hãi, lạnh lùng nói: “Nếu mẹ ta có bất kỳ chuyện gì, ông mãi mãi sẽ không có được ‘Chân trời góc bể’ đâu?!”

Mặc Sinh hơi do dự, ‘Chân trời góc bể’, là hắn muốn dùng ột đối thủ trong cuộc tuyển cử nghị sĩ sắp tới, không có thuốc giải với hắn là tốt nhất, hắn ước gì tên Bắc Cung đến từ phương Đông kia chết đi, như thế sẽ không còn ai cạnh tranh chức nghị sĩ với hắn nữa.

Ngay khi Mặt Ương nghĩ Mặc Sinh đã dao động, đột nhiên, cửa phòng truyền đến một giọng nói êm tai dễ nghe: “Nếu, chúng tôi không cần phải biết ‘Chân trời góc bể’ ở đâu nữa? Vì...” Giọng nói như suối chảy kia dừng lại một chút, tiếp tục nói: “ ‘Chân trời góc bể’ đã vào tay em rồi, hả chị?” Chữ cuối cùng được Diane đặc biệt nhấn mạnh.

Mặt Ương khiếp sợ quay đầu lại, liền nhìn thấy một cô gái phương Tây mới mười lăm tuổi nhưng đã sớm trưởng thành sớm, lúc này thân thể của nàng như đóa hoa xinh đẹp mới nở, dáng nàng cao ráo thẳng đứng, nhanh nhẹn thích thú, khuôn mặt càng kiều diễm thành thực như đào mật, trên người mặc áo gấm cao quý, nhìn vừa lộng lẫy vừa quyến rũ.

Diane đùa nghịch một chút con dao nhỏ tinh xảo trong tay, bên ngoài khảm đá quý và men xanh, thành hình ống, và được treo lên bằng một vòng cổ trần châu.

Trong ánh mắt mờ mịt bi thương của Mặt Ương, Diane cười quyến rũ với Mặc Sinh, giẫm lên giày cao gót tao nhã bước đến cạnh hắn, kiễng mũi chân hôn lên hai má hắn, cầm đồ gì đó trong tay đưa cho Mặc Sinh, Mặc Sinh vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, cười hài lòng: “Rất ngoan.”

“Vậy người cảm ơn em thế nào đây?” Diane với dáng vẻ một cô bé, nũng nịu yếu ớt nói.

Mặc Sinh ấn lên cái mũi của nàng, dịu dàng nói: “Sau khi thành công, cho em làm bá tước phu nhân được không? Đây là anh lấy thân báo đáp, em nên vừa lòng đi cô bé?”

Trong đôi mắt xanh thẳm của Diane hiện lên một tia lạnh lùng và giảo hoạt, rất nhanh, lại khôi phục lại dáng vẻ ngây thơ của thiếu nữ, ôm cổ Mặc Sinh, cao hứng cười rộ lên.

Mặt Ương nhìn mình, còn có cả em gái một nhà luôn yêu thương, tuy là nàng được nhận nuôi, nhưng mà, nàng cũng được đối đãi như con gái ruột của mẹ vậy, vì sao, vì sao lại như thế??

Mặt Ương có chút đau lòng, đau đến tê liệt, ngay cả sức lực để chất vấn cũng không có.

Mặc Sĩ Lưu Trùng khóc nói: “An An, tại sao, tại sao?! Cha mẹ luôn yêu thương con từ nhỏ, vì sao con lại phải làm chuyện này?!” Thân là mẹ, bị những người khác phản bội còn có thể chịu được, thậm chí có thể

vì chính con mình mà không cần sống, nhưng, bị con gái của chính mình phản bội, nỗi đau đớn này, so với bị dao cắt vừa rồi con đau hơn gấp trăm ngàn lần!?”

“Tại sao ư?” Diane trào phúng nói: “Dù có yêu thương tôi thế nào thì tôi cũng không phải do các người sinh ra, tài sản của gia tộc Andrew cũng không có nửa phần của tôi! Như vậy xem là yêu thương sao? Nếu thế, tôi tình nguyện không cần!”

“Người!” Mối Mạt Ương trắng bệch, run run không thôi, thật lâu sau, mới miễn cưỡng nói ra một chữ.

Lúc này Diane mới nhìn Mạt Ương liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Cô cho là cô sắm vai người chị tốt thì tôi sẽ cảm kích cô à? Hừ! Trong mắt tôi cô chẳng qua chỉ là một con quái vật không lớn lên mà thôi!”

“Câm mồm! Đứa vong ân bội nghĩa kia, nếu nói chị mày như thế, ta sẽ không bỏ qua ày, mày có chết đi cha cũng không buông tha ày đâu!” Mặc Sĩ Lưu Trùng dùng một hơi cuối cùng tức giận nói.

Diane như là không nghe thấy, chỉ vô cùng thân thiết ôm cổ Mặc Sinh, thấp giọng hừ nhẹ một tiếng, làm nũng nói: “Mặc Sinh, còn không mau dọn dẹp mấy kẻ chương mắt này đi, người ta chỉ muốn thế giới của hai người thôi.”

Trong mắt Mặc Sinh hiện lên một tia tàn nhẫn, một ánh mắt, vài tên lính đánh thuê kia liền hiểu được, vài người dùng súng dí lên trán Mạt Ương, mặt khác trong tiếng cười đùa của Diane và Mặc Sinh, vài tên bắt đầu dùng nộ hôn tanh tưởi để xâm phạm thân thể thánh khiết của Mặc Sĩ Lưu Trùng.

Mắt Mạt Ương rưng rưng, dù có muôn vàn bất đắc dĩ, giờ phút này cũng không còn cách nào. Bởi vì trên trán hắn còn đặt một cây súng lạnh như băng.

Mặc Sĩ Lưu Trùng như hoàn toàn khác hẳn với lúc giây phút vừa rồi, ánh mắt mỉm cười nhìn Mạt Ương, mang theo quyết định, mang theo cầu xin, mang theo thoải mái. Mạt Ương nhìn ánh mắt phức tạp yêu thương kia, rưng rưng gật đầu.

Ngay khi có một gã đàn ông cười dâm dăng nâng thân hình của Mặc Sĩ Lưu Trùng lên, khi sắp sửa hoàn toàn chà đạp lên thân thể và linh hồn của bà, Mạt Ương điên cuồng hét lên một tiếng nói: “Đợi đã!”

Mọi người bị tiếng rống to kia làm sợ đến mức rùng mình, đều nhìn về phía Mạt Ương với dáng vẻ có chút điên cuồng, Mặc Sinh lạnh nhạt nói: “Người chết tiếp theo sẽ là mày, mày nên tiết kiệm chút sức lực đi!”

Mạt Ương hít sâu vài hơi, nén nghẹn ngào, bình tĩnh nói: “Có thể để trước khi ta chết, nói với mẹ một câu không?”

Mặc Sinh hoài nghi nói: “Mày lại muốn chơi trò gì?”

Mạt Ương thản nhiên nhìn về phía hắn: “Sao, ngay cả việc này cũng không dám?”

Mặc Sinh nhất thời giận dữ, một ánh mắt đá qua, tên lính đánh thuê vẫn dùng súng uy hiếp Mạt Ương, liền đưa Mạt Ương đến bên giường.

Dáng vẻ Mạt Ương bình tĩnh đi lại gần, đi đến trong ánh mắt cảnh giác của vài người, hơi cúi người xuống, miệng gần đến bên tai Mặc Sĩ Lưu Trùng với mái tóc xõa rối bời, lầm bầm nói: “Xin lỗi mẹ, Mạt Ương không cứu được mẹ.” Từng giọt nước mắt nóng hổi cuối cùng cũng vỡ òa, rơi trên nụ cười yếu ớt của Mặc Sĩ Lưu Trùng, trên gương mặt bình tĩnh đến đáng sợ. Mặc Sĩ Lưu Trùng lại nhìn hắn, trong mắt đều là nhu tình ngàn vạn, ngay cả một chút trách cứ cũng đều không có.

Nhanh như chớp, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Mạt Ương bỗng vùng tay lên, không biết từ lúc nào trong tay hắn đã có một con dao, trong ánh mắt kinh ngạc vạn phần và tiếng thét chói tai của Diane, hai mắt Mạt Ương nhắm lại, một dao cắm vào trái tim trên ngực Mặc Sĩ Lưu Trùng!

Máu bắn ra, văng lên mặt Mạt Ương, nhuộm đỏ hai mắt xanh bi thương của hắn.

6. Q.3 - Chương 4: Cuộc Chiến Cá Mập

Hai mắt Mạt Ương trống rỗng, không có một thứ gì bên trong, khóe miệng lại cười đến đáng sợ, nụ cười kia vô vọng mà lại thần nhiên.

Còn có hối hận và đầy đọa mình.

Vì bản thân quá yếu đuối, cho nên ngay cả mẹ cũng không cứu nổi, vì sự quá tự tin, tự mình là thiên tài, cho nên vì cố chấp theo đuổi đam mê, mới bắt kẻ hậu quả nghiên cứu tạo ra ‘Chân trời góc bể’ đưa đến thảm họa sát thân diệt tộc kia.

Mạt Ương, không phải mày rất mạnh sao? Không phải mày có thể xâm nhập vào hồ sơ bí mật của mọi tổ chức trên thế giới sao? Không phải mày có thể chế tạo ra vũ khí sinh học mà ngay cả chính phủ Mỹ cũng muốn có sao? Không phải mày mạnh đến mức làm ọi người sợ hãi sao?

Tại sao, bây giờ mày lại tay trái gà không chặt, người mình yêu, người thân của mình, một người cũng không bảo vệ được?

Mạt Ương nở nụ cười, cười đến vô lực mê man, cười đến đau khổ mà vô lệ, cười đến cực kỳ bi thương, cười đến cuối cùng lệ nóng doanh tròng.

Cha mẹ, rất nhanh thôi, rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt nhau.

Nếu còn có lần sau, nhất định con sẽ bảo vệ hai người.

Mạt Ương nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi xuống, tiếp theo, đó là nhẫn tâm rút con dao ra, máu lại chảy ra một lần nữa, Mạt Ương nhớ kỹ gương mặt bình tĩnh của mẹ lần cuối cùng.

Giây tiếp theo, dao vừa chuyển, mang theo quyết tâm muốn chết của hắn, nhanh chóng đâm vào trái tim mình, đáng tiếc sau khi tỉnh lại từ trong khiếp sợ, Mặc Sinh sẽ không cho hắn chết dễ dàng như thế.

Mặc Sinh đánh rơi con dao, con dao sắc lạnh như băng rơi xuống đất tạo ra tiếng vang rất lớn.

Tiếp theo bên tai Mạt Ương truyền đến giọng nói lạnh giá như đến từ địa ngục của Mặc Sinh: “Muốn chết thế à? Mày cho là mày có thể chết dễ thế sao?”

Mạt Ương mở hai mắt run rẩy, trên lông mi vẫn còn đọng lại nước mắt, lúc này như trân châu chói mắt, rạn vỡ tỏa sáng.

Thật sâu bên trong con mắt xanh, xa xôi lay động, gợn sóng từng trận, nhưng không hề sợ hãi.

Giống như một cái xác, mặt Mạt Ương không hề thay đổi, lẳng lặng đứng kia.

Tùy bọn họ định đoạt.

Mặc Sinh nhìn hắn thật lâu, dằn dò nói: “Mang đi! Mạt Ương, không sợ sao? Không xin à? Để tao nói ày biết, cái gì gọi là sợ, cái gì gọi là cầu xin tha thứ, cái gì gọi là không có tự tôn nhé?!”

Mạt Ương như nghe được, lại như không nghe thấy, hai mắt thâm trầm như Satan lạnh lùng đảo qua mọi người ở đây, khí thế lạnh như băng kia tản ra làm cả phòng rét lạnh, tất cả mọi người không rét mà run, bị ánh mắt vô thần lại như mang theo con dao lợi hại của hắn nhìn đến sợ hãi.

Mạt Ương nhìn thật lâu, đột nhiên lộ ra răng nanh, nở một nụ cười u ám, như kẻ cất bước trên vườn hoa, thờ ơ nói: “Tốt nhất ông nên để ta chết đi, nếu không, một ngày nào đó, các người sẽ sống trong địa ngục, muốn sống cũng không được.”

Giọng nói của Mạt Ương rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, vài người sợ đến mức lui về phía sau.

Mặc Sinh phần nộ quát: “Bắt nó trói lại cho tao! Quăng nó vào Nguồn cá mập!” Sau khi nói xong, liền cầm gậy rời đi, Diane khinh thường trừng mắt nhìn Mạt Ương, cũng rời đi theo.

Mọi người vừa nghe, toàn thân đều rung mình một cái, Nguồn cá mập! Nơi đó ngay cả ngư dân giỏi nhất cũng không dám đi qua, xung quanh nơi đó đều là cá mập lượn lờ, là nơi sống của cá mập, dù là người hay

là động vật, hay là sinh vật khác, ngã vào nơi đó, đều lập tức bị xé thành mảnh nhỏ, hóa thành máu loãng, trở thành một phần của biển.

Mặt Mạt Ương không có một gợn sóng, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tùy ý để chúng trôi dạt thừng thô cứng nhất quanh người hắn, khi Mạt Ương bị đưa ra ngoài, vài tên lính đánh thuê kia dùng lực lớn, đẩy ngã thân hình đông cứng của Mạt Ương, tay không ngờ lại như chạm vào một tảng băng, trong mắt Mạt Ương hiện lên ánh sáng phức tạp, vài tên lính đánh thuê đều không phát hiện ra, Mạt Ương không nói một lời, bình tĩnh đứng lên.

Bọn chúng lại tiếp tục hung hăng sẵn tới, từ từ đi ra ngoài.

Mạt Ương bị bịt kín hai mắt, trước mắt là một màn đen, bị đưa vào trong một chiếc xe, không biết xe chạy bao lâu mới dừng lại.

Cửa xe bị mở ra, sau đó vài người đi đến, kéo hắn xuống, Mạt Ương không cẩn thận một cái, liền chật vật bổ nhào xuống, trên mặt đau đớn một trận, vì cọ sát trên mặt cát mà rách da, còn có mùi máu tươi thản nhiên, chắc là chảy máu.

Vài tên lính đánh thuê nhìn, đột nhiên cười rộ lên: “Vừa may, giờ chảy máu, lát chúng ta không cần dùng máu tươi để hấp dẫn cá mập nữa!”

Mạt Ương chật vật dùng đầu gối đỡ mặt, khó khăn đứng lên.

Mạt Ương thở một hơi thật dài, sau đó như một con cá nổi lên mặt nước, khi vịn lần không ngờ mình vẫn có thể còn sống, lại nhìn thấy cảnh tượng kinh hồn trước mắt.

Dày đặc, có rất nhiều vây cá mập xung quanh khiến nàng không đếm nổi có bao nhiêu.

Da chúng như mang theo ánh sáng âm u lạnh giá, hai mắt chúng như trân châu trong biển, lúc này lộ ra sự hưng phấn của thợ săn nhìn thấy con mồi.

Mạt Ương lớn lên ở đây từ nhỏ, sớm đã nghe nói đến nơi khủng khiếp này, cũng hiểu được cá mập là loại động vật thông minh.

Loại cá mập trắng này con người tuyệt đối không dám coi thường vì sự hung tàn và lớn mạnh của nó.

Mạt Ương không ngờ vị máu tươi tắn ra từ vết thương trên mặt mình lại bị chúng ngửi được, loài cá mập này đã có lịch sử tồn tại hàng trăm năm, chúng đã sớm có khứu giác hoàn mỹ nhất, cũng đã sớm có thói quen ăn hết những thứ xâm phạm vào nơi này.

Nhìn hàm răng trắng to nhọn hoắt của chúng, từ từ hình thành một vòng tròn đến gần Mạt Ương, như muốn xé hắn thành mảnh nhỏ, để hắn hóa thành hư không. Mạt Ương chẳng còn đường nào mà trốn.

Môi Mạt Ương trắng bệch, nhìn mọi thứ trước mắt, nhìn cả người mình, chỉ có thanh dao nhỏ đáng thương kia, căn bản không có khả năng đột phá, giống như thời cổ đại làm anh hùng một địch trăm người.

Mạt Ương lại nhận ra mình nhỏ bé và vô lực lần nữa.

Trong đầu dần hiện lên rất nhiều cách chạy trốn, nhưng từng cái mỗi lại bị gạt bỏ bất đắc dĩ.

Ngay lúc hắn chán nản hoàn toàn muốn từ bỏ, cảm thấy mệnh đã định, số mệnh đã muốn hôm nay hắn phải chết, nhìn những thứ nổi trên mặt nước, như là muốn tăng thêm sự u ám, khiến người ta thấy sự tàn nhẫn và sức mạnh của lũ cá mập chúng.

Khóe miệng đột nhiên gợn lên một nụ cười tà ác, Mạt Ương buông lỏng tay, thanh dao rơi vào sâu trong đại dương vô tận.

Trong mắt Mạt Ương không có sợ hãi, bọn họ nghĩ rằng Độc Hoàng hắn không đúng với tên gọi sao?

Từ nhỏ, thân thể của hắn được ngâm trong thuốc độc mà trở nên khác thường, sự đặc biệt này, tuy không thể nói là bách độc bất xâm, nhưng loại độc nhỏ với hắn và nói là không thể làm tổn hại, hơn nữa còn làm tỉnh táo hơn so với người bình thường.

Càng không phải ai cũng biết, trên người Mạt Ương từ nhỏ đến lớn đều mặc một bộ giáp Kim lân sợi mềm, để giấu đi sự thật về hắn, đồng thời còn khiến đao thương bất nhập, thậm chí còn có loại độc tố đặc biệt giấu bên trong.

Hơn nữa loại độc tố này, như là nọc độc của rắn, tuy số lượng không nhiều, nhưng là kịch độc tự tay hắn chế thành, lúc này, sau khi tẩm vào nước, chỉ cần mở cơ quan chống thấm của chiếc áo giáp kia, là độc tố có thể lan tràn. Hơn nữa chất độc trong áo giáp kia nhẹ hơn nước, càng dễ dàng lan ra trong nước.

Mạt Ương nhìn xung quanh người nàng, từng con cá mập nhích đến gần, nở nụ cười hơi hệt, hôm nay, hãy để hắn biến mình thành địa ngục cho lũ cá này đi.

Mạt Ương từ từ kéo đường khóa nhỏ giấu trong chiếc áo, nhìn nước biển xung quanh dần biến sắc, Mạt Ương biết nọc độc đã bắt đầu lan tỏa.

Mạt Ương hít sâu một hơi, liền chìm vào trong nước. Mà như dự đoán của Mạt Ương, trên mặt biển kia, bắt đầu từ từ xuất hiện thảm kịch máu tanh, cho dù thân ở biển, nơi này cũng sắp sửa biến thành địa ngục Tu La! Sau khi độc tố lan tràn, lũ cá mập bị trúng độc mất đi lý trí bắt đầu cắn giết đồng loại vô cùng thê thảm!

Màu máu tràn khắp biển rộng, Mạt Ương dần chìm vào đáy nước ngẩng đầu nhìn mặt biển, sắc xanh dần nhiễm hồng cả bầu trời đỏ như máu! Đỏ như lửa, như đóa hoa mạn đà la bên bờ địa ngục kia!

7. Q.3 - Chương 5: Thoát Khỏi Lốc Xoáy

Mạt Ương bơi ra ngoài vòng vây cá mập, hắn muốn nhân lúc đám cá mập tự giết lẫn nhau để đào thoát, Mạt Ương quay đầu nhìn thoáng qua mặt biển bằng, ánh đỏ ngày càng mãnh liệt, mùi máu tươi lẫn độc được làm cho thần kinh bị phá hủy, lũ cá mập dần đánh mất lý trí, tàn phá chính mình, cũng bắt đầu cắn xé đồng loại, chém giết kịch liệt, vô cùng thê thảm.

Nhìn dòng máu từ từ lan đến gần mình, Mạt Ương bơi đến nơi xa hơn, hi vọng lũ cá mập càng điên cuồng càng rơi vào vòng tròn đó.

Ngay khi Mạt Ương nghĩ mình có thể trốn thoát thuận lợi, lại phát hiện trên mặt biển bắt đầu rung động, đáy biển có lốc xoáy chuyển động, sắc biển tối đi vài phần.

Chỉ trong chốc lát, Mạt Ương bỗng cảm thấy phía sau có hơi thở nguy hiểm tới gần, nhìn lại, liền trợn mắt há miệng thấy một con cá mập đã đánh mất lý trí, hai mắt như máu nhìn thẳng về Mạt Ương, lần đầu tiên Mạt Ương biết thế nào là miệng rộng bể máu.

Mạt Ương biết, cá mập mất thần trí là đáng sợ nhất, như một sát thủ giết người vô hình.

Một bên là lốc xoáy không có đáy, một bên là cá mập hung ác, lần đầu tiên Mạt Ương cười khổ, xem ra, vẫn không có đường sống để lựa chọn.

Cuối cùng nhìn thoáng qua con cá mập, Mạt Ương đầu không ngoảnh lại, bơi vào bóng đêm không thấy đáy kia.

Thân thể bị sức mạnh to lớn ôm lấy từng đợt từng đợt, Mạt Ương biết lúc này mình có giãy giụa cũng vô dụng, liền đơn giản mặc thân thể mình, để mình nước chảy bèo trôi.

Không biết sau bao lâu, một ít ôxi trong cơ thể cuối cùng cũng dùng hết, tiếp theo, một trận lốc xoáy đáng sợ đánh úp lại, Mạt Ương chỉ cảm thấy mình như bị cuốn vào một cái hang không đáy, tiếp theo, đầu không biết đụng vào vật nặng gì ở phía trên, đau đớn lan khắp toàn thân, tiếp theo trước mắt đen lại, trong đầu trống rỗng.

Mạt Ương dùng một tia khí lực cuối cùng nở nụ cười, sau đó không biết gì nữa.

Như là một du hồn, chỉ có thể trôi theo số mệnh, như rơi vào một vùng trời độc lập mới, dòng nước kia nắm giữ lời khẩn cầu của con người trước khi chết, trong lúc đất trời hiện ra, vô ưu vô sầu.

Hãy để số mệnh làm chúa tể tối thượng, để cho nó định đoạt cuối cùng, dù sao hắn cũng đã cố gắng giữ mạng, bất kể sống, hay là chết.

Đều không còn tiếc nuối.

Cha mẹ, con rất nhớ hai người. Mạt Ương rơi vào giấc ngủ say.

8. Q.4 - Chương 1: Trở Thành Tế Phẩm

Như rơi vào một giấc mộng hoàn mỹ không tỳ vết, Yếu Ương Từ dần tỉnh lại từ cơn mê, sau khi tỉnh lại, lại phát hiện, tất cả về mình là trống rỗng, trí nhớ, đầu óc, đều trống rỗng.

Bên cạnh có rất nhiều người mặc áo trắng đi lại, lúc đầu Yếu Ương Từ nghĩ là mình đang ở trên thiên đường, nhưng dần dần, hắn hiểu được, mình đang trong bệnh viện. Người mặc áo trắng này không phải thiên sứ, mà là bác sĩ.

Yếu Ương Từ không biết mình là ai, vì sao mình lại xuất hiện ở Na Uy, hơn nữa còn tỉnh lại trong một bệnh viện nhỏ xa lạ, đầu bị băng bó, không nhớ gì cả, trên người ngay cả chứng minh thư cũng không có. Người trong bệnh viện nói cho hắn biết, bọn họ phát hiện hắn trên bờ biển, toàn thân hắn ướt sũng, đầu lại chảy máu, được người lướt sóng cứu đưa vào viện.

Sau khi đi khỏi đó, hắn trắng tay, không có nhà để về. Đói khổ lạnh giá ở đầu đường Na Uy, hắn như thành một tên ăn mày, sau khi ngất vì đói, bị bọn buôn người bán sang một nước Phương Đông. Cũng trải qua không ít giấc mơ khó tưởng, hắn không hiểu sao mình lại hiểu được ngôn ngữ của bọn họ, cũng không hiểu vì sao hắn lại nói được. Thậm chí hắn không biết những thứ này là mơ hay là thật.

Quá khứ của hắn là một điều bí ẩn. Tất cả những thứ trong hiện tại, tựa hồ như nhắc nhở hắn, hắn không có quá khứ, hắn đã quên tất cả.

Chỉ nhớ ở trong mộng bị một người phụ nữ ép uống gì đó, sau đó mất đi toàn bộ ý thức. Hắn tỉnh lại trên một con thuyền nhỏ lênh đênh, trong không khí vẫn tản ra mùi biển, thuyền nhấp nhô không ngừng, hắn liền bọn họ đang ở trên biển.

Hắn bị đưa đến một nơi xa lạ.

Không hiểu sao khi hắn tỉnh lại, khi hắn mở to mắt, còn nhìn thấy trên tàu có người khác, đều hôn mê, không có nửa điểm ý thức.

Nhưng khiến hắn có chút kỳ quái là, bị bắt, toàn là trẻ con. Tuy hắn không biết vì sao thân thể mình lại nhỏ gầy như một đứa trẻ, nhưng hắn tự nói cho hắn biết, hắn không giống như thế.

Giống như hắn đã sống rất nhiều năm.

Ít nhất, hắn biết mình không phải là đứa trẻ chỉ có hơn mười tuổi.

Nếu hắn biết mình là ai, sẽ không thấy kỳ quái, thể chất của hắn, từ nhỏ đã đặc biệt, một chút thuốc mê với hắn mà nói, căn bản như người thường uống một viên thuốc ngủ.

Sau khi hắn tỉnh lại đang muốn giãy giụa, lỗ tai lại nhạy cảm nghe được tiếng bước chân và tiếng nói chuyện truyền đến từ ngoài khoang thuyền.

Hắn kinh ngạc, nhất thời lại nằm trở về, cũng như những người khác, giả vờ như ngủ rất say.

Cửa khoang thuyền bị mở ra rất nhanh.

Đi vào, nghe tiếng hình như là hai người đàn ông.

Trong đó một giọng đàn ông xu nịnh, có chút cung kính lấy lòng nói: “Phương Đông tiên sinh, thế nào, mặt hàng lần này cũng không tệ lắm chứ, đều là thân thể khỏe mạnh tìm được ở khắp nơi trên thế giới, là những

nam đồng nữ đồng trinh nguyên. Dùng bọn chúng làm tế phẩm lần này, Dạ Đế đại nhân nhất định sẽ rất hài lòng.”

Người đàn ông được gọi là Phương Đông tiên sinh kia thần nhiên ừ một tiếng, sau đó đi lại gần, cẩn thận từng bước nhìn lại. Khi đến gần Yếu Ương Từ, toàn thân hắn khẩn trương như đông cứng lại, trong lòng bàn tay và sau lưng toàn là mồ hôi, nhưng khuôn mặt vẫn không một gợn sóng như cũ. Bình tĩnh đến mức ngay cả hơi thở cũng không gấp.

Phương Đông tiên sinh kia không biết tại sao lại đứng trước mặt Yếu Ương Từ rất lâu, trái tim khẩn trương của hắn như sắp nổ mạnh. May mà, cuối cùng hắn vẫn rời đi. Yếu Ương Từ từ từ mở khóe mắt ra, chỉ nhìn thấy một chàng trai mặc quần áo xanh, hắn lại để mái tóc dài như người thời cổ! Yếu Ương Từ không nhìn thấy mặt hắn, chỉ nhớ kỹ bóng dáng ấy. Rất nhanh, sợ bị những người khác phát hiện, hắn lại nhắm hai mắt lại lần nữa.

Người nọ xoay người qua chỗ khác, nhìn một người đàn ông, lạnh lùng nói: “Đêm trăng tròn ngày mai, là ngày hiến tế mỗi tháng của Dạ Đế đại nhân, tất cả huyết nô tế phẩm các anh cần phải chuẩn bị tốt, không được để xảy ra sai sót gì.”

Tế phẩm? Hiến tế? Huyết nô? Yếu Ương Từ vẫn có thể nghe hiểu lời nói của họ, nhưng đây là thế kỷ hai mươi mốt, mà đoạn đối thoại vừa rồi chỉ có thể xuất hiện ở cổ đại, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Hắn rốt cuộc bị đưa đến chỗ nào? Yếu Ương Từ càng nghĩ càng chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, như muốn thét chói tai vài tiếng, hoặc là cho rằng tất cả những thứ này đều là mơ. Dù sao thì lý trí cũng phải bình tĩnh, giờ phút này, mất đi trí nhớ, hắn nhìn qua chỉ như một đứa trẻ.

Phương Đông tiên sinh kia nói xong, liền đi ra ngoài.

Mà một ở bên ngoài lại có một người đàn ông dặn dò nói: “Bạch bà, trông kỹ cho tôi, nếu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hỏi cô! Biết chưa?!”

Giọng nói quen thuộc giống như người đã hạ thuốc mê hắn truyền đến: “Biết rồi, đầu rắn.”

Là giọng nói sau khi hắn ngất đi đã từng nghe thấy! Không biết vì sao, nước mắt bỗng chảy xuống từ hai mắt nhắm nghiền.

Vì mình gặp đủ loại gian khổ liên tục, vì mình dần hiểu được tình người trên thế gian.

Giờ phút này Yếu Ương Từ như một đứa trẻ con mới tập đi, tất cả những gì trải qua lúc này, khiến hắn trưởng thành lần thứ hai.

9. Q.4 - Chương 2: Tắm Rửa Phong Tình

Cửa lại bị khóa lại, Yếu Ương Từ đứng dậy kiểm tra khoang thuyền kín mít này một lần lại một lần, vẫn không thể tìm ra cửa chạy trốn, đến cuối cùng hắn chỉ có thể sức cùng lực kiệt ngồi xuống, nhìn những đứa trẻ nằm dưới sàn, khuôn mặt chúng bình an, như căn bản không phát hiện mình đang đứng trong nguy hiểm, có lẽ trong giấc mơ của chúng vẫn đang hạnh phúc ở bên người nhà.

Hắn cuộn mình vào góc khoang thuyền, cứ như vậy phiêu phiêu荡荡 trong biển lớn, tinh thần cũng mê man đi, không biết sau bao lâu, ngoài biển lớn tĩnh mịch, bắt đầu nghe thấy các loại tiếng hét, còn có tiếng động cơ, hắn giật mình tỉnh lại trong chốc lát, cửa khoang thuyền đã bị mở ra.

Yếu Ương Từ nhất thời nằm vật xuống mặt đất, giả vờ như không biết gì, đáng vẻ mất đi ý thức.

Người đàn ông được gọi là Đầu rắn kia không biết đã nói gì đó với Bạch Bà canh giữ họ, thật lâu sau, liền có rất nhiều người đi vào, tiếng động bên cạnh càng lúc càng lớn, như là những đứa trẻ nằm bên cạnh cũng bị đưa đi.

Rất nhanh liền đến phiên hắn, một gã to lớn liền ôm hắn lên bằng một tay, như là rất nhẹ, vì thế cùng với bé hắn, mặt khác tay kia còn bế thêm một đứa trẻ nhỏ gầy.

Yếu Ương Từ bị xiết rất khó chịu, nhưng mà ngay cả một hơi thở dài hắn cũng không dám, kiên trì cắn răng.

Bọn họ như hàng hóa bị ném vào một không gian, từng cái một đè nặng lên, cứ như vậy.

Thật lâu sau, không gian chứa bọn họ bắt đầu chuyển động.

Bên tai loáng thoáng truyền đến một ít tiếng động, là cuộc đối thoại của cả nam và nữ, nhưng mà hắn lại không nghe rõ gì cả.

Chỉ có thể lắc lắc trong không gian như xe ngựa đi đến một nơi không biết.

Không biết sau bao lâu, tiếng xóc nảy như làm cho hắn hôn mê đi, trong mơ mơ hồ hồ, cũng như lúc bị ném vào, họ lại như hàng hóa bị nhấc vào một nơi kỳ quái. Nói là nơi kỳ quái, là vì nơi này sương khói lượn lờ, không biết là chỗ nào.

Không sao bao lâu, lại có một đoàn phụ nữ nói cười tiến vào.

Yếu Ương Từ hoàn toàn không ngờ là, sau khi bọn họ tiến vào, liền bắt đầu với tất cả lũ trẻ, bao gồm cả hắn, bắt đầu cởi tất cả quần áo trên người, khi cởi đến chiếc áo giáp bạc như quần áo trên người hắn, người phụ nữ hơi kỳ lạ, nhưng vẫn cởi ra. Hắn cảm nhận được một bàn tay thô ráp từ từ lướt qua làn da non mềm như sữa của mình, người phụ nữ kia vừa cởi quần áo bản của hắn vừa tán thưởng nói: “Không thể ngờ bé gái này nhìn bản như ăn mày, làn da lại đẹp như thế, không biết lát nữa tắm sạch xong, nhìn khuôn mặt này sẽ mê người thế nào. Ui, lại còn tóc bạch kim nữa chứ, thật là đẹp.”

Một giọng nữ có chút chua cười quyến rũ nói: “Tiểu Nga, cô yên tâm đi, dù có đẹp như thế, cuối cùng vẫn chỉ là đứa trẻ, Dạ Đế đại nhân cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với trẻ con đâu, cũng không lấy mất sự sủng ái của đại nhân với cô đâu.”

Nhất thời, cô gái này then thùng nói: “Hiếu Thiên, cô nói bây giờ thế, chúng ta đều là người làm, bị các tiểu thư nghe được, không phải làm trò cười à? Bị người cười vì si tâm vọng tưởng đấy.”

“Phụ nữ ở nơi này, người nào mà không si tâm vọng tưởng chứ! Ai bảo Dạ Đế đại nhân và các thiếu gia khác đều đẹp trai như thế, như là Phan An.” Hiếu Thiên ngẩng đầu, trong hai mắt như mang theo một loại ảo tưởng tươi đẹp, đáng vẻ nhìn qua vô cùng say mê.

Nàng vừa dứt lời, các cô gái trong phòng nhất thời cười vang.

Sau khi Hiếu Thiên cười xong, tiếp tục nói: “Các cô khoan hãy nói, những tế phẩm lần này chuẩn bị cho lễ tế của Dạ Đế đại nhân, thật đúng là không thường đâu.”

Những lời nói sau Yếu Ương Từ đều không nghe được, vì lúc này sắc mặt hắn đã trắng bệch, mồ hôi đầm đìa.

Nhưng mà lại không dám giãy giụa.

Người phụ nữ này vừa mới nói một lời mà cả đời này hắn không muốn nghe thấy, là bài xích lớn nhất trong linh hồn, tuy hắn biết thân thể mình là nữ, nhưng không biết vì sao, trong tiềm thức của hắn ghét việc người khác cho hắn là thế! Giống như là đến tận nay, hắn vẫn dùng thân phận nam sống cuộc sống bình thường!

Qua hồi lâu, thân thể trần như nhộng của Yếu Ương Từ bị cho vào trong nước ấm áp. Nhất thời làm cho hắn thoải mái thở dài, một tháng không tắm rửa, toàn thân vô cùng bẩn, dính dính, Yếu Ương Từ đã sớm không chịu được.

Nhưng sau một lát, khi hắn biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ không thoải mái muốn đứng dậy.

Đôi bàn tay thô ráp kia dạo chơi trên thân thể mềm mại của hắn, càng không ngừng chà xát như với một loại hàng hóa, thậm chí, thậm chí.....

Đưa lưng về phía người phụ nữ kia, Yếu Ương Từ gắt gao cắn môi dưới, cố kiềm chế vì đôi tay kia lại tiến vào nơi tư mật của hắn, chuyển động như con rắn, hắn giật mình toàn thân một cái, như là phản xạ bài xích có điều kiện, nhưng mà, hắn không thể, hắn không thể để cho những người này phát hiện ra hắn đã tỉnh lại.

10. Q.4 - Chương 3: Hắn Bị Khinh Bạc

Tuy Yếu Ương Từ không biết tế điện trong miệng bọn họ là gì, nhưng nói vậy cũng không phải chuyện tốt gì. Cho nên hắn phải chuẩn bị tìm thời cơ tốt nhất để chạy trốn.

Mà bây giờ không phải lúc.

Yếu Ương Từ cố ý gục đầu xuống, giấu đi hai mắt nhắm chặt và đôi môi cắn chặt như sắp hết nhẫn nại.

Một mùi thơm nhẹ lan đến, Yếu Ương Từ đang nghi hoặc, đột nhiên, cảm thấy cô gái đang tắm ỳnh này, còn có các cô gái khác trong phòng, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, mang theo giọng nói e sợ cung kính nói: “Bắc Cung thiếu gia.”

Thì ra mùi thơm kỳ quái nàng ngửi được là từ trên người Bắc Cung thiếu gia trong miệng họ truyền đến! Một người đàn ông mà lại mang theo một mùi như thế ở trên người, thật khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng giây tiếp theo, Yếu Ương Từ cũng không thể quan tâm đến điều đó nữa, bởi vì, cho dù hắn giả vờ như đang hôn mê, cho dù thân thể hắn nhìn qua như một đứa bé hơn mười tuổi, nhưng hắn vẫn bị người ta đùa cợt như cũ!

Tên thiếu niên chết tiệt kia, lại dùng bàn tay lạnh lẽo mà mềm mại xoa lên trước ngực cứng ngắt của hắn!

Làm Yếu Ương Từ càng không thể nhịn được là, tên đàn ông kia vừa sờ vừa lạnh lùng nói: “Chẳng có ý nghĩa gì, một đám trẻ con không hơn!” Thật không may, trong mắt Bắc Cung Khinh Trần hiện lên một tia chán ghét, hắn chạm vào một bé trai. Nhưng mà, sau hắn lại cảm thấy trơn mịn chứ?

Nói xong lại không nhịn được sờ lên hai quả đào nhỏ nhô lên, rồi mới lạnh lùng rời đi.

Yếu Ương Từ cắn răng, không để thân thể mình có phản ứng khó hiểu, hay là có tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng!

Nếu hắn có thể chạy trốn, hắn có thể sống, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta!

Sau khi Yếu Ương Từ được vớt lên, mấy người phụ nữ kia đầu tiên là vây quanh hắn sợ hãi than một trận, không biết là ai đến giục, hắn nghe giọng như là Phương Đông tiên sinh kia. Không biết đến cuối cùng hắn ta có thân phận gì, lại có lực uy hiếp lớn như thế.

Bọn họ đều cung kính bắt đầu thay quần áo giấy cho lũ trẻ, như là mỗi lần tế điện, đều chuẩn bị tiền vàng mã cho người chết, còn có đủ loại giấy cuốn, quần áo, thậm chí là đầy tớ hầu hạ.... Mà lúc này, bọn họ lại bị cho thành vật phẩm, như là từng bước một bị đẩy xuống vách núi đen không đáy kia.

Hắn nhíu mày suy ngẫm, quần áo của hắn đâu? Từ khi tỉnh lại áo giáp kia vẫn theo sát hắn, hắn không thể làm mất!

Rất nhanh, cái miệng ngậm chặt của hắn bị mở ra, tiếp theo bị rót vào một loại nước có vị rất hôi.

Lần này hắn không giãy giụa, ngoan ngoãn kệ họ rót vào. Tiếp theo, trên trán lại bị dán lên một tờ giấy.

Sau khi bọn họ làm xong rồi rời đi, trong phòng im ắng, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Như một mảng hư không khổng lồ, mà hắn bị chôn vùi trong đó, loại cảm giác này giống như một khắc hẳn tỉnh lại kia, không biết mình ở đâu, mình là ai, thật khiến người ta hãi sợ.

11. Q.4 - Chương 4: Em Là Của Tôi

12. Q.4 - Chương 5: Tuyệt Sắc Mỹ Nam

Yếu Ương Từ bước vào trong bóng đêm, vẫn sờ soạn đi tới, một hồi lâu, cuối cùng chạy ra mặt sau nhà cổ, nghĩ cuối cùng mình cũng chạy thoát, lại không nhìn ra cách đó không xa có một quan tài đột ngột hạ xuống.

Dừng lại nghỉ một chút, không ngờ, lòng vừa mới treo ngược lên còn chưa rơi xuống đất, lúc này lại trở mắt nhìn trong quan tài kia có một người đi ra... Không, lúc này hắn không dám chắc chắn đó là một người, nhưng... Nhìn sinh vật kia đứng lên, toàn thân phát ra ánh sáng lấp lánh, hắn khó khăn nuốt nước miếng.

Cảm thấy mình vô cùng xấu xí, giờ phút Yếu Ương Từ nhìn người đàn ông kia, như là thần tiên rơi xuống từ bầu trời.

Trời ơi! Người đàn ông này quá đẹp! Tuyệt sắc khuynh thành, điên đảo chúng sinh!

Yếu Ương Từ sợ hãi nhìn sắc đẹp dụ hoặc đã giảm bớt đi rất nhiều ở dưới ánh trăng kia, đầu nhỏ hơn người lên ngơ ngác nhìn hắn.

Người mặc áo dài tuyệt đẹp màu lụa như trắng non, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, mê hoặc lòng người, lông mày đen dày tuấn tú, hai mắt tối hẹp dài trong vắt lạnh lùng, lộ ra màu bạc ma quỷ, dưới ánh trăng, hắn miễn cưỡng đảo mắt, nhất thời ánh sáng như trên châu tròn bóng di động, phát sáng như ngọc. Chiếc mũi cao kiêu ngạo, môi mỏng thờ ơ mím lại. cả người nhìn qua cao quý dị thường, khí thế phi phàm!

Xinh đẹp quý mị như huyết liên dục hỏa trùng sinh làm kinh sợ lòng người!

Giây tiếp theo, Yếu Ương Từ cuối cùng cũng suy đoán, làm sao một mỹ nam tuyệt thế vô song như thế lại có thể đi ra từ trong quan tài chứ!

Sắc mặt tái đi, trời ơi, hắn nhìn thấy cái gì, một tuyệt sắc mỹ nam đi ra từ trong quan tài, môi đỏ rực, khoe miệng như còn mang theo vết máu tươi đẹp lóa mắt, mà trong quan tài kia, lại phát ra tiếng kêu vô cùng đau đớn, toàn thân hắn rung lên, hình như hắn đã xông vào nơi không nên đến, hình như hắn đã quấy rầy người ta làm chuyện tốt...

Chân nhón như mèo, hắn xoay người chuẩn bị chạy trốn, nhưng đã bị chủ nhân ở đây phát hiện ra.

Chẳng qua đã không kịp rồi, như một cơn gió đánh úp lại, chàng trai ở phía sau hắn bỗng nhấc hắn lên.

Nhìn dáng vẻ hắn sợ hãi rụt rè, Bắc Cung Mộ Duệ cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ đứa bé này thực sự coi hắn là ma cà rồng hay cương thi sao? Hắn chẳng qua là bị lão tộc trưởng chọn cô dâu à đến đây, bốn về vắng lặng, những người phụ nữ kia xuất tất cả các chiêu thức để câu dẫn hắn, chủ động hôn hắn một lúc lâu, Bắc Cung Mộ Duệ là người đàn ông bình thường, đương nhiên không chịu nổi dụ hoặc, hai thanh củi khô bốc cháy, xung quanh lại không tìm thấy nơi hoan ái mua vui, cho nên đành phải mượn quan tài hắn chuẩn bị ình kia, không ngờ, tể điện hôm nay bận rộn như thế, mà còn có người đi qua! Còn cho hắn là cái loại sinh vật không tên kia! Nhìn quan tài, lại nhìn áo dài hắn mặc cho buổi tể điện hôm nay, cũng khó trách người ta suy nghĩ nhiều.

Đúng là sáng ý, nó nghĩ bây giờ là thời đại gì, mà lại cho hắn là cương thi?!

Bắc Cung Mộ Duệ quyết định trêu chọc hắn.

Dù sao lẽ tể còn cần một thời gian nữa, hấn có thể sau khi tìm niềm vui, rồi vào cũng không muộn. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ vội vàng chạy trốn của nó, dáng người nhỏ gầy, chắc là một trong những huyết nô mà quân gia Phương Đông nói đưa đến hôm nay.

Lúc này, từ trong quan tài có một người phụ nữ nhô đầu ra, toàn thân như trần trụi, không một tấc vải, nhìn bên này, nũng nịu hỏi: “Đại nhân, làm sao vậy?”

Thật là, vất vả lắm mới câu dẫn được Dạ Đế đại nhân, vất vả lắm mới để hấn yêu nàng, để nàng có thể trở hết tài năng dưới vai trò cô dâu mới kia, không ngờ, lại bị người ta phá! Lam Tự Đình cảm giận bất bình nói trong lòng. Chờ nàng biết là ai phá hỏng kế hoạch của nàng, nàng nhất định sẽ phá hủy kẻ đó!

Cho nên, khi ánh mắt Lam Tự Đình rơi xuống trên người Yếu Ương Từ nhỏ gầy kia, nói không nên lời ác độc!

Nhìn thấy người phụ nữ trần trụi cả người, nhớ lại tiếng rên như thống khổ lại như sung sướng kia, thì ra là hấn tưởng thống khổ, nhưng trong mắt người ta lại là một loại sung sướng như tiên! Trong mắt Yếu Ương Từ hiện lên một tia chán ghét, dù bọn họ là người hay là sinh vật gì, không ngờ, lại vụng trộm ở chỗ này!

13. Q.4 - Chương 6: Muốn Ăn Hấn

Thấy chuyện tốt bị phá hỏng, tâm tình cô gái vô cùng tồi tệ, còn đứa bé kia lại dám tỏ vẻ chán ghét qua ánh mắt, vốn Bắc Cung Mộ Duệ chắc chắn xoay người rời đi không chút lưu luyến, đáng tiếc, giờ phút này hấn lại muốn lợi dụng một đứa trẻ không biết tốt xấu trong tay để trêu ghẹo nàng, Bắc Cung Mộ Duệ nở ra nụ cười điên đảo chứng sinh, nhẹ giọng trấn an người con gái bị thương: “Đừng nóng giận, em yêu, chúng ta sẽ lập tức biến nó thành bữa ăn được không?” Trong mắt mỹ nam hiện lên ánh sáng tà ác, như là bắt đầu sắm vai một nhân vật cương thi.

Đầu lưỡi linh hoạt hơi vươn đến, khoe miệng cong lên, dáng vẻ như sắp ăn cơm.

Yếu Ương Từ nhỏ bé trên tay hấn lúc này như một con sơn dương nhỏ chờ làm thịt, chỉ mặc một chiếc áo khoác rách nát không ngừng run rẩy trong gió lạnh, Bắc Cung Mộ Duệ giữ lấy hai vai gầy yếu của hấn, trong lòng thấy kỳ quái, nó quá nhẹ. Xách nó đến trước mắt mình, vẻ mặt xa xôi, ánh mắt trong suốt lạnh lùng đánh giá tên nhóc kỳ quái trước mặt này.

Mái tóc bạch kim, đôi mắt xanh thẳm trong suốt như ngọc lưu ly, lúc này lại gọn sóng từng trận, càng không ngừng tỏa ra bốn phía, lông mày đen dài, vì nhìn hấn mà chớp chớp, chiếc mũi xinh đẹp, môi anh đào đỏ hồng, tay chân mảnh khảnh, dáng vẻ nhìn qua khá thú vị!

Gương mặt đẹp đến tinh xảo như thế, nhìn qua, như một con búp bê hoa mỹ lộng lẫy, hấn là một cô bé, nhưng mà nhìn dáng vẻ nó bần thủ, còn có ánh mắt bướng bỉnh, lại có chút không chắc chắn, khoe miệng gọi lên một nụ cười tà ác, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt vô tội, Yếu Ương Từ còn chưa phản ứng, ngực đã bị móng vuốt sói của hấn nhào đến! Bắc Cung Mộ Duệ trực tiếp để hai tay lên ngực hấn, sờ sờ lại sờ, cảm giác lại cảm giác, nhưng vẫn bằng phẳng như thế, là bé trai không khác, Bắc Cung Mộ Duệ tuy nghi hoặc, nhưng vẫn hiểu được, nó đúng là một bé trai.

Không biết cuối cùng mình thất vọng cái gì, Bắc Cung Mộ Duệ nhìn hai tay mình, có chút hơi hơi phiền muộn.

Dù thân thể nó rất mềm mại, vừa rồi nếu không phải khống chế được, hấn đã không nhịn được cho tay xuống hạ thân nó tìm hiểu.

Hai má Yếu Ương Từ đỏ bừng, trong ánh mắt xấu hổ đánh giá hấn ta, người đàn ông này, sao hấn ta lại không hề cảm thấy hổ thẹn chút, lại còn không ngừng sờ ngực nó nữa!

Yếu Ương Từ đột nhiên rất muốn chém đứt hai tay gã này.

“Sắc lang!” Yếu Ương Từ mắng. Lập tức dùng sức giãy giụa, đầu tiên bị hấn đe dọa, tiếp theo lại bị hấn đùa giỡn, trong bóng đêm, Yếu Ương Từ không nhìn rõ khuôn mặt của hấn, hấn không sợ hãi người đàn ông ma quỷ này, hấn còn chán ghét tên sắc lang này!

“Làn da thật trắng thật mềm, dáng vẻ cũng tốt, nhưng cơ thể quá gầy. Nhưng nhìn qua,” Bắc Cung Mộ Duệ có ý gật đầu nghiêm túc tổng kết nói: “Dáng vẻ ăn rất ngon!”

Lam Tự Đình là người thông minh, nhất thời hiểu ra chủ tử của mình đang chơi trò gì, ra vẻ như đồng ý lời hấn, dáng vẻ dữ tợn khát máu, như là tân nương cương thi bản hiện đại.

Nghe lời hấn nói, bị nắm trong tay tên thiếu niên cười ngất kia, nó hung tợn cắn môi dưới, lại nhìn người phụ nữ xinh đẹp động lòng người vừa làm bậy lại có tâm địa rắn rết kia, nói ở trong lòng, nếu hôm nay hấn có thể sống, ngày khác nhất định hấn sẽ biến mụ kia thành tân nương cương thi thịt kho tàu!

14. Q.4 - Chương 7: Chạy Trốn

Chơi một lát, nhìn thấy nó bị dọa đến kinh vừa sợ, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi xanh ngắt, không có huyết sắc, mắt mở thật to, lại trống rỗng vô hồn, Bắc Cung Mộ Duệ xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, cảm xúc thật tốt, đột nhiên nói: “Nhóc con, ngươi muốn sống hay muốn chết?”

Nghe câu hỏi của Bắc Cung Mộ Duệ, nó sợ sệt, cười khổ một tiếng, thỏa hiệp nói: “Tôi muốn sống.” Hấn ta thật sự muốn giết hấn sao? Nếu thật sự là như vậy, vậy thì, thần nhiên đón nhận đi, Yếu Ương Từ từ từ nhắm hai mắt lại.

“Vậy thì.....” Không ngờ, Bắc Cung Mộ Duệ lại thần nhiên nói: “Nói cho ta biết tên ngươi gì? Ta sẽ tha thứ cho ý đồ muốn chạy trốn của ngươi.”

Bắc Cung Mộ Duệ vốn tưởng đó là một vấn đề rất bình thường, không ngờ, tên nhóc trong tay nghe hấn nói xong, mắt càng ngày càng trầm, cuối cùng ảm đạm không ánh sáng.

Sau khi im lặng một lúc lâu, nó ấp úng nói: “Tôi không biết, tôi không biết mình là ai, tôi gọi là gì.”

Ngay cả cái tên Yếu Ương Từ này, cũng là hấn tự đặt ỉn.

“Tốt lắm,” Trong mắt Bắc Cung Mộ Duệ hiện lên một tia thương tiếc khó hiểu, cuối cùng bá đạo tuyên bố nói: “Người là huyết nô của ta, từ nay về sau, ngươi sẽ là Tiểu Từ, là người của ta. Rõ chưa?”

Tiểu Từ..... Tên này như đã từng quen biết, như thật lâu thật lâu lúc trước, cũng có một người gọi hấn như thế.

Nhưng mà khiến Yếu Ương Từ kinh ngạc vạn phần là, làm sao hấn ta biết tên hấn là Yếu Ương Từ? Lại gọi hấn bằng một cái tên trùng hợp như thế.

Thần giao cách cảm tâm linh tương thông? Khi câu này xuất hiện trong đầu Yếu Ương Từ, hai má Yếu Ương Từ nhất thời đỏ như áng mây, xấu hổ không thôi.

Hấn là đàn ông, làm sao có thể thẹn thùng với một người đàn ông khác chứ?!

Ôm đầu đau đớn, Tiểu Từ bồng ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ bừng, bên trong là luống cuống xen lẫn thống khổ, thần sắc phức tạp này khiến Bắc Cung Mộ Duệ ngẩn ra, có chút phiền lòng, không khí rất kỳ quái.

Lam Tự Đình không muốn mình bị bỏ quên, vội vàng nói: “Đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, lễ tế đã bắt đầu rồi. Chúng ta đi thôi.”

Khi Bắc Cung Mộ Duệ hoảng sợ, Tiểu Từ bồng dùng hết sức nâng chân lên, đá vào chỗ nhược điểm của hạ thân hấn một cái! Không lưu tình chút nào!

Thân thể này tuy gầy yếu nhỏ bé, nhưng lực lại rất lớn, một chiêu chí mạng!

Bắc Cung Mộ Duệ vừa mới thất thần, không ngờ nó lại đá hấn, đúng vào tử huyệt của hấn! Không phát hiện kịp thời, nhất thời đau đến toàn thân co rút, hai tay buông lỏng, Yếu Ương Từ ngã xuống, mà Bắc Cung Mộ Duệ đau đến dùng hai tay che hạ thân, dù không đến mức giơ chân lên, nhưng cũng đau đến cúi người xuống, sắc mặt Bắc Cung Mộ Duệ xanh mét, trên trán chảy mồ hôi đầm đìa.

Đang muốn nhìn đau giáo huấn thằng nhóc kia, kết quả quay đầu xoay người đã thấy người vừa mới ngã không thấy bóng dáng đâu nữa!

Bắc Cung Mộ Duệ đau đến chết đi sống lại, ôm chỗ đau hung tợn tuyên thệ nói: “Dù người có chạy trốn thế nào, cuối cùng có một ngày ta sẽ bắt người trở lại!”

Yếu Ương Từ nhân lúc hấn không để ý, như ngã lăn ra chạy trốn.

Cho đến khi rời xa tất cả thị phi, hấn chỉ thầm muốn biết mình là ai, hoặc là có thể sống một cuộc đời bình lặng, lại không ngờ...

15. Q.4 - Chương 8: Hang Sói Hang Hồ

16. Q.4 - Chương 9: Thù Giết Cha

Trong khu nhà Bắc Cung, hôm nay không khí có chút ngưng đọng.

“Thiếu gia, nhận được tin, có người đã nhìn thấy dấu vết của người kia xuất hiện ở ‘Thành phố ngầm.’” Nam Thành cung kính nói.

Năm nay vừa mới tròn hai mươi hai tuổi, vì cha chết mà tiếp nhận toàn bộ gia nghiệp Bắc Cung, Bắc Cung Mộ Duệ thần nhiên gật đầu: “Tự ta đi xem.” Nếu để hấn bắt được tên kia, tất nhiên hấn sẽ tự băm vằm hấn ta thành vạn đoạn, sống không bằng chết! Thần sắc Bắc Cung Mộ Duệ hiện lên một tia âm hiểm và tàn nhẫn.

Người kia trong miệng bọn họ, đó là người nghiên cứu chế tạo được đủ loại độc dược, là Độc Hoàng tên Mạt Ương.

Mạt Thế Chi Ương.

Vốn nhà Bắc Cung và người kia không có quan hệ gì, nhưng cha Bắc Cung Mộ Duệ—Bắc Cung Độc Kiều, không lâu phía trước, trong hội nghị tranh cử quốc hội bỗng bị trúng độc mất mạng, loại độc không sắc không vị, thậm chí trước khi trúng độc, sau khi trúng độc không hề có một dấu hiệu gì, manh mối cũng không để lại, người trúng độc sắc mặt bình thản, trái tim ngừng đập, không có bất kỳ triệu chứng gì, thế cho nên sau khi Bắc Cung Độc Kiều chết đi, sau vài lần pháp y kiểm tra cẩn thận, vẫn không thể phát hiện ra thứ gì làm ông chết, kết quả cuối cùng là nhồi máu cơ tim mà chết, thuộc loại chết tự nhiên.

Người khác tin kết quả như vậy, nhưng, tất cả mọi người trong gia tộc Bắc Cung gia sẽ không tin.

Có ai không biết lão gia Bắc Cung xuất thân từ hắc đạo, vung đao múa kiếm, một thân võ công, sau khi thừa kế tập đoàn gia tộc, mỗi ngày vẫn chăm chỉ rèn luyện, hàng ngày đều có bác sĩ kiểm tra định kỳ, nhiều năm như vậy, thân thể luôn luôn khỏe mạnh, ngay cả bệnh nhỏ cũng rất ít, huống chi là bệnh tim nặng như thế!

Hôm tham dự tranh cử đó, ông còn thần thái rạng ngời, tinh thần hưng phấn, làm sao có thể trong nháy mắt bỗng chết chứ? Hơn nữa lại còn chết trước khi công bố kết quả năm phút.

Bắc Cung Mộ Duệ tìm hiểu qua, vốn năm phút sau sẽ tuyên bố cha mình trúng cử, nhưng vì cha chết đi, kết quả biến thành một vị khác, nghe nói là Andrew Mặc Sinh một người đến từ gia tộc thần bí ở châu Âu tự lập nghiệp dựng thành một thế hệ tập đoàn lớn.

Bọn họ vẫn cảm thấy chuyện rất kỳ quái, cho nên không kịp thương tâm vì cái chết của cha, Bắc Cung Mộ Duệ là con thứ hai của nhà Bắc Cung, cũng là người thừa kế thần bí có năng lực lớn nhất, tiếp nhận gia nghiệp xong liền bắt đầu điều tra chân tướng cái chết của cha, muốn thay cha báo thù!

Mà điều tra lâu như thế, tra ra Độc Hoàng kia lại xuất hiện ở phương Đông, cũng chính ở trong phạm vi nhà Bắc Cung, còn cụ thể là xuất hiện trong “Thành phố ngầm”.

Khi Bắc Cung Mộ Duệ rời khỏi khu nhà của gia tộc, liền gặp được Bắc Cung Khinh Trần trở về từ bên ngoài, Bắc Cung Khinh Trần vẫn như ngày thường, ôm một cô gái xinh đẹp, hai hàng lông mày của Bắc Cung Mộ Duệ khẽ nhăn lại, hiện lên một tia chán ghét, nhưng đối với em trai yêu thương từ nhỏ của hắn, hắn cũng sẽ không chỉ trích nhiều, hắn biết người nhà Bắc Cung có tự chủ, không thể bị hủy bởi mấy người phụ nữ thế này được.

“Anh hai, anh muốn đi đâu vậy?” Nhìn thấy thần sắc bọn họ vội vàng, Bắc Cung Khinh Trần hỏi.

Không đợi Bắc Cung Mộ Duệ trả lời, Nam Thành từ nhỏ đã là người hầu của gia tộc Bắc Cung nhất thời cung kính nói: “Tam thiếu gia, chúng tôi điều tra ra Độc Hoàng có khả năng xuất hiện ở Thành phố ngầm, cho nên nhị thiếu gia đến đó thăm dò.”

“Độc Hoàng?” Thần sắc nhợt nhạt của Bắc Cung Khinh Trần nhất thời chuyển sang u ám, gạt cô gái trong ngực ra, lạnh lùng nói: “Ta cũng đi, bản thân ta cũng muốn nhìn, cuối cùng là dạng người nào dám chơi đùa với nhà Bắc Cung! Huyết hải thâm cừu của cha, ta sẽ trả lại gấp trăm lần cho hắn!”

17. Q.4 - Chương 10: Đấu Giá Ở Thành Phố Ngầm

Nhà Bắc Cung có ba con trai, con trưởng là Bắc Cung Tuyệt Thế, từ nhỏ đam mê khảo cổ, cho nên luôn đi nghiên cứu khảo cổ bên ngoài, không hề hứng thú với sự nghiệp của gia tộc, chưa bao giờ hỏi chứ đừng nói đến nhúng tay vào, lão gia Bắc Cung là người tiến bộ, cho nên cũng không miễn cưỡng hắn làm chuyện mình không thích.

Con trai thứ hai là Bắc Cung Mộ Duệ, là một chàng trai thần bí mà nguy hiểm, từ nhỏ hắn đã ở tại ký túc trường, tốt nghiệp trung học thi đỗ đại học Harvard Mỹ, sau khi tốt nghiệp con người hắn như biến mất trước mặt toàn bộ gia tộc, không ai biết cuối cùng hắn đang làm gì, chẳng qua năng lực và thủ đoạn của hắn là mạnh nhất trong mọi người, điểm này, lão gia Bắc Cung cũng nhận ra, cho nên dù ông chưa bao giờ biết cũng không bao giờ hỏi đứa con đặc biệt nhất đang làm gì, nhưng vẫn tin tưởng lập di chúc, sản nghiệp của Bắc Cung giao lại cho hắn, cho nên sau khi lão gia Bắc Cung chết đi, hắn bỗng xuất hiện, cũng đường hoàng nhận lấy gia nghiệp Bắc Cung, không có kẻ nào dám kháng nghị. So sánh ra, con trai thứ ba Bắc Cung Khinh Trần có chút bình thường, là một công tử ăn chơi điển hình, một hình tượng con em nhà giàu, mỗi ngày đều ra vào giới thượng lưu, sống phóng túng với phụ nữ, nhìn như tồi tệ, nhưng chỉ có người nhà Bắc Cung mới biết, Bắc Cung Khinh Trần chịu trách nhiệm toàn bộ hệ thống an toàn và hệ thống thông tin ngầm của nhà Bắc Cung. Thông tin có được còn lớn hơn cả mạng Internet, thậm chí còn nhiều hơn cảnh sát hình sự quốc tế.

Thành phố ngầm, tên như ý nghĩa, chỉ tồn tại trong bóng đêm, là cửa vào thế giới lòng đất khác hẳn với cuộc sống của người bình thường.

Như một khu phố nhỏ chúng ta hay đi dạo, chợ bán đồ cũ. Chẳng qua đồ thành phố ngầm bán, có vẻ khác biệt.

Bắc Cung Mộ Duệ và Bắc Cung Khinh Trần lẳng lặng đi trên phố, hai người ăn mặc cao quý, giá trị xa xỉ, nhìn qua như hai quý công tử đến đây vui đùa. Chẳng qua hai mắt họ nguy hiểm như chim ưng, lúc nào cũng quan sát bốn phía.

Đi trên đường thành phố ngầm, như đi vào một thế giới cổ xưa, mặt trước cửa hàng đều như cổ đại, nhà gỗ khắc hoa, xây nhiều vòng, tản ra mùi của số mệnh. Chủ quán cũng mặc trường bào, để tóc dài, hơi thở dày

đặc, nhìn qua nhả nhận mà thần bí.

Hai người đi dạo trên đường thật lâu, cố ý hay vô tình đi thoáng qua, người đàn ông nhìn như khách hàng đến bên cạnh Bắc Cung Mộ Duệ dùng giọng nói cung kính thì thầm nói: “Vương, mọi chỗ đều điều tra rồi. Không tìm được Mạt Ương kia. Xin tha tội.”

Bắc Cung Khinh Trần kỳ quái nói ở một bên: “Anh, làm sao lại thế?”

Trên mặt Bắc Cung Mộ Duệ lộ ra nụ cười mang vẻ thần bí mà uy hiếp làm người ta e sợ, nhìn qua, tàn nhẫn như gió bão đánh nát hoa cúc sau cơn mưa, thần nhiên nói: “Đi thôi. Nơi này không có Mạt Ương.” Nơi này là địa bàn của Dạ Đế, không ai không thuộc quyền quản lý của hắn. Cho nên, nói không có là không có.

Hai người chuẩn bị rời đi, đi được một đoạn, lại bị một cuộc đấu giá kỳ quái hấp dẫn.

Một chiếc đài cao, nhìn như cuộc đấu giá nô lệ Babylon thời cổ, mà làm mọi người dừng chân là, trên sàn đấu giá hình như không phải là người, lại giống như một cương thi.

Người điều hành mặc áo bào màu vàng rung chuông, một đám nô lệ như cương thi trong phim, như một cái xác không hồn bắt đầu nhảy lên nhảy xuống theo tiếng chuông, hai tay xanh đen, móng tay hơi dài, nâng lên đến ngang đầu vai, đi theo gã kia từ từ bước trên sàn đấu giá.

Những nô lệ bị bán đấu giá đều mặt trường bào nhà Thanh, trên trán dán bùa vàng, che lấp hai mắt nhắm chặt của họ.

Đám đông dưới sàn xem như tham gia yến hội, trong tay cầm rượu đỏ, trên người cao quý, đều lịch lãm, là kẻ có tiền, hoặc là người của chính giới. Người đến nơi này cũng là Dạ Đế từng gửi thiệp mời đến, đều có thân phận. Mọi người đều chấp nhận sự tồn tại của thành phố ngầm, cũng là vì những người được mời đến đây toàn có thân phận đặc biệt.

Thành phố ngầm không phải ai cũng có thể vào, thân là Dạ Đế, đế vương hắc ám, mỗi tháng đều mở thành phố ngầm một lần, tất cả mời một trăm người. Mà một trăm người này, đều là người thượng lưu, người người vì danh sách một trăm này mà người chết ta sống, tạo ra màn lừa gạt trong đó.

Ở đây, tất cả mọi người đều có thể mua vui bên trong, hưởng thụ kích thích cực hạn ở một thế giới khác.

Cho nên, nhìn thấy có người bán nô lệ như cương thi này, không một ai thấy kỳ quái, mọi người đều chỉ mong đợi màn đấu giá đến mà thôi.

Trò chơi này vốn không thể hấp dẫn ánh mắt của Bắc Cung Mộ Duệ, khiến Bắc Cung Mộ Duệ dừng lại là, trong các nô lệ giả dạng cương thi trên đài, có một ánh mắt vô cùng khác biệt.

18. Q.4 - Chương 11: Tuyệt Mỹ Nam Đồng

Tóc hắn màu bạch kim, khuôn mặt rõ ràng từ phương Đông, làn da lại vô cùng trắng, có nét giống người phương Tây. Thân hình nhỏ gầy, thấp hơn so với người hai bên, như vẫn còn trẻ con.

Nó quá gầy yếu mà khô sở, môi khô nứt, hai mắt nhắm chặt, như là ôm đàn tỳ bà che nửa mặt, lộ ra lông mi dài lại cong, khẽ chớp. Như không có ai nhìn thấy, khi tờ giấy kia bị hất lên, có ánh sáng hơi động.

Thiếu niên kỳ quái này, mặc trường bào màu xanh, lại không hề hòa hợp với tất cả mọi thứ xung quanh. Khuôn mặt tinh xảo hé ra, nhìn qua như một con búp bê bị lặc.

Nhìn lại từ xa, như một đóa hoa sen trong nước, đẹp mà không yêu mị, đẹp đến khiến người ta không thở nổi.

Trong biển người mê mông, thoáng nhìn như đang hoảng sợ, khẽ quay đầu lại, đã trầm mê thật sâu.

Ánh mắt Bắc Cung Mộ Duệ càng ngày càng sâu, sâu như trời ênh mông.

Mà Bắc Cung Khinh Trần, từ một khắc hấn nhìn thấy người trên đài kia, tiêu cự hai mắt liền mở rộng, mang theo không tưởng và lạ lùng, Bắc Cung Mộ Duệ và Nam Thành đều nhìn lên đài, không ai nhìn thấy Bắc Cung Khinh Trần đang kinh ngạc, còn có nụ cười sâu xa khó nắm bắt trên gương mặt kia, và ý cười ngày càng sâu trong mắt.

Đúng là nó?! Thiếu niên bị hấn để cho chạy kia.

Hấn từng nói nó sẽ là thú cưng của hấn, không ngờ, nhanh như thế, họ đã không gặp lại.

Xem ra đúng là nó có ma lực, nếu không, vì sao ngay cả anh hai luôn luôn lãnh cảm kia lại có hứng thú với nó?

Một đầu nó tóc bạch kim, hấn vẫn nhớ nó thông qua cái bồn mờ mịn sương kia, nhìn thấy hai mắt nó là màu xanh, màu xanh ngọc bích, tuyệt đẹp.

Bắc Cung Khinh Trần cười đến thích ý mà hứng thú.

Người đàn ông trên đài giờ ra thẻ bạc, thiếu niên bị bán đấu giá như không có ý thức, chỉ như một con rối gỗ.

Giới thượng lưu dưới đài, đã chơi qua rất nhiều đồ, lần này nhìn thấy bé trai xinh đẹp kỳ quái như thế, đều nâng cao thẻ bài trên tay ra giá càng cao.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Bắc Cung Mộ Duệ nhìn cương thi nhỏ trên đài kia, như tìm kiếm một ngọn đèn dầu trong mơ, thản nhiên nói với mọi người: “Ta muốn nó.”

Ba chữ ngắn gọn, lại không có ai kháng cự nổi lực uy hiếp.

Ngồi trong góc, chàng trai tao nhã để tóc dài mặc trường bào, nhìn qua như một thư sinh nhã nhặn, cũng chính là chủ tiệm Nguyệt Sắc lẳng lặng nhấp một ngụm trà tản ra mùi thơm mát, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng nói với một cô gái bên cạnh: “Tiểu sư cô, người mà người nói đã đến. Không biết họ có thể làm như cô nghĩ không, một ngày nào đó có thể giải trừ lời nguyền.”

Cô gái gầy như trúc, trên người mang theo một mùi đàn hương đặc biệt khẽ nâng mí mắt lên, nhìn chàng trai nhớn nhọc trước mắt, thản nhiên nói: “Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa bất chiết chi (1). Có thể làm ta đã làm hết rồi, tất cả chỉ xem vào tạo hóa của nhà Bắc Cung.” Nói xong, ngực đau một trận, Họa Dĩnh khẽ cau mày, càng không ngừng ho khan.

Chàng trai đứng dậy, phủ thêm áo khoác lên người nàng, dịu dàng nói: “Tiểu sư cô, cô đừng mở Thiên nhân nhiều, cô không nghe tôi, bây giờ tổn thọ quá nhiều, thân thể yếu như thế, để tôi đỡ cô vào nhà nghỉ ngơi.”

Họa Dĩnh bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn hấn, nhiều năm như thế, hấn vẫn không từ bỏ, vẫn đứng bên cạnh nàng, dù thái độ của nàng có lạnh lùng vô tình thế nào, cũng không hề nhúc nhích, vì sao, người đàn ông si tình không hiểu này, từ một khắc nàng sinh ra kia, lại chỉ có thể cô đơn cả đời, cô gái giống như nàng, cả đời không thể trầm mê vào tình yêu, chỉ có thể làm bạn với ánh đèn, yên lặng đến già.

Hấn, sao lại không muốn rời đi chứ?

Hấn cùng tuổi với nàng, nhưng hấn là con của đại sư huynh nàng, mà nàng, khi mười tuổi đã có thiên tư dị thường, là nhà tiên tri nhỏ tuổi nhất của cả tộc. Nàng có thể nhìn thấy tương lai và quá khứ rất xa, nhưng một lần nàng lộ ra thiên cơ, là một lần giảm tuổi thọ.

Nàng xem được vận mệnh của cả thiên hạ, lại duy chỉ có vận mệnh của mình là không biết, một nhà tiên tri ngay cả mình chết thế nào cũng không biết, làm sao có thể với đến tình yêu xa xỉ chút. Trong lòng nàng sớm đã hoang vắng, cô đơn lẻ loi.

Nhiều năm trước, thân là đứa trẻ mồ côi, được tộc trưởng của Bắc Cung liều mạng cứu về, vì thế, nợ một ân tình, cam tâm tình nguyện trả lại.

Bàn tay gầy xanh đặt vào bàn tay rộng lớn của hấn, cười rục rịch với hấn.

Hấn đỡ nàng dậy, bóng hình hai người từ từ biến mất sau tấm màn dày.

19. Q.4 - Chương 12: Tóc Trắng Mắt Xanh

20. Q.4 - Chương 13: Người Chạy Không Thoát

Nhìn dáng vẻ thờ người của đối phương há mồm tròn mắt, biết mình lại dọa bọn họ, nhất thời cười tự giễu trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn mặt không gợn sóng như cũ, yên lặng như một con rối gỗ mà thôi.

Một con rối gỗ để người ta thưởng thức. Sau khi hấn tỉnh lại từ một cơn ác mộng dài đáng sợ, hấn liền như một cái xác không hồn.

Hấn không biết mình là ai, hấn quên tất cả, trong đầu hấn trống rỗng.

Làm lại một lần nữa, hấn tự in hình một cái tên, Yếu Ương Từ. Không biết vì sao, rõ ràng không nhớ nổi thứ gì, nhưng trong đầu vẫn còn sót lại hình dáng món đồ gốm mỹ nhân thanh lệ xinh đẹp.

Trước kia chắc là hấn rất thích gốm sứ, cho nên, hấn gọi mình là Yếu Ương Từ (món đồ gốm giữa chốn mật mù). Giai kỳ bất khả tái, phong vũ yếu như niên (ngày cưới không thể trở lại, mưa gió mật mù như năm tháng). Chưa đầy một tháng, hấn đã bị mất tất cả về chính bản thân mình.

Tên, chẳng qua chỉ là một tiếng gọi, không phải sao?

Không biết vì sao, hấn luôn tự nhắc nhở mình phải chạy trốn, không ngừng mà trốn, lánh đi thật xa, giống như có người luôn luôn tìm kiếm hấn.

Tuy vừa rồi hấn ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn qua mọi người, nhưng hấn biết người đàn ông dịu dàng nho nhã kia chính là bác sĩ Hứa có giọng nói làm lòng người yên ổn. Mà một thân áo hồng cách đó không xa, dáng vẻ hơi mập, người phụ nữ nhìn qua nhanh nhẹn và khôn khéo, nhất định là thím Trầm.

Thím Trầm lén lút nhìn hấn một cái, bóp méo miệng, khinh thường nói: “Quá xấu.”

Nghe xong, nét mặt của hấn cứng đờ, nhưng mà, càng nhiều hơn là tê dại.

Từ khi hấn tỉnh lại, nghe được nhiều nhất, không phải là những lời này sao? Xấu xí, quái vật.....

Bác sĩ Hứa vội vàng giải thích nói: “Không có không có, tuyệt đối không xấu, chỉ là rất đặc biệt.” Bác sĩ Hứa ôn hòa chớp mắt với hấn, hấn cảm thấy lòng bối rối, an tâm đi rất nhiều.

Thím Trầm không muốn nghe bọn họ nói chuyện, sốt ruột nói: “Nhanh lên nhanh lên, quần gia Phương Đông vừa nói, chúng ta dẫn nó ra ngoài để nhị thiếu gia nhìn thử.”

“Dạ Để đại nhân cũng đến đây sao?” Bác sĩ Hứa khẽ nghi hoặc.

“Ừ.” Thím Trầm nói xong liền giẫm giày cao gót đi ra ngoài.

Bác sĩ Hứa hòa ái dễ gần nhìn hấn, hỏi hấn: “Em tên là gì?”

Yếu Ương Từ khẽ ngẩn người, lắc đầu nói: “Tôi không biết, tôi không nhớ mình là ai, cũng không biết mình gọi là gì.”

Bác sĩ Hứa nghe xong, trong mắt hiện lên một tia thương tiếc, ôm hấn một cái, thì thào lẩm bẩm: “Đứa bé đáng thương.”

Hấn được bác sĩ Hứa thay một bộ quần áo của bé trai, một khắc khi hấn mặc vào kia, nhìn qua tinh xảo tuyệt mỹ, giống như một mỹ nhân Trung cổ, à không, là mỹ nam.

Nhìn bề ngoài của hấn, tất cả mọi người đều cho rằng hấn là một bé trai, hơn nữa vẻ mặt và động tác của hấn cũng quả thật như thế.

Như thể tất cả đều không chỗ nào không ổn.

Yếu Ương Từ cúi đầu được Bác sĩ Hứa đưa ra ngoài, đi vào một đại sảnh cổ xưa, vừa vào cửa, đã cảm thấy hai ánh mắt khác thường đánh giá, một ánh mắt lạnh thấu xương, một ánh mắt nghiền ngẫm.

“Ngẩng đầu lên để ta xem.” Một giọng nam lười biếng như sư tử từ từ vang lên.

Hắn nghe lời biết điều ngẩng đầu lên, hai mắt màu ngọc bích như chứa sương mù mênh mông, vừa vặn đứng mực, lẳng lặng nhìn hai chàng trai trước mắt.

Khi Yếu Ương Từ nhìn thấy một chàng trai mang theo khoe miệng ác ma đánh giá hắn, ánh mắt nhất thời mở càng lớn, càng ngày càng trống rỗng.

Trong đầu lại bắt đầu hiện lên tất cả mọi chuyện xảy ra không lâu lúc trước, ánh sáng trong hai mắt ngày càng ảm đạm. Hắn lúc này, trong lòng là một mảnh nước lạnh, không còn gợn sóng.

Yếu Ương Từ còn chưa kịp kinh ngạc, chàng trai cao quý ngồi ở chỗ kia cũng dùng ánh mắt trong vắt nhưng lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên nói: “Tiểu Từ, đã lâu không gặp. Người cho là mình thoát được sao?”

Không cần phải nói, sắc mặt hắn nhất thời tái đi, như thất lễ, ngay cả Bắc Cung Khinh Trần ở bên cũng mở to hai mắt, tất cả bên trong là ngạc nhiên.

Yếu Ương Từ khiếp sợ nhìn người đàn ông đẹp đẽ cao quý ngồi trên ghế, chỉ vì lời nói hắn ta vừa nói. Chiếc miệng nhỏ nhắn đỏ hồng hơi mở hé, Yếu Ương Từ không ngờ, tuyệt sắc mỹ nam tối hôm nọ, lại chính là hắn!!

Người đàn ông trước mắt này đã mua mình!

Mà Bắc Cung Khinh Trần khẽ nghiêng đầu nhìn anh trai mình, nhìn nét mặt anh hai bình tĩnh uống trà, hắn không thể đoán ra nổi, thì ra đêm đó ngoài hắn ta, nó cũng gặp được anh hai!

Không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, Bắc Cung Khinh Trần chỉ có thể thu ánh mắt lại, nhíu mày, mím môi, cúi đầu nhìn thẳng vào hai người, nhưng mà, trái lại không nhìn ra điều gì cả.

21. Q.4 - Chương 14: Hắn Là Chủ Nhân

Mà tuyệt mỹ nam tử bị hắn đá một cước đêm đó, sau khi hắn trốn đi, hắn lại bị hắn ta mua lại. Không ngờ chạy một vòng, lại bị bắt về, đúng là vô cùng châm chọc làm sao! Yếu Ương Từ cười tự giễu.

Ngẩng đầu lên, Yếu Ương Từ thản nhiên nhìn người đàn ông trước mắt, cung kính nói: “Chủ nhân.”

Chàng trai cười lạnh một tiếng, dạn dò nói: “Quản gia, đem nó đến Lan Đình Các hầu hạ Lam tiểu thư trước đi.”

Bắc Cung Khinh Trần kinh ngạc nói: “Không ở cùng chỗ với những huyết nô khác à?”

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn Yếu Ương Từ cúi đầu mặt không gợn sóng, hứng thú nói: “Vì là người quen cũ, tự nhiên muốn đặc biệt chiếu cố một chút.”

Thím Trầm và Bác sĩ Hứa ở bên cạnh nghe đến mồ hôi lạnh rơi, ai chẳng biết Lam tiểu thư kia xảo quyết buông thả, động một chút là tóm người bên trút giận, mọi người đều sợ ở cạnh nàng, hầu hạ bên cạnh nàng lúc nào cũng có thể bị đánh phạt, đây là chiếu cố người quen cũ đó sao?

Trong lòng mọi người đều biết rõ.

Nhưng mà không ai dám nói gì.

Mặt Yếu Ương Từ không chút thay đổi, cứng ngắc nói: “Đã biết, chủ nhân.”

Bắc Cung Mộ Duệ đứng dậy, bước ra khỏi đại sảnh, khi đi sát qua người nó, Bắc Cung Mộ Duệ cười tà ác một tiếng: “Lúc này đây, người còn có thể chạy trốn à? Ta nhớ người đã trúng cổ, không uống thuốc định kỳ, rất dễ bị thối bụng nát ruột đó nha.”

Yếu Ương Từ vẫn mặt không thay đổi như cũ, cung kính nói: “Đã biết, chủ nhân.”

“Tự giải quyết cho tốt đi.” Bắc Cung Mộ Duệ nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Thật là một đứa trẻ bướng bỉnh không thú vị, sắc mặt Bắc Cung Mộ Duệ không vui, hừ nhẹ một tiếng.

Bắc Cung Khinh Trần nhìn dáng vẻ tức giận hiem thấy của anh hai, ánh mắt có chút phức tạp.

Quản gia lập tức dẫn dò Thím Trầm đưa Yếu Ương Từ đến Lan Đình Các, Thím Trầm có điểm không can tâm.

Những nơi như Lan Đình Các, làm bề dưới như họ luôn tránh được thì tránh.

Đi đến bên cạnh Yếu Ương Từ, Thím Trầm lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

Yếu Ương Từ cúi đầu, không nhìn bất kỳ ai, không lên tiếng xoay người đi theo bà.

Bắc Cung Khinh Trần nhìn theo bóng hình gầy yếu của nó, vuốt cằm, đột nhiên, nở nụ cười nghiền ngẫm.

Yếu Ương Từ được sắp xếp vào một phòng nhỏ tối như mực, nhưng khiến nó có chút cao hứng là, dù rất rách nát, nhưng dù sao cũng chỉ có mình nó ở, tiện rất nhiều.

Yếu Ương Từ chỉ có hai bàn tay trắng, so với ăn mày còn bần cùng hơn, cũng không có hành lý phiền toái gì mà thu xếp, phòng tuy nhỏ, nhưng những đồ cần có đều đủ, miễn cho Yếu Ương Từ bớt rắc rối.

Sau khi dẫn nó đến, Thím Trầm liền lạnh lùng nói: “Lam tiểu thư khác với các chủ tử khác, mày có thể may mắn được hầu hạ cô ấy hay không, còn phải xem vận may của mày, nhớ sáng sớm mai đến Lan Đình Các chuẩn bị đồ rửa mặt, Làm tiểu thư có thói quen chạy bộ, sau khi chạy còn muốn một ly sữa tươi và trứng gà, phải nhớ kỹ. Có thể thông qua khảo nghiệm của Lam tiểu thư để giữ mình lại hay không thì tự mày nghĩ đi.” Đương nhiên, còn phải xem tâm tình của mụ yêu tinh đó nữa, nhưng thím Trầm không nói ra.

Nhìn nó im lặng không lên tiếng, cúi đầu tầm thường, Thím Trầm sờ sờ cái mũi, cảm thấy không thú vị, liền xoay người rời đi.

Sau khi bà đi rồi, Yếu Ương Từ vẫn ngồi ngẩn ra trên giường.

Tất cả như đã qua một nửa cuộc đời, vì sao nó bỗng cảm thấy mọi một như vậy? Vì sao lại cảm thấy cuộc đời mình không hề có hướng đi nào?

Nó nghĩ đến xuất thân, thế cho nên có người xuất hiện trước mặt nó cũng không phát hiện.

Thiếu gia cao quý kia khẽ cúi đầu, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nó, cười vô sỉ nói: “Ta đã nói em là của ta. Ta đã cứu em, em muốn báo đáp ta thế nào?”

Yếu Ương Từ bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, hắn ta đã cứu nó, buông tha cho nó, đáng tiếc, nó lại bị mua trở lại.

Như thế số mệnh đã định, dù nó trốn như thế nào, cuối cùng vẫn vòng về chỗ cũ.

Nhìn tinh thần hắn hoảng hốt, Bắc Cung Khinh Trần nhẹ giọng nói: “Trăm ngàn lần phải nhớ kỹ, trong nhà này, không thuộc về chỗ của em thì không thể đi, cũng đừng tò mò, biết không?”

Bắc Cung Khinh Trần nhìn cái cổ mảnh khảnh trắng nõn của nó, không biết vì sao, máu toàn thân sôi trào, như có một loại dục vọng dâng lên.

Khẽ lúng túng quay đi, Bắc Cung Khinh Trần che dấu bằng tiếng nói nhẹ, nói tiếp: “Tóm lại, về sau em chính là đồ chơi của ta, về sau bốn thiếu gia nói gì, em sẽ làm cái đó, hiểu chưa?”

Yếu Ương Từ mê mang gật đầu nói: “Đã hiểu.”

Hắn ta là ông chủ, còn nó chẳng là gì, kẻ đầy tớ phải nghe lời chủ nhân nói, không phải sao?

Bắc Cung Khinh Trần lập tức nói: “Nếu hiểu rồi, bốn thiếu gia bây giờ muốn ra ngoài chơi, em cũng theo ta đi.”

“Gi?” Lần này, đổi lại Yếu Ương Từ ngây ngẩn cả người.

Dù vô cùng bất đắc dĩ, nhưng mà, hần ta là thiếu gia, nó là người hầu, hần ta nói cái gì, nó đều phải làm theo.

Cho nên Yếu Ương Từ vẫn đi theo hần ra khỏi nhà cũ, hai người đi trong nhà cũ, dọc đường đi gặp được rất nhiều cô gái xinh đẹp, Yếu Ương Từ thật thấy chút kỳ quái.

Bắc Cung Khinh Trần thấy nó nghi hoặc, cười nói: “Những cô gái đó, là chuẩn bị cho tộc trưởng mới, làm hậu tuyển tân nương. Thế nào, Tiểu Từ? Sau khi em lớn lên có muốn cưới một cô vợ xinh đẹp không? May mà ta không phải anh hai, nếu không sẽ bị một đồng cô gái vây quanh mỗi ngày, còn không phiền chết à, ta mà thích thì ra ngoài tìm vài cô gái thú vị, uống ít rượu, đàn hát, khiêu vũ, sau đó.. hắc hắc...” Bắc Cung Khinh Trần nheo mày cười gian.

Yếu Ương Từ khẽ coi thường, cuối cùng đây có phải tấm đệm tốt nhất không?

Nhìn qua, tính tình và vẻ ngoài của tam thiếu gia này y như nhau, ngả ngón phong lưu, là điển hình của công tử ăn chơi.

Nhưng dáng vẻ của hần tuần mỹ phi phạm, có một loại mỹ hoặc làm người ta say mê, tuy hần không có khí vương giả và uy nghiêm trời sinh như anh trai hần, nhưng lại khiến người ta thấy rất dễ gần.

Nụ cười của hần rực rỡ như hoa, khóe mắt hơi hơi cong lên, như một loại hồ ly tuần mỹ.

Yếu Ương Từ nhìn đến sợ run.

Bắc Cung Khinh Trần đến gần mặt nó, bỗng nở một nụ cười thật to, hắc hắc nói: “Thế nào, có phải cảm thấy ta rất đẹp trai không, cho nên yêu ta?”

Yếu Ương Từ cúi đầu mặt không đổi sắc nói: “Tam thiếu gia không cần lo lắng, tôi biết mình có thân phận gì, sẽ không si tâm vọng tưởng. Huống chi, tam thiếu gia chắc đã quên, tôi là con trai, làm sao có thể nhìn trộm tam thiếu gia tuần mỹ chứ?”

“Hắc hắc.....” Bắc Cung Khinh Trần cười xấu hổ, sau đó cao hứng nói: “Tóm lại, em không bị anh hai biến thành huyết nô đã là một chuyện đáng vui rồi, bây giờ chúng ta ra ngoài chúc mừng đi.”

“Huyết nô?” Lại là huyết nô? Nó như nghe thấy cái tên này đã vài lần. Hơn nữa bọn họ từng nói nó là huyết nô, nhưng mà đến cuối cùng huyết nô là gì? Huyết nô phải làm gì sao? Hay là—

Nhớ đến đêm đó nhìn thấy khóe miệng chàng trai kia như mang theo máu, hai mắt nó híp lại, loáng thoáng hiểu được... nhưng lại không chắc chắn.

Yếu Ương Từ khẽ ngẩng đầu nhìn Bắc Cung Khinh Trần, thờ ơ hỏi: “Tam thiếu gia, cuối cùng huyết nô là gì?”

22. Q.4 - Chương 15: Ngây Thơ

“Cái đó..... Cái đó à.....” Ánh mắt Bắc Cung Khinh Trần né tránh, tay mắt tự nhiên sờ sờ đầu, cuối cùng ai da một tiếng, từ từ nhắm hai mắt hô lớn: “Huyết nô không phải giống như em sao, cũng là người hầu nhà Bắc Cung, chẳng qua khác với người hầu hạ như các em thôi. Dù sao em cũng không cần phải để ý quá nhiều, sống tốt ở chỗ này là được, hiểu chưa?”

Yếu Ương Từ thấy hần ta nói qua loa cho xong, nhưng cũng không muốn làm khó hần ta nữa. Nó vốn không phải người dễ tò mò, nếu không phải vì nhắc đến nhiều lần thì cũng sẽ không hỏi.

Sắc mặt Yếu Ương Từ bình tĩnh, không tỏ ra vẻ tin hay không tin gì, chỉ cung kính nói: “Đã biết, tam thiếu gia, là Tiểu Từ nói nhiều.”

Bắc Cung Khinh Trần cũng hiểu có chút không được tự nhiên, nhưng bí mật của nhà Bắc Cung họ, một người biết sẽ bị diệt khẩu một người, hần không thể nói cho nó, nói cho nó chính là hại chết nó. Hơn nữa, hần không dám xác định, nếu nó biết bọn họ là loại người gì, nó biết hần dựa vào thứ gì mới sống được,

không biết sẽ nó sẽ thương hại hắn, hay là sợ hãi hắn, hay mãi mãi không quan tâm đến hắn, không để hắn nhìn thấy nó nữa.

Bắc Cung Khinh Trần không tự tin như vậy, cho nên, hắn sẽ không nói cho nó biết tất cả chân tướng.

Chỉ cần một ngày nó không trở thành huyết nô, sẽ là một ngày không biết.

“Đi thôi đi thôi.” Bắc Cung Khinh Trần kéo tay nó ra bên ngoài, vừa đi vừa nói: “Không nói điều này nữa, làm mất hứng của bốn thiếu gia. Đi, bốn thiếu gia đưa em đến một nơi chơi rất vui.”

Yếu Ương Từ biết nơi chơi rất vui trong miệng hắn có thể là một nơi chẳng thú vị gì.

Nơi hắn nói chẳng qua là có vài tên nhàn rỗi vô sự, tìm kiếm những kích thích cực đoan mà thôi.

Nửa đường đi, Bắc Cung Khinh Trần bỗng dừng xe lại, nhìn một đầu tóc bạch kim hơi rối của nó, ánh mắt khẽ tối lại, liền dừng ở bãi đậu xe vào một cửa hàng mua một chiếc mũ mềm khá đáng yêu, đội cho nó để che đi mái tóc khác thường của nó rồi mới hài lòng tiếp tục lái xe đi.

Yếu Ương Từ bị hắn đưa đến một pub cao cấp tên là “Tư vô tà”, ngọn đèn bên trong mờ ảo, đám người thản nhiên uống rượu mua vui, hoặc là trêu đùa phụ nữ, không khí mập mờ mà kiêu diễm.

Mày Yếu Ương Từ khẽ nhăn lại, hai mắt sụp xuống, che đi ánh sáng bên trong, còn có điểm chán ghét.

Bắc Cung Khinh Trần như không phát hiện ra, kéo nó lại, mới vào cửa, còn có một gã đàn ông ăn mặc lộng lẫy chào đón, trên mặt là nụ cười nịnh nọt: “Bắc Cung tiên sinh, ngài đến rồi. Vẫn cỡ cũ chứ?”

Nhìn thấy hắn kéo Yếu Ương Từ một bên, nhất thời khẽ nghi hoặc, trong mắt nét mặt, như đang nói, Bắc Cung tiên sinh khi nào lại có sở thích này, bắt đầu mang bé nam đến đây.

Yếu Ương Từ không kêu một tiếng, nhìn qua biết điều nghe lời, mà Bắc Cung Khinh Trần lại lạnh mặt, đưa nó dấu phía sau mình. Như thú cưng mình âu yếm, ngay cả cho người khác xem một cái cũng không muốn.

Mặt ngoài, trên mặt Bắc Cung Khinh Trần lại bình thản bốn cột, vẻ mặt ngạo mạn, hờ hững nói: “Ừm. Hôm nay có tiết mục gì đặc biệt không?”

“Có, có, có.” Gã đàn ông vừa đưa họ đến một khu ghế chính giữa tầng hai, ở đó có một cửa sổ, có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây.

Chạy đi, gã đàn ông mang đến một chai rượu đỏ trăm năm, cuối cùng không quên nhỏ giọng nói: “Bắc Cung tiên sinh, tiết mục chuẩn bị hôm nay, tên là Mỹ nhân thét chói tai. Nếu Bắc Cung tiên sinh cũng muốn tham dự, chắc chắn sẽ có đại lễ tặng về nhà.”

Bắc Cung Khinh Trần khoát tay, thờ ơ nói: “Rồi, nói sau đi. Cậu thông minh một chút thì mau đi hầu hạ người khác.” Nói xong lấy từ ví da mấy tờ tiền màu đỏ ném qua cho hắn.

Trên mặt gã đàn ông nhất thời bừng sáng, đáp: “Đã biết, Bắc Cung tiên sinh. Chúc ngài chơi vui vẻ.” Nói xong, liền đóng cửa đi ra ngoài.

Sau khi người nọ ra ngoài, Bắc Cung Khinh Trần lập tức vui vẻ với Yếu Ương Từ nói: “Thế nào, Tiểu Từ, nơi này cũng không tệ chứ?”

“Tam thiếu gia vui vẻ là tốt rồi.” Yếu Ương Từ thản nhiên nói.

Nhìn vẻ quen thuộc của hắn với mọi người ở đây, nơi này chắc chắn là hắn đến thường xuyên. Xem ra, hắn đúng là một chàng trai giàu có sống phóng túng.

Lúc này Bắc Cung Khinh Trần trong mắt Yếu Ương Từ, nhất thời hóa thành một công tử tay chơi bất cần đời, phong lưu phóng khoáng. Điều duy nhất làm nó không ghét là, thái độ hắn đối xử với nó, cũng không coi nó là hạ nhân, mà đối đãi ngang hàng. Hơn nữa nụ cười của hắn rất rục rịch, tính tình đơn giản, cuộc sống trong gia tộc quý tộc như thế, hắn có thể coi là khác loài. Khiến Yếu Ương Từ cảm thấy đứng cạnh hắn thật dễ chịu, là sự thoải mái hiếm có.

Còn mỗi lần đứng trước mặt người đàn ông kia, nó đều cảm thấy da đầu run lên, một loại cảm giác không hiểu áp bức bao phủ nó, nó như một con chim trong lồng giam, không còn chỗ nào trốn.

Bắc Cung Khinh Trần cầm lấy rượu đỏ và cốc đá, rót ra hai ly, một đưa cho Yếu Ương Từ, một cầm lấy từ từ hưởng thụ.

Yếu Ương Từ nhìn rượu trước mắt, khẽ chần chờ, nhưng vẫn uống lên cái miệng nhỏ, nhất thời cổ họng chợt lạnh, một loại hương không hiểu tràn ngập khoang miệng, thật lâu không tan, khiến người ta say mê trong đó.

Dáng vẻ Yếu Ương Từ có chút trầm mê, đang muốn tiếp tục nhắm ngậm thứ hai, Bắc Cung Khinh Trần đã đoạt lấy, kích động nói: “Vừa rồi ta quên mất, trẻ con không được uống rượu, em xem đi, uống một hớp nhỏ, mặt đã đỏ rồi. Về sau không có sự cho phép của ta, em cũng không được uống rượu biết không?”

Lúc này Yếu Ương Từ vì uống rượu, hai má luôn tái nhợt nay khẽ hồng lên, so với áng mây hồng thật sự còn xinh đẹp động lòng người hơn bội phần.

Hai người đang nói, tầng một bỗng truyền đến tiếng vỗ tay mãnh liệt và tiếng la hưng phấn, tầm mắt hai người cùng nhìn xuống dưới.

Màn sương dày từ từ dày đặc trên đài cao, như là mỹ nhân tắm mình, trong hơi nước lơ mơ, một bóng người từ từ đi ra.

Nhưng sau khi đám sương tan ra, xuất hiện trước mắt mọi người, là một mỹ nhân, toàn thân cao thấp chỉ mặc voan mỏng các cô gái Ai Cập cổ thường mặc, bị trói trên một chiếc giá chữ thập, tóc tán loạn, đầu cúi xuống. Thân thể trắng nõn, tinh xảo lung linh qua lớp voan trong suốt nhìn như có như không, càng thêm mị hoặc vô cùng.

Một bức tranh mỹ nhân Giê-xu.

23. Q.4 - Chương 16: Mỹ Nhân Thét Chối Tai

24. Q.4 - Chương 17: Ý Nghĩ Đáng Sợ

Bắc Cung Khinh Trần kinh ngạc xem xét bốn phía, lại phát hiện, bóng người nhỏ bé vừa ngồi cạnh mình xuống đến tầng dưới, thân thể nó như không thoải mái, ôm đầu, dáng vẻ thống khổ, thất tha thất thểu đi trong đám đông, càng không ngừng va người này đụng người nọ.

Trong sương khói lơ lửng dưới tầng, thân thể gầy nhỏ của nó lảo đảo, như lúc nào cũng có thể ngã xuống, chôn vùi trong đám người.

Bắc Cung Khinh Trần lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của nó.

Trong lòng hiện lên một chút lo lắng, Bắc Cung Khinh Trần rửa thầm một tiếng, liền đuổi theo.

Trong đầu Yếu Ương Từ càng không ngừng hiện lên hình ảnh một phụ nữ bị cởi hết quần áo, bị trói trên giường, còn có một người đàn ông tà ác cất tiếng cười man rợ quanh căn phòng tối kia, người phụ nữ thầm khóc, như thống khổ như tuyệt vọng, lại như không chịu khuất phục, tóc người phụ nữ rối tung, trên da thịt tuyết trắng toàn là thương tích, còn có những tên đàn ông kia hôn lên thân thể của bà, xé rách quần áo bà, tàn sát rong ruổi, người phụ nữ lại không ngừng thét lên, càng không ngừng mắng, cuối cùng đều hóa thành tiếng khóc, tiếng cầu xin vỡ vụn.

Trong giấc mơ kia, còn có một bé trai trốn trong tủ quần áo, trơ mắt nhìn tất cả xảy ra trước mắt, nước mắt càng không ngừng chảy xuống, mà cổ họng như mất đi tiếng kêu, nó nói không nên lời, cũng không phát ra tiếng.

Cảnh này quá quen, như thật sự đã xảy ra, nó là ai, đến cuối cùng nó là ai??

Vấn đề này luôn quanh quẩn trong đầu Yếu Ương Từ, mà người phụ nữ bị người ta tra tấn kia, người phụ nữ thuần khiết như hoa sen, lại làm nhục, cuối cùng là ai?

Vì sao tim mình lại đau như thế.....

Hôm nay nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trên người cô gái này, ở chỗ trống trong đầu Yếu Ương Từ như nhớ ra cái gì, nhưng mà dù nó cố gắng thế nào, đều không thấy rõ gương mặt gã đàn ông kia, nó chỉ nhớ tiếng cười càn rỡ như ma quỷ của hắn.

Không biết bị ai đụng vào, Yếu Ương Từ chật vật ngã xuống đất, nước mắt nhất thời chảy xuôi.

Mình là ai, đến cuối cùng mình là ai? Vì sao lại không hề muốn đứng dậy, vì sao?! Yếu Ương Từ thống khổ hỏi mình. Giấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn trong bàn tay, lệ rơi đầy mặt.

Người phụ nữ kia nhất định rất quan trọng với nó, nếu không trái tim nó sẽ không đau đến thế, đau tận xương cốt, khắc cốt ghi tâm! Nó là ai, bà ấy là ai? Nó không cứu được bà ấy, nó trở mắt nhìn bà bị tổn thương, thậm chí cuối cùng bị giết chết, nhưng mà nó lại không cứu được bà!

Như rơi vào một cái vực sâu đáng sợ, Yếu Ương Từ không thể đi được, đúng lúc này có một lực lớn tác động đến, có người kéo nó đứng dậy.

Là giọng nói lo lắng của Bắc Cung Khinh Trần: “Tiểu Từ, em làm sao vậy?”

Yếu Ương Từ chậm rãi quay đầu lại nhìn hắn, Bắc Cung Khinh Trần như uống một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh ngạc, ngoài kinh ngạc, còn có thứ cảm xúc phức tạp chiếm cứ trong lòng hắn lúc này.

Bắc Cung Khinh Trần nhìn nó, hai mắt Yếu Ương Từ lúc này mở thật to, bên trong chứa nước mắt, lúc này nhìn vào, như biển khơi mênh mông xanh mướt, bên trong là bóng ma như tảo biển khẽ lay động, đau thương nhột nhạt, không tiếng động từ từ chảy ra ngoài.

Ánh mắt yếu ớt kia, làm người ta không nhận được thương tiếc yêu thương, hơn nữa đôi môi anh đào của nó khẽ chu ra, Bắc Cung Khinh Trần cảm thấy trái tim mình nhanh chóng bị hòa tan trong dáng vẻ của nó.

Cho đến bây giờ hắn thật không ngờ, luôn coi phụ nữ là đồ chơi mà hắn lại dễ dàng động lòng với một bé trai như vậy!!

Bắc Cung Khinh Trần nhìn nó, thì thào lẩm bẩm: “Tiểu Từ, ta nên làm sao với em bây giờ.....”

Yếu Ương Từ nhìn thấy người đến là hắn, nhất thời tỉnh lại, nó nhớ người vừa mới sai bồi bàn đi làm chuyện kia chính là hắn, hắn giống như gã đàn ông trong giấc mơ kia, cũng là một ác ma!

“Buông ra!” Yếu Ương Từ hô to một tiếng, dùng sức gạt tay hắn ra, muốn chạy đi.

Người chủ trì phía sau còn cười hớ hớ tuyên bố nói: “Người thắng trò chơi lần này là Bắc Cung tiên sinh, Bắc Cung tiên sinh, xin nhận lấy phần quà cửa tiệm chuẩn bị cho ngài đêm nay, một phòng xa hoa và một đêm xuân như mộng.”

25. Q.4 - Chương 18: Hắn Nhặt Được Nó

Nghe xong, tất cả mọi người cười ha ha đứng lên, đều vỗ tay chúc mừng hắn.

Trong mắt Yếu Ương Từ chán ghét càng đậm, tiếng cười này, đều thê lên như giấc mơ kia! Nó không thể chịu nổi một khắc nào nữa!

Yếu Ương Từ không để ý đến Bắc Cung Khinh Trần, xoay người chạy xuyên qua tường người ra ngoài.

Bắc Cung Khinh Trần vốn định đuổi theo, bất đắc dĩ bị người trong pub vây quanh, còn có người tiến lên chúc mừng, chỉ có thể trở mắt đứng trong đám người nhìn thân ảnh nhỏ bé của nó biến mất ở cửa.

Trong đầu Yếu Ương Từ chỉ có một ý niệm, chính nhanh chóng chạy khỏi đó.

Một đường thất tha thất thểu, cũng không biết mình chạy bao lâu, đi được bao lâu.

Như một đứa bé nhỏ lạc đường, hai mắt Yếu Ương Từ trống rỗng đi trong đám người rộn ràng, ngựa xe đông đúc trên đường.

Nơi xa lạ này, nó không biết mình là ai, không biết mình ở đâu.

Ngay cả con chó đi lạc nó cũng không bằng, không ai biết nó là ai, không có nhà để về.

Nó cứ đi như thế, không lo đến trùng cổ, không lo đến sống chết, chỉ như nước chảy bèo trôi.

Trên mặt Yếu Ương Từ xả ra một nụ cười thê lương không phù hợp với vẻ ngoài của nó.

Không biết khi nào, một trận gió lạnh thổi qua, Yếu Ương Từ không chú ý, mũ trên đầu liền bị thổi bay, khi đang cúi đầu chuẩn bị tìm kiếm, bỗng có một bàn tay thon dài cầm mũ đưa cho nó, “Ta nghĩ đây chắc là của ngươi.” Giọng nói từ tính mang theo khí thế khó hiểu, làm Yếu Ương Từ ngẩn ra, đúng là hắn ta.

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn nó vẫn cúi đầu như cũ cầm mũ, thản nhiên nói: “Sao thế, một ngày không gặp, ngươi lại muốn chạy trốn?”

Bắc Cung Mộ Duệ vừa mới dùng cơm cùng khách hàng xong, đang lái xe về làm việc, đi ngang qua cửa hàng, định mua cà phê tăng sức, tiếp tục tăng ca đêm nay, không ngờ, đi qua đó lại thoáng nhìn thấy một bóng người nhỏ gầy, một đầu tóc bạch kim, đầu của nó chói mắt quá mức làm người khác chú ý, hắn không nhận ra cũng không được.

Cho nên liền dừng xe đi ra, tiện thay tìm mũ cho nó.

Thân là người hầu, lại đi bộ một mình trên đường vào buổi tối, nó ăn gan hùm mật gấu à? Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng chăm chú nhìn nó.

Yếu Ương Từ nhận mũ, đội một lần nữa, mới cung kính nói: “Nhị thiếu gia, tôi đi cùng tam thiếu gia ra ngoài, vừa rồi đi lạc, tôi không biết làm sao lại thế, cho nên.....” Không biết vì sao, trong ánh mắt lạnh lùng của hắn, Yếu Ương Từ cũng không dám nói ra vừa rồi thật sự nó muốn chạy trốn, có ý tự sinh tự diệt.

“Đi ra ngoài cùng chú ba?” Giọng Bắc Cung Mộ Duệ như có như không, như tin lại như không tin, chỉ thản nhiên nói: “Về sau ra ngoài gọi ta là Bắc Cung tiên sinh được rồi, ngươi tới công ty cùng ta trước, chờ ta tan làm, rồi cùng trở về.”

“Chuyện này sao có thể.....” Yếu Ương Từ kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, nó nghĩ sẽ phải nói với hắn ta thế nào, để nó có thể đi. Chẳng lẽ hắn ta lo nếu nó đi một mình, sợ nó sẽ trốn?

Yếu Ương Từ cũng không tin là hắn lo cho nó.

“Sao, ngươi không muốn đi cùng ta à?” Bắc Cung Mộ Duệ khẽ nhíu mày, trong giọng nói như có chút mất hứng.

Yếu Ương Từ ngay tức thì đáp: “Không có, Tiểu Từ tuyệt đối không có ý này.”

Bắc Cung Mộ Duệ hừ nhẹ một tiếng, không có thì tốt. Mở cửa xe, Bắc Cung Mộ Duệ nhắc nó vào xe, lạnh lùng nói: “Ta cũng không muốn để người ngoài biết, còn tưởng ta ác độc, nhìn thấy một đứa bé lạc đường cũng không quan tâm.”

“Vâng.” Yếu Ương Từ ngoan ngoãn gật đầu, an vị phía sau. Nó chỉ có thể đành như vậy

Nhìn thần sắc lãnh đạm của nó, không biết vì sao Bắc Cung Mộ Duệ lại có chút tức giận đứa trẻ này không biết nói cảm ơn.

Hắn làm chủ tử, lại lái xe ột tên hầu. Mà đứa trẻ kia lại kỳ quặc, vẫn lạnh như băng, vẻ mặt Bắc Cung Mộ Duệ có chút không tốt, tâm tình cũng thêm phần lo lắng.

26. Q.4 - Chương 19: Đứa Trẻ Như Thế

Sau khi hai người trở lại tập đoàn Bắc Cung xong, dọc theo đường đi, mọi người nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ, đều cung kính nói: “Chào chủ tịch.”

Mọi người nhìn thấy Yếu Ương Từ đi sau hẳn, đều cảm thấy kỳ quái đứa bé này đến từ đâu, nhưng không ai có gan mở miệng hỏi.

Bắc Cung Mộ Duệ giương lên ánh mắt lạnh lẽo, không giải thích, cũng mặc mọi người đánh giá. Nghiễm nhiên có khí thế đế vương.

Yếu Ương Từ nhìn hẳn, ở bên ngoài, dù là hẳn, hay là Bắc Cung Khinh Trần, đều không giống với chính họ trong tòa nhà cổ xưa kia. Đến cuối cùng nhà Bắc Cung cất giấu bí mật gì?

Hắn bây giờ, vẻ ngoài sáng sủa, diện mạo tuấn mỹ phi phàm, lại nhiều tiền cao quý, chắc hẳn là hàng ngày đều là đối tượng hấp dẫn các tạp chí vui chơi, cũng khiến các cô gái theo đuổi, nằm mơ cũng muốn lấy hẳn.

Nhớ tới tất cả chuyện xảy ra ở nhà Bắc Cung, Yếu Ương Từ có cảm giác như đi ra từ trong mộng.

Nhưng mà vì sao, hai anh em họ lại thay đổi hoàn toàn như thế, như là một loại xuất thần nhập hóa?

Người ngoài căn bản không nhìn ra bất kỳ manh mối và sự kỳ quái nào.

Yếu Ương Từ đi theo hẳn ra khỏi thang máy, không biết đi đến tầng nào, đang tinh thần hoảng hốt, không ngờ đi ra ngoài lại đụng phải một người phụ nữ thành thực xinh đẹp, nhất thời, người phụ nữ kêu nhẹ một tiếng, tiếp theo lại như thiên nữ rải hoa, tất cả văn kiện trong tay cô đều rơi loạn ra.

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi.....” Yếu Ương Từ lập tức ngồi xuống giúp cô nhặt lên.

Không ngờ, người phụ nữ kia lại quen cây lớn, không phân tốt xấu, đã to tiếng mắng: “Trẻ con nhà ai lại chạy đến đây gây rối, sao lại có người như mày chứ, không có mắt à, không thấy tao đang vội sao?”

Yếu Ương Từ vẫn cúi đầu như cũ, nhìn tư liệu rơi xuống, hai mắt nhất thời đảo qua, vừa nhặt lên, vừa ghi nhớ gì đó trong đầu, cho nên nhìn qua, động tác nhặt tư liệu có chút thông thả.

Dương Uyển Ny mắng xong, liền làm mặt như khóc tang, vừa cúi người ngồi xuống nhặt giấy lên vừa nhịn nhục nói: “Tâm huyết cả ngày hôm nay của tao đấy, thật vất vả mới sửa sang lại tập tư liệu này, không ngờ lại bị tên nhóc như mày phá, thế này thì làm sao tao có thể báo cáo với chủ tịch.”

Thân là thư ký Dương Uyển Ny khóc không ra nước mắt nhìn trang giấy trên đất, lúc này nhìn Yếu Ương Từ không nói lên lời chán ghét, chút chửi bới vừa rồi còn không đủ hết giận.

“Tên quỷ nhỏ này, là ai không có não mang mày đến đây, lại làm hỏng chuyện của bốn tiểu thư, để tao thay cha mẹ mày dạy dỗ mày một chút!” Nói xong Dương Uyển Ny liền giơ cao tay lên, hướng lên đầu Yếu Ương Từ đánh xuống!

Yếu Ương Từ vẫn cúi đầu mở to hai mắt sáng như cũ, mặt vẫn rơi xuống tư liệu trên đất kia, như là không biết màn nguy hiểm gần ngay trước mắt!

Một cơn gió lạnh thấu xương lướt qua đỉnh đầu, ngay khi bàn tay nặng nề kia sắp hạ xuống Yếu Ương Từ, một bàn tay khác như kim sắt bỗng kéo tay Dương Uyển Ny lại, Dương Uyển Ny đang trong cơn giận dữ, ngẩng đầu chưa nhìn là ai đã muốn mắng to, nhưng khi tiếng nói kia từ đan điền lên đến cổ họng, đã bị Dương Uyển Ny kiên quyết chặn lại.

Nhìn hai mắt sâu xa không gợn sóng trước mắt, người đàn ông lại lộ ra nét tức giận, Dương Uyển Ny sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, lắp bắp nói: “Chủ, chủ tịch.....”

Bắc Cung Mộ Duệ không nhìn cô, mà nhìn người nhỏ ngồi xổm trên đất, lo lắng nói: “Tiểu Từ, không sao chứ?”

Yếu Ương Từ như đang vội vàng cái gì, khoát tay nói: “Đợi lát nữa.”

Trong hai mắt đen như mực của Bắc Cung Mộ Duệ khẽ hiện lên nghi ngờ, không hiểu làm sao nó lại thế.

Mà Dương Uyển Ny, nghe thấy lời Bắc Cung Mộ Duệ xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tái đi, không dám tin che miệng, trong lòng run sợ nhìn Bắc Cung Mộ Duệ, trời ạ, cô vừa mới làm gì thế, cô lại đi mắng người bên cạnh chủ tịch!

Dương Uyển Ny hoang mang rối loạn đứng lên, cung kính cúi đầu xin lỗi nói: “Chủ tịch, xin lỗi, tôi có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, tôi cố tình gây sự, miệng chó của tôi không mọc ra được ngà voi..... Tôi, tôi, tôi.....” Dương Uyển Ny quá khẫn trương, nửa ngày cũng không nói ra một chữ, cuối cùng đứng ở đó, mồ hôi chảy đầy đầu.

Cho đến bây giờ Bắc Cung Mộ Duệ mới lười biếng đảo mắt qua cô một cái, lạnh lùng nói: “Thư ký Dương, đứa bé này, là tôi mang đến, cô có vấn đề gì sao? Hay.....” Bắc Cung Mộ Duệ đến gần hai má cô, ánh mắt lạnh lùng làm lòng Dương Uyển Ny như say, ngay cả thở cô cũng quên đi, chỉ bất động nghe tiếng nói lãnh đạm của Bắc Cung Mộ Duệ: “Là cô muốn giáo huấn người liên quan đến nó một chút, thư ký Dương?”

Ba chữ cuối cùng, Dương Uyển Ny cảm thấy mình sắp ngất đi.

Trước mắt tối lại, ngay khi Dương Uyển Ny muốn dùng cách ngắt đi để trốn tránh, Yếu Ương Từ vẫn ngồi xuống cầm lấy chồng tư liệu dày liệu cho Dương Uyển Ny, thản nhiên nói: “Chị à, em đã giúp chị xếp lại một lần nữa, vừa rồi là em không đúng, thật xin lỗi, xin chị tha thứ.”

“Cái gì?! Em đã xếp lại tốt rồi??”

27. Q.4 - Chương 20: Chủ Tâm Đồ Xét

28. Q.4 - Chương 21: Nhìn Nó Mê Mẩn

“Tốt rồi Bắc Cung tiên sinh. Ngài kiểm tra một chút đi.” Chỉ chốc lát sau, Yếu Ương Từ đã chỉnh xong bản thảo đưa lại cho Bắc Cung Mộ Duệ, lại không ngờ, ngẩng đầu nhìn lên, lại vừa vận đối diện với Bắc Cung Mộ Duệ, Bắc Cung Mộ Duệ khẽ sững sốt, xấu hổ dời tầm mắt.

Chết tiệt, sau hắn lại có thể nhìn một đứa bé đến mê mẩn chứ!

Tuy rằng ảo não như thế, nhưng trong đầu Bắc Cung Mộ Duệ vẫn kim lòng chẳng dặng nhớ đến hắn vừa nhìn thấy, làn da trong suốt trắng nõn của nó, dưới ánh đèn long lanh rõ ràng, như chứa nước xuân diệu dàng nhất; vành tai phần hồng khéo léo, như chờ người đến hái anh đào; môi nó vì tập trung suy nghĩ mà khẽ cong lên, mềm mại ướt át, đỏ thắm, so với đầu tây còn đẹp hơn, độ cong khẽ nhếch kia, còn như dụ dỗ người ta âu yếm, đặc biệt là cái cổ thon dài trắng trong kia, đường cong tuyệt đẹp như bướm bay múa trong bụi hoa, còn có hai bên xương quai xanh thon dài hoàn mỹ, vì nó ngồi tùy ý, mà từ cổ áo lộ ra hốc tối sâu, bên trong như có chứa một loại nhu tình như nước; tóc nó màu bạch kim, như nhiễm trần châu rực rỡ, lúc này tỏa sáng lung linh, ánh sáng ngọc nhiều màu, chiếu sáng cả người nó, bao phủ xung quanh là một màn sáng chói, đẹp không sao tả xiết, mị lực phi phạm.

Bắc Cung Mộ Duệ không biết vì sao mình lại nhìn đến xuất thần, nhưng khi hắn thở nhẹ tỉnh lại, hai má đã đỏ hồng đến mất tự nhiên lại kỳ quái, hắn như vừa mới tỉnh lại từ mộng xuân rất dài, nở hoa trong mộng, một mảnh tinh khiết, chỉ có giọng nói và nụ cười của nó.

Sao hắn lại có thể nghĩ nhiều thứ đến thế với một đứa trẻ chứ! Bắc Cung Mộ Duệ cầm lấy cốc cà phê trên bàn mất tự nhiên uống mấy ngụm, muốn mình tỉnh táo hơn.

Xem ra gần đây hắn lâu lắm không chạm vào phụ nữ rồi, cho nên mới sinh ra ý nghĩ không thuần khiết như thế với đứa bé, suy nghĩ xấu xa như thế!

Nghĩ xong, Bắc Cung Mộ Duệ nhận tư liệu nó đưa đến, khuôn mặt lạnh lùng, mắt không nhìn nó, cúi đầu xem xét vừa lạnh lùng dặn dò: “Từ nay về sau, ban ngày em đến đây làm với tôi, làm thư ký cạnh tôi, tối về nhà hầu hạ Lam chủ tử của em, biết chưa?”

Bắc Cung Mộ Duệ không ngẩng đầu, vừa lật tư liệu mắt mở ngày càng lớn, càng cao hứng như tìm thấy bảo tàng.

Hắn nghĩ kiếp này hắn cũng không tìm một thư ký để hắn hài lòng đến thế, làm việc ăn ý với hắn, hoàn thành tất cả các yêu cầu của hắn. Không ngờ, hôm nay hắn đã tìm được rồi! Tuy rằng –

Bắc Cung Mộ Duệ ngẩng đầu thản nhiên quét mắt một cái, tuy rằng, người kia là một đứa trẻ.

Nhưng, Bắc Cung Mộ Duệ xả ra một nụ cười đến khát máu, cũng không ảnh hưởng gì, không phải sao?

Yếu Ương Từ nhìn vẻ mặt biến hóa phức tạp của hắn, không rõ hôm nay cuối cùng là hắn làm sao vậy, nhất thời dịu dàng như nước với nó, nhất thời lại lạnh lùng như băng với nó.

Để ý nó làm việc từng chút, một lát lại đột nhiên nói nó làm thư ký cho hắn.

Yếu Ương Từ nhìn thân thể gầy gò và khuôn mặt tầm thường của mình, tự biết nhắm lông mi thật dài xuống, thấp giọng nói: “Bắc Cung tiên sinh, tôi, tôi không thể làm thư ký của ngài, vì sao lại bỗng.....”

“Mệnh lệnh của tôi, chẳng lẽ em nghi ngờ sao?” Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng ngắt lời nói: “Về nhà cổ đi, ở đó sẽ có người dạy em, mệnh lệnh của chủ nhân, không được cãi lời, không được nghi ngờ, không được tranh luận, gì cũng không được. Em phải làm, chỉ cần hoàn thành, hiểu chưa?”

Yếu Ương Từ trợn to đôi mắt nước mênh mông nhìn hắn, như muốn nói gì, cuối cùng lại thu tâm tư lại, gật đầu thản nhiên nói: “Đã biết, Bắc Cung tiên sinh.”

Bắc Cung Mộ Duệ không biết vì sao tâm tình mình lại không yên, chung đụng với đứa bé này làm hắn như ngồi trên bàn chông, cả người mất tự nhiên, ẩn ẩn điện thoại, Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng dặn dò nói: “Thư ký Dương, cho cô một cơ hội cuối cùng trước khi rời đi, nếu cô có thể làm tốt một chuyện này, tôi sẽ suy nghĩ việc giữ cô lại, đương nhiên không còn là thư ký của chủ tịch.”

Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói vô cùng kích động và cảm kích, đáng tiếc Bắc Cung Mộ Duệ lại không thèm để ý đến, dập máy rất nhanh.

Yếu Ương Từ luống cuống nhìn hắn, vẻ mặt hắn lo lắng, như là không vui, thật lâu sau, ấp úng hỏi: “Bắc Cung tiên sinh, Tiểu Từ làm sai chuyện gì chọc ngài không vui sao?”

Bắc Cung Mộ Duệ bị nó hỏi đến toàn thân cứng đờ, hít sâu một hơi, mới xả ra một nụ cười miễn cưỡng, thản nhiên nói: “Em không sai, chẳng qua tôi chỉ muốn chuyển tâm làm việc.”

29. Q.4 - Chương 22: Thành Tiểu Thư Ký

Yếu Ương Từ nhất thời có chút xấu hổ đứng lên, cởi chiếc mũ vừa mới đội lại ra, xoay người tạ lỗi nói: “Thật xin lỗi Bắc Cung tiên sinh, ảnh hưởng đến công việc của ngài, tôi nên đi.”

Nhìn bóng nó xoay người rời đi, Bắc Cung Mộ Duệ vội vàng nói: “Tiểu Từ, đợi chút.”

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, phá vỡ không khí lắng đọng kỳ quái trong phòng.

Tiếp theo là Dương Uyển Ny mỉm cười đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy Tiểu Từ đứng đó, lại nhìn Bắc Cung Mộ Duệ đưa tay ra như muốn ngăn cản, Dương Uyển Ny cười yếu ớt, vô lực hỏi: “Chủ tịch, ngài gọi tôi đến có chuyện gì không?”

Cô vừa mới thu dọn đồ ở văn phòng mình để chuẩn bị đi, hai hốc mắt đều đỏ, không ngờ lại bỗng nhận được điện thoại của chủ tịch, nhìn vẻ mặt kỳ quái của hai người, Dương Uyển Ny có chút lo lắng tự hỏi có phải mình đến không đúng lúc không, có phải lại gặp rắc rối không? Dương Uyển Ny có chút khóc không ra nước mắt.

Bắc Cung Mộ Duệ thản nhiên nhìn Dương Uyển Ny sợ hãi đến muốn ngắt, lạnh lùng nói: “Nếu cô đưa Tiểu Từ an toàn về nhà cổ của Bắc Cung, tôi sẽ suy nghĩ đến việc giữ cô lại.”

“Thật không?” Dương Uyển Ny nước mắt lưng tròng nhìn đứa bé kỳ quái, trầm mặc ít lời kia. Dương Uyển Ny cô đúng là bại cũng bởi vì nó, thành cũng bởi vì nó.

Yếu Ương Từ nghe xong, hiểu rõ thấp giọng nói: “Cám ơn Bắc Cung tiên sinh, vậy thì, Bắc Cung tiên sinh, Tiểu Từ đi trước. Ngải vất vả rồi.”

Dương Uyển Ny đuổi kịp theo bước nó, vừa rời văn phòng chủ tịch vừa không ngừng cúi đầu cảm ơn.

Ngay khi Dương Uyển Ny đóng cửa lại cùng đi với Tiểu Từ, Bắc Cung Mộ Duệ cuối cùng cũng nói ra một câu: “Nhưng căn cứ vào năng lực làm việc của thư ký Dương, từ ngày hôm nay về sau, cô xuống làm trợ thủ cho thư ký chủ tịch, mà người cô đưa về kia, sẽ là tân thư ký chủ tịch mới. Dương tiểu thư, hy vọng về sau cô có thể tự giải quyết tốt.”

Dương Uyển Ny vẫn cười đến cứng đờ, không thể tin nhìn thoáng qua Yếu Ương Từ đang đi vào thang máy, lại nhìn cửa phòng, căn môi dưới, dậm chân, tuy không cam lòng, nhưng vẫn vội đuổi theo Yếu Ương Từ.

Có người nói, sau lưng một người đàn ông thành công, sẽ có một người phụ nữ tài giỏi.

Thực ra, sau lưng một vị chủ tịch thành công, thường sẽ có một vị thư ký vạn năng.

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn bóng Yếu Ương Từ rời đi, đột nhiên nở nụ cười quỷ dị.

Làm thư ký của hắn, cũng không thể là người thường.

Huống hồ, làm thư ký của hắn, không chỉ là làm công việc bình thường, hơn nữa là, phải hoàn thành mỗi mệnh lệnh của hắn.

Chuyện này, không chỉ đối riêng tập đoàn Bắc Cung.

Không biết, lúc này đây, nó có để cho hắn thất vọng không? Bắc Cung Mộ Duệ có chút mỏi mắt mong chờ.

Dương Uyển Ny đi theo Yếu Ương Từ xuống tầng, vừa vào thang máy hai người im lặng cảm thấy hít thở không thông cuối cùng đã thoải mái hơn rất nhiều, Dương Uyển Ny nhìn Yếu Ương Từ yên lặng cúi đầu, dọc đường đi nó đều im lặng không nói, nhưng kỳ quái là, mình không nói lời nào thì cảm thấy mất tự nhiên, mà nó, vẻ mặt vẫn tự nhiên, như là không có ảnh hưởng gì, cái loại thần sắc thản nhiên này, làm cô nghĩ đến cụ già tóc trắng xóa, nhưng người này lại chỉ là một đứa trẻ.

“Em tên gì?” Dương Uyển Ny kiên quyết phá vỡ trầm mặc.

Yếu Ương Từ không ngờ cô lại chủ động nói chuyện với nó, khẽ ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Tiểu Từ.”

“Chị là Dương Uyển Ny, về sau em có thể gọi là chị Uyển Ny.” Tuy về sau có một đứa bé làm sếp thì thật khó chịu, nhưng bề ngoài vẫn phải làm tốt, Dương Uyển Ny chủ động lấy lòng.

Yếu Ương Từ cười yếu ớt, hai má khê hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt, nhìn qua vô cùng đáng yêu, Dương Uyển Ny đang si mê mãi miết, Yếu Ương Từ dịu dàng nói: “Chào chị, về sau xin chiếu cố nhiều.”

Nhìn thái độ của nó mềm ra, Dương Uyển Ny cũng cố gắng nói: “Tiểu Từ, em ở nhà lớn Bắc Cung, là làm gì? Là người thân của chủ tịch, hay là.....”

“Là người hầu.” Yếu Ương Từ thản nhiên cắt ngang, phun ra vài chữ lạnh như băng.

Dương Uyển Ny khê khiếp sợ, không thể tưởng được nó lại trả lời rõ ràng như thế, nhưng nhìn thái độ của chủ tịch với nó, hoàn toàn không phải là của chủ nhân với người hầu! Làm người ngoài cuộc như Dương Uyển Ny càng mù mờ hơn, cô vốn muốn hỏi nữa, nhưng sắc mặt Yếu Ương Từ lạnh lùng, hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều, vì thế, lại phải nén lòng tò mò lại.

“Đứa bé đáng thương.” Dương Uyển Ny khê thương hại nhìn nó, như đồng tình với nó.

Tuy nhiên, Dương Uyển Ny nghĩ như thế sẽ làm Yếu Ương Từ cảm động, nhưng mà lại hoàn toàn ngược lại.

Tiếng nói như thở dài của cô làm Yếu Ương Từ hoàn toàn chết lặng, nó như tỉnh táo lại sau khi nghe tiếng thở dài và thương hại này, khê nhú mày chán ghét, Yếu Ương Từ không muốn nói nữa.

Điều nó muốn, chưa bao giờ là sự thương hại và đồng tình của người khác. Từ một khắc nó tỉnh lại, lòng nó đã thanh tỉnh, chấp nhận cuộc sống hiện giờ. Còn những thứ đó, nó chẳng phải ăn mày, chẳng phải đũa trẻ bị người ta vứt bỏ, cho nên nó không cần.

Hai người đi vào nhà lớn Bắc Cung, đại trạch Bắc Cung nằm trên một ngọn núi lớn ở vùng ngoại thành, từ đời cha ông truyền lại, chiếm vài mẫu lớn, trong mắt người ngoài, khu nhà cổ Bắc Cung thần bí, sâu đến khó dò.

Sau khi đến, Yếu Ương Từ khách khí nói lời cảm ơn và từ biệt với Dương Uyển Ny, Dương Uyển Ny nhìn tòa nhà cổ này, còn có hai con sư tử bằng đá bên ngoài, có chút khủng bố âm u, nhìn nó đã về an toàn, liền vội rời đi.

Yếu Ương Từ vừa xuống xe, liền nhìn thấy một bóng người từ xa lao đến, ôm lấy cổ nó, khẩn trương nói: “Tiểu Từ, em chạy đi đâu thế, ta không tìm thấy em, bị dọa chết rồi, may mà em không có việc gì, may mà.....”

30. Q.4 - Chương 23: Lạc Đường

Đại trạch Bắc Cung nhìn qua khí thế hùng vĩ, cao to rộng lớn, trước cửa có hai con sư tử đá hung hăng lại sống động, vẻ mặt dữ tợn mà chăm chú, như lúc nào cũng bảo vệ đại trạch, là người bảo vệ trung thành.

Chợt nhìn qua thì như chỉ còn sót lại ngôi nhà cũ kỹ, nhưng khi người ta đi vào cửa, nhìn tới cuối sân, sẽ làm người ta cảm thấy mình có mất như mù cở nào.

Nhưng đại trạch Bắc Cung cũng không phải ai cũng có thể vào, ngoài người làm bên trong, chỉ có những lúc Bắc Cung tổ chức các buổi gặp mặt đặc biệt, những người nổi tiếng của các giới mới được mời đến đây, còn có lão gia Bắc Cung quá cố khi còn sống thích hoa lan, cho nên thường mời các nhà trồng lan đến gặp gỡ, cùng thưởng lan, uống trà nói chuyện phiếm, rất nhàn nhã.

Đáng tiếc, sau khi lão gia Bắc Cung chết đi, vườn hoa lan tôn quý kia vẫn rực rỡ như cũ, xanh mơn um tùm, rất tươi tốt. Đáng tiếc, hoa cứ sinh sôi, lại không có chủ.

Lúc này vật còn, người đã mất, nhìn vật nhớ người, chỉ làm tăng thêm thương cảm thôi.

Vườn hoa được chăm sóc rất tốt, hoa lan dạt dào ý xuân, càng làm lạnh lòng thêm đại trạch sâu thẳm.

Sắc trời khê tối xuống, toàn bộ đại trạch như bị bao phủ màu sắc kỳ dị, Yếu Ương Từ nhìn chân trời hồng, ánh trời chiều như bốc cháy phía xa, ánh sáng mờ chiếu lên khuôn mặt trắng xinh của nó, làm hai mắt u tối của nó càng trong sáng.

Trong suốt như ngọc lưu ly mà lại gọn lắt tẩn như mực, Bắc Cung Khinh Trần kéo tay nó, khi hai người đi qua hành lang thật dài kia, Bắc Cung Khinh Trần lơ đãng nhìn dáng vẻ của nó, khê mê mẩn.

“Tiểu Từ, em còn chưa nói cho ta biết, đến cuối cùng em đã đi đâu? Vì sao không nói một tiếng đã đi, vì sao khi rời đi mặt lại tái như thế, có phải gặp phải chuyện gì không?” Bắc Cung Khinh Trần không từ bỏ, tuy Yếu Ương Từ không muốn nói gì, hần vẫn bám riết không tha hỏi.

Yếu Ương Từ liếc hần một cái, nhìn hần, vẫn là đôi mắt trong suốt, nụ cười rực rỡ ánh mặt trời, cả người như vô hại mà lại tuyệt đẹp, mang một loại khí chất trời sinh mê hoặc người.

Tất cả đó, không ngờ lại là người đàn ông tà ác cách đây không lâu vừa bỏ rấn độc vào nơi tư mật của người phụ nữ kia để kiểm lấy cái gọi là tiếng thét chói tai.

Yếu Ương Từ không muốn nói những thứ kia nữa, vì sợ hãi trong đầu vẫn chưa hoàn toàn tan, nó vẫn thấy thống khổ như trước.

Quay đầu đi, Yếu Ương Từ gạt tay Bắc Cung Khinh Trần ra, liền thản nhiên nói: “Tam thiếu gia, tôi mệt rồi, không có chuyện gì thì tôi về nghỉ, tạm biệt Tam thiếu gia.”

“Tiểu Từ, em làm sao vậy? Tôi làm sai chuyện gì sao?” Nhìn thấy trong mắt nó là xa lạ và hơi thờ ơ cách quanh người, Bắc Cung Khinh Trần có chút nóng nảy, càng không hiểu, không hiểu mình đã làm sai chuyện gì.

Với một thiếu gia được nuông chiều từ bé đến lớn mà nói, để hẳn tự phát hiện ra sai lầm của mình thì so với lên núi còn khó hơn.

Yếu Ương Từ không nói, yên lặng cúi đầu, liền dựa vào đường đi trong trí nhớ tự về phòng mình.

Bắc Cung Khinh Trần còn muốn đuổi theo nói gì đó, nhưng mà nhìn dáng vẻ của nó như mệt mỏi thật sự, khê do dự vài phần, lại dừng bước không đuổi theo nữa.

Từ nay Tiểu Từ đã là người làm ở nhà Bắc Cung, còn sợ không thấy được nó sao?

Bắc Cung Khinh Trần nhìn bóng dáng gầy yếu của Tiểu Từ, vuốt cằm cười nói: “Tiểu Từ, chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

Yếu Ương Từ có lẽ đánh giá quá cao trí nhớ của mình, rõ ràng nó có thể nhìn thấy một lần là không quên, nhưng mà, đi ba vòng vẫn về chỗ cũ, cuối cùng Yếu Ương Từ bị ai phát hiện, mình lại lạc đường trong nhà!

Yếu Ương Từ mệt mỏi dựa vào tấm cửa nghỉ ngơi, Yếu Ương Từ cười bất đắc dĩ, không ngờ mình lại mù đường, xem ra là mù đường vô cùng nghiêm trọng.

Nhắm mắt lại, cảm nhận được gió đêm lạnh, trong đầu Yếu Ương Từ bắt đầu hỗn loạn, tất cả những gì xảy ra, tất cả những gì nhớ được truyền đi rất nhanh như một bộ phim chiếu bóng cùng hiện lên, nó muốn tìm ra điểm gì đó trong đống hỗn độn này, nhưng mà, lại nhận ra không thu hoạch được điều gì.

Ngoài việc nó tỉnh lại trong bệnh viện kia, còn có chuyện nó gặp việc không may bên ngoài, những thứ khác đều là cảnh tượng kỳ dị mà nó cả đời này không muốn gặp lại.

Chau mày, Yếu Ương Từ mê man, bỗng nghe thấy ở cách đó không xa trên hành lang truyền đến hai giọng nữ xa lạ mà rất nhỏ, như đang định đi đến nơi này, Yếu Ương Từ thoáng bối rối, nó không biết chỗ mình ở là ở đâu của đại trạch, sợ mình xâm nhập vào vùng bị cấm, Yếu Ương Từ vội mở to hai mắt ra, vừa nhìn xung quanh, chỉ có mình nó đứng sau cánh cửa, khê đẩy vào, cửa lại không khóa, Yếu Ương Từ nhận ra bên trong không có người, ngay khi hai giọng nữ kia từ từ sát lại thì lách mình vào phòng.

Dựa lưng vào cửa ngừng lại thở, muốn chờ sau khi họ đi mình cũng ra khỏi nơi này, tìm vài người hỏi làm thế nào để về chỗ ở của mình, lại không ngờ, nghe thấy một cuộc đối thoại không lớn không nhỏ, vừa đủ khiến Yếu Ương Từ nghe tốt.

31. Q.4 - Chương 24: Cuộc Nói Chuyện Tai Hại

32. Q.4 - Chương 25: Nghe Lén Dưới Giường

Kết cấu giường gỗ vững chắc, vẫn không thể chịu nổi sự rung động của hai người, quỵn luyến chấn động, làm lòng Yếu Ương Từ cũng run lên.

Nó tỉnh lại từ trong đầu óc trống rỗng, lần đầu tiên nhìn thấy nam nữ tiếp xúc như thế, nhưng lại là làm khán giả nghe lén dưới giường, Yếu Ương Từ xấu hổ đến hận không thể tìm một cái động mà chui vào, đáng tiếc giờ phút này nó đã trốn ở dưới giường, không có động mà chui.

Loáng thoáng trên đỉnh đầu, tiếng rên rỉ còn kèm theo tiếng thở dốc đậm dục cảm, Yếu Ương Từ khê cắn môi, nhắm mắt lại, muốn dời lực chú ý của mình đi, nhưng mà, vẫn không thể nào hoàn toàn phớt lờ chuyện xảy ra trước mắt.

Chỉ có thể cuộn mình thành một khối trong một góc ép mình đối người, coi như không nghe thấy gì.

Bắc Cung Mộ Duệ từ một khắc đi vào đã cảm thấy trong phòng có hơi thở xa lạ, qua ánh đèn yếu ớt kia nhìn thấy bóng dáng hơi rung động dưới giường.

Ôm eo nhỏ Lam Tự Đình, khoe miệng Bắc Cung Mộ Duệ khẽ nhếch lên thành một nụ cười khát máu tuyệt mỹ, đã có người hằng hái nghe lên như thế, vậy thì, nếu hấn không dùng nhiều sức, vậy thì quá uất ức cho người trốn dưới giường kia.

Không biết là loại người nào, có lá gan lớn như thế, dám trốn vào phòng Dạ Đế muộn qua đêm, mục đích cuối cùng là gì?

Ngay khi Bắc Cung Mộ Duệ suy ngẫm tự hỏi, Lam Tự Đình chủ động ôm cổ hấn, hai mắt gợn sóng, cổ áo mở rộng ẩn hiện đường cong pháp phồng mang theo dụ hoặc chí mạng, nếu là người đàn ông bình thường, đã sớm như sói đói vồ mồi nhào đến rồi.

Lại nhìn Lam Tự Đình bày ra đủ loại phong tình dụ hoặc này, hấn vốn không muốn chạm vào nàng, cho dù nàng ái mộ hấn, dụ hoặc hấn đã lâu, cho dù trên người nàng mùi thơm xử nữ thuần nhiên kích thích lực nhẩn nại của hấn, buộc hấn bùng nổ.

Chẳng qua Dạ Đế vẫn là Dạ Đế, nếu hấn không muốn chạm vào nàng, dù người con gái đó thi triển mị thuật gì hấn cũng không chịu ảnh hưởng.

Mà bây giờ, hai mắt Bắc Cung Mộ Duệ khẽ biến thành màu đen, ẩn hiện nét sâu xa.

Khoe miệng giơ lên thành nụ cười nham độc, Bắc Cung Mộ Duệ cười điên cuồng một tiếng, nếu nàng hi vọng hiển tánt thân xử nữ cho hấn như thế, hơn nữa lại còn có người chờ họ biểu diễn, vậy thì, hấn cũng không nên để người xem duy nhất thất vọng chứ.

Hôm nay không biết vì sao, trong phòng làm việc lại bị đứa bé kia làm nổi lên lửa dục vọng cuồng cuộc, đây là việc hấn chưa từng trải qua, lần đầu tiên vội vã trở về như thế, không phải là vì để tùy tiện tìm một người phụ nữ, trong những cô dâu dự phòng của hấn tìm một người để phát hỏa sao? Một khi đã thế, cần gì phải bạc đãi mình.

Nghĩ xong, Bắc Cung Mộ Duệ nắm lấy áo Lam Tự Đình, dùng lực mà xé, tất cả cúc áo của Lam Tự Đình đều văng ra, lộ ra nội y ren màu đỏ xinh đẹp bên trong, màu đỏ chói mắt kia như dụ dỗ thần kinh của đàn ông. Đám cúc áo lăn trên mặt đất vài vòng mới chậm rì rì dừng lại, thậm chí còn có một viên tọt vào gầm giường, vừa vụn nằm trước mắt Tiểu Ương Từ. Nhìn cúc áo kia, không biết vì sao, Tiểu Ương Từ bỗng cảm thấy toàn thân không thoải mái, sắc mặt tái nhợt vài phần.

Nó bỗng nghi ngờ tối nay, liệu nó có thể chịu nổi không kêu một tiếng mà thưởng thức cảnh xuân đêm của hai người này không? Càng làm Yểu Ương Từ buồn bực là, nó không nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe tiếng nam nữ nén sung sướng và tiếng ư ư thở dốc, điều này càng khiến đầu nó thêm mê man, xấu hổ đến hai má đỏ bừng, hơi nóng thật lâu không tiêu tan.

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn Lam Tự Đình đã bị hấn kích tình đến nỗi muốn hoàn toàn trầm mê vào hấn, khoe miệng mỉm cười, hai tay liền trực tiếp vỗ lên đỉnh đầu dầm mại của nàng, bắt đầu vuốt ve thô lỗ, sắc mặt Lam Tự Đình đỏ bừng, hai mắt mê man, mang theo hơi nước nhàn nhạt, chỉ có thể mặc hấn làm xằng làm bậy, vừa chống lại vừa ngênh đón nỉ non: “Dạ Đế, hư quá đi, đừng mà.....” Tiếng nói của nàng lại như bỏ thêm mồi lửa, khiến hai người càng cháy nhiệt tình trong lửa dục.

Tay Bắc Cung Mộ Duệ như con rắn cưỡi hết áo trên người nàng tự lúc nào, thân thể Lam Tự Đình cứ như vậy mà trần trụi trước mắt Bắc Cung Mộ Duệ, sắc mặt Bắc Cung Mộ Duệ càng tối, bên trong như máu, ý cười cũng càng lớn.

“Đừng ở đây..... A..... Dạ Đế đại nhân, chỗ đây không được.....” Lam Tự Đình tuy năm lần bảy lượt câu dẫn Bắc Cung Mộ Duệ, thậm chí còn không tiếc học mị thuật và thuật phòng the, nhưng chung quy cũng chỉ là học tập thôi, mà bây giờ chưa đến mức dùng được, huống chi, nàng không ngờ Bắc Cung Mộ Duệ lại cuồng dã thô lỗ như thế, càng khiến nàng luống cuống là, nàng bỗng cảm thấy mình như một người phụ nữ dâm dăng, nàng lại rất thích Dạ Đế đại nhân làm thế với nàng.

Cảm thấy bàn tay tà ác của hấn tự do dao động đến nhụy hoa của nàng, Lam Tự Đình rung mình toàn thân, thở hốc vì kinh ngạc, vươn tay cầm lại tay hấn, nhưng mà lại có chút không nỡ, dùng sức cũng không

lớn. Lam Tự Đình tuy không phải là tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng coi như là mỹ nhân, đặc biệt là làn da của nàng, được trời xanh thiên vị ban cho làn da trắng mượt tinh xảo như ngọc, mềm mại dịu dàng như nước, làm nét mặt Bắc Cung Mộ Duệ hiện lên vẻ hài lòng.

Lúc này hai má trắng nõn của Lam Tự Đình bắt giắc nhiễm màu hồng đào xinh đẹp, vô cùng quyến rũ và kiều diễm, nàng được cha nàng, chủ tịch tập đoàn Phú Quốc – Lam Thừa vì muốn lấy lòng nhà Bắc Cung, cùng với việc ích lợi mà đưa nàng đến để làm cô dâu bổ sung cho Bắc Cung Mộ Duệ, trước đây nàng cũng là một bông hoa nổi tiếng, biết bao đàn ông điên cuồng vì nàng, người cầu hôn đập đến nát cửa biệt thự Lam gia, mà lúc này ở trước mặt Bắc Cung Mộ Duệ, nàng lại như một con mèo quyến rũ ngoan hiền, thân người dán chặt lên Bắc Cung Mộ Duệ, để mặc cho người đàn ông cao quý và lạnh băng kia tàn phá.

Nàng lúc này, chẳng qua chỉ là một phụ nữ cố gắng để được ác ma yêu.

Không còn hồn xác, là kết cục tất nhiên của nàng.

Nhưng mà, nàng cũng biết rõ, dù Bắc Cung Mộ Duệ có là hóa thân của ác ma, cho dù là Satan nắm giữ sinh tử đời người, nàng vẫn như cũ trầm mê vì hắn, đến cuồng nhiệt.

Từ khi nàng tâm không cam lòng không muốn bị cha đưa đến đây, sau lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Lam Tự Đình nàng chỉ biết, một ngày nào đó, nàng muốn chinh phục hắn, để hắn trở thành kẻ bề tôi của nàng.

Chỉ tiếc, trước khi chinh phục, chính nàng đã sớm trầm luân, biến thành một trong những dây rối của hắn.

Trận chiến với ác ma này, nàng nhất định là người thất bại.

“Đừng như vậy à, vậy muốn ta thế nào? Là thế này sao?” Bắc Cung Mộ Duệ cười gian chăm chú nhìn mỹ nhân quyến rũ kia, hai tay rời khỏi đó, không đặt trên phần nở nang đầy đặn đó nữa, mà hai ngón tay kẹp lên đóa anh đào đỏ sẫm chín mọng, tùy ý dùng sức.

Lam Tự Đình khép hờ mắt phượng kim lòng chẳng dặng phát ra tiếng rên rỉ, thân thể như không nghe lời, cả người xụi lơ trong lòng hắn, cuối cùng là nàng làm sao vậy, toàn thân cũng không nghe lời, nóng quá, nóng như muốn thoát ra, muốn bổ khuyết vào.

Lam Tự Đình luống cuống cho ngón tay thon dài vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn, muốn dẫn mình xuống, nhưng lại không biết, nàng càng làm thế, càng thêm mê người.

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn cô gái trước mắt với ánh mắt tà ác như trước như chơi đùa, trên thực tế, không ai biết, ánh mắt hắn đã sớm quét về bóng người dưới giường lớn kia, còn có thính lực cảm thấy người dưới giường dần thổ dần dập, có chút bất an.

Bắc Cung Mộ Duệ cười lạnh lùng, nếu đã dám đến nghe lén, cái này mà không cũng chịu nổi sao?

Trong mắt bắn ra tia lạnh, Bắc Cung Mộ Duệ bỗng xé nát quần Lam Tự Đình, ném nàng lên chiếc giường lớn mềm mại như mây.

Đầu tiên là Lam Tự Đình khê kinh ngạc rên một tiếng, đầu tiên là then thùng với thân thể trần trụi của mình, luống cuống cắn môi, một lát sau, nàng cố lấy dũng khí, đối diện với Bắc Cung Mộ Duệ không nhìn thấu kia, bỗng bò dậy, bày ra một tư thế như cô gái trong bức tranh cổ phong tình vạn chủng, quyến rũ như tơ, đưa mắt nhìn Bắc Cung Mộ Duệ, trong lúc nhấc tay, ngàn loại phong tình, Lam Tự Đình biết cơ hội chỉ có một lần, cho nên, lúc này nàng dùng tất cả chiêu thức để dụ hoặc Bắc Cung Mộ Duệ.

Nàng đã vào đây hai năm, nhưng mà, Bắc Cung Mộ Duệ hoặc không ở đây, hoặc chưa bao giờ chạm vào phụ nữ, Lam Tự Đình biết không phải là vì mình không đủ quyến rũ, mà vì trong các cô dâu mới hắn cũng không chạm vào một ai. Cho nên, nàng phải lợi dụng cơ hội lần này, nếu nàng thành công, nếu nàng mang thai, vậy thì, vị trí Bắc Cung phu nhân chính là của nàng.

Vậy thì, chẳng những nàng hoàn thành yêu cầu biến thái như thế của cha nuôi, còn trở thành một người phụ nữ để mọi người hâm mộ.

Lam Tự Đình sẽ không bao giờ biết, làm giao dịch với ma quỷ, mãi mãi sẽ không có kết cục tốt.

Hai mắt Bắc Cung Mộ Duệ tối sầm lại, bên trong như ngọn sóng từng trận, nhưng không phải vì bị sự kiều diễm của Lam Tự Đình dụ hoặc, mà là ác ma vui đùa trước khi tàn sát bữa bãi.

33. Q.4 - Chương 26: Đào Thoát Trong Hiểm Cảnh

Lam Tự Đình không biết mình dùng tất cả các thủ đoạn, thật ra cũng chỉ để lấy nụ cười ngoan độc của Bắc Cung Mộ Duệ, vừa rồi hắn cùng người phụ nữ này, chỉ là chơi đùa với người lạ trong phòng kia một chút, bây giờ chơi đã, kích thích đã lên đến cực hạn, nói vậy người ở dưới giường kia chắc chắn là mồ hôi lạnh đầm đìa rồi, bây giờ cũng nên thu hoạch việc đùa giỡn con mồi một chút, để ăn mòn sợ hãi trong lòng con mồi. Hắn muốn nhìn xem đến cuối cùng là người nào có lá gan lớn như thế!

Hai tay từ từ nâng về phía trước, khi Bắc Cung Mộ Duệ cố ý cởi quần áo của mình ra, cố ý làm đổ trong túi rơi xuống đất.

Vật nọ rơi xuống tạo ra tiếng vang, Yếu Ương Từ cảm thấy toàn thân mình cũng rung theo, chỉ có đôi mắt mở to, môi mím chặt, run run nhìn ánh sáng mỏng bên ngoài, nó đã sớm chứng kiến người đàn ông này lòng dạ độc ác, nếu bị hắn phát hiện mình nhìn trộm ở nơi gần đó, chắc chắn sống không bằng chết.

Bắc Cung Mộ Duệ từ từ ngồi xuống, hơn nhìn nghiêng, góc độ vừa vặn thấy rõ gì ở dưới giường, nhưng mà người kia ở dưới giường lại không biết hắn có thể nhìn thấy nó.

Khi khuôn mặt kia dần sáng ra, nụ cười trên khóe miệng Bắc Cung Mộ Duệ cũng càng hồi hợt, như một đóa hoa đang ở thời điểm rực rỡ nhất, bỗng bị mưa đá làm gãy.

Người cuộn mình co rúc ở dưới giường như thú nhỏ sống trong động bị dã thú khác xâm nhập vào kia, dĩ nhiên là nó!

Bắc Cung Mộ Duệ không biết vì sao mình lại do dự vài phần, nhưng hắn lại không muốn vạch trần nó, hay là buông tha cho nó!

Nhưng mà, ý nghĩ rõ ràng hơn trong đầu hắn là, cuối cùng nó là ai? Một người nằm dưới giường nghe lén, cũng không phải việc người thường có thể làm!

Nhớ đến lần bọn họ gặp mặt lúc trước, hình như nó cũng chạy ra từ tòa nhà cũ. Mà sau đó, lại gặp trong cuộc đấu giá, hắn thấy vẻ ngoài khác thường của nó, lại mua nó trở về.

Hỏi tất cả về nó, nó đều nói đã quên. Nhìn hai mắt mê man đầy hơi nước của nó, như thật sự hoàn toàn không biết gì về mình.

Mà hắn sợ dĩ mua nó về, chính là vì, nó giống một người.

Một người từ khi biết nói hắn đã nhìn từ nhỏ đến lớn.

Bắc Cung Mộ Duệ hắn chưa bao giờ làm việc vô vị, nếu hắn bỏ một số tiền lớn ra mua một con quái vật tuyệt sắc tóc bạch kim mắt xanh, tự nhiên..... Là có nguyên nhân.

Bắc Cung Mộ Duệ mím môi mỏng, dù nó là ai, dù nó đến đây với mục đích gì, hắn cũng để nó không thực hiện được. Mà bây giờ, hắn sẽ xem nó là ai, cuối cùng đến đây để làm gì.

Nét mặt Bắc Cung Mộ Duệ như không có việc gì nhặt đồ kia lên, như không nhìn thấy gì.

Không biết vì sao, khi Yếu Ương Từ nhìn thấy hắn đứng lên, cảm giác như người ngập trong nước bỗng thở được, cái cảm giác áp bức tiến đến gần, không thể thở nổi này khiến Yếu Ương Từ như sụp đổ.

Nó bỗng phát hiện, người đàn ông giống như vô tâm trước mắt này căn bản không phải người, mà là hóa thân của ma quỷ!

Cho dù hắn căn bản không chú ý đến nó, Yếu Ương Từ đã sớm có cảm giác bị người ta nhìn chòng chọc, mũi nhọn chĩa vào lưng.

Bắc Cung Mộ Duệ quyết định tha cho nó một lần trước, nhớ đến gương mặt của nó, còn có bí mật của nhà Bắc Cung, khóe miệng Bắc Cung Mộ Duệ nhếch lên nụ cười gian, xem ra, nó nhất định có quan hệ với người kia.

Là kẻ cho tới nay đối đầu với nhà Bắc Cung, người đã hại chết cha hắn!

Mà hắn từ từ chờ đợi, tất cả chân tướng nổi lên mặt nước, hắn sẽ dùng cách tàn nhẫn nhất để trả thù người hại chết cha hắn. Dù... ánh mắt Bắc Cung Mộ Duệ trầm xuống, như thần nhiên quét qua dưới giường, dù kẻ đó có là ai.

Bắc Cung Mộ Duệ đến gần giường lớn, bỗng ôm Lam Tự Đình trần trụi lên.

Lam Tự Đình nhất thời sợ đến mức hét rầm lên: “Dạ Đế đại nhân..... Ngài muốn làm gì, thật là hư ~~”

Bắc Cung Mộ Duệ mở áo hôn lên vành tai của nàng, đầu lưỡi như lưỡi rắn vươn ra liếm liếm, Lam Tự Đình nhất thời run rẩy toàn thân, tiếng rên tí ẩn nhẫn mà thích thú thoát ra từ trong miệng.

“Thật sự, không thích ta hư sao?” Bắc Cung Mộ Duệ ôm nàng, đi vào phòng tắm bên cạnh, dùng lực đá văng cửa phòng tắm ra, vừa hôn nàng vừa ái muội như lửa nói: “Không bằng, để chúng ta chơi trò kích thích trước, tiểu mỹ nhân, tắm uyên ương nhé?”

Tiếng nói dứt quãng và tiếng thở hổn hển của Lam Tự Đình truyền đến: “Tất cả đều nghe Dạ Đế đại nhân căn dặn, đại nhân xin hãy thương tiếc.....”

Lúc này đầu óc Yếu Ương Từ chỗ trống, không quan tâm đến việc nghe thấy gì nữa.

Đây gọi là tận dụng thời cơ. Yếu Ương Từ vừa nghe tiếng cửa vang lên, một tiếng đóng lại, còn có tiếng nghịch nước của hai người vô liêm sỉ bên trong, Yếu Ương Từ cắn môi dưới, biết bây giờ mà không trốn, tới hôm nay chắc chắn sẽ bị tra tấn thảm.

Từ giường từ từ đi ra, Yếu Ương Từ nhìn thoáng qua cánh cửa phòng tắm, trong mắt hiện lên ý lạnh, rồi xoay người rời đi.

Tay khẽ mở cửa gỗ ra, may mà hai người bên trong như chơi vui đến quên cả trời đất, căn bản không nghe thấy tiếng cửa gỗ mở.

Yếu Ương Từ lại không biết, khi bóng hình nhỏ bé của nó rời phòng, qua khe hở ở cửa kia, sớm có hai mắt Satan nhìn chằm chằm vào nó!

34. Q.4 - Chương 27: Dị Dàng Nhất Thời

Yếu Ương Từ chạy một đoạn, nhìn đại trạch Bắc Cung xa lạ mà rộng lớn, biết mình vẫn lạc đường, dừng bước lại, nhìn xung quanh, mình đang đứng trong một khu nhà cấp bốn yên tĩnh không người, khẽ cười khổ một tiếng, Yếu Ương Từ ngồi xuống một viên đá trong đại viện kia, không muốn đi nữa. Vừa ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy bầu trời, đây hình như là một nơi rất xa, cho nên vô cùng yên tĩnh.

Yếu Ương Từ nhìn khu nhà này, bốn phía im lặng đến quỷ dị, như đã không dùng nhiều năm. Hơn nữa sắc trời đã tối hoàn toàn, ngoài ánh đèn mỏng manh trên hành lang, nơi này nhìn qua có chút u ám.

Yếu Ương Từ vẫn cảm thấy nơi này rất kỳ quái, rõ ràng đã là thế kỷ hai mươi mốt, nơi này lại có thói quen và phong tục cổ xưa, khiến người ta cảm thấy như là mình đang ở cổ đại.

Khi trong đầu có một loại kết tủa kỳ quái xuất hiện, bỗng, vai bị một người vỗ từ phía sau, Yếu Ương Từ sợ tới mức nhảy dựng lên, xoay người lại, lại nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Bắc Cung Khinh Trần.

“Tam thiếu gia, ngài làm gì vậy?”

Bắc Cung Khinh Trần ngồi xuống cạnh nó, đương nhiên nói: “Tôi tìm em.”

Yếu Ương Từ khẽ kinh ngạc, nhưng thần sắc vẫn không đổi như cũ, thần nhiên nói: “À.”

“Tên nhóc này, không cảm kích gì cả!” Bắc Cung Khinh Trần bực mình nhìn nó, dùng sức xoa xoa mái tóc bạch kim bay bay trong gió của nó như từng phật, trong mắt lại không che dấu được yêu thương, “Vừa

thấy ta đã bỏ chạy, ta vào phòng em tìm cũng không thấy bóng người đâu, làm ta sợ em lại chạy trốn như chiều nay. Cuối cùng em đã đi đâu? Sao ta tìm khắp nơi mà không thấy?”

Yếu Ương Từ ngượng ngừng vuốt đầu, cười cười, bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không biết đi đâu nữa, hình như tôi vừa mới lạc đường. Đi thật lâu mới đến đây, mệt mỏi ngồi xuống.”

“Lạc đường?!” Bắc Cung Khinh Trần như phát hiện ra một đại lực mới nhìn nó, thật lâu sau, ôm bụng cười ha hả, vừa cười đến đau bụng vừa dứt quãng nói: “Tiểu Từ, em thật đáng yêu, cho đến bây giờ ta cũng chưa từng gặp một người dễ bị chọc như em. Xem ra về sau để ngăn ngừa, có khi phải cho người giám sát bên cạnh em mới được.”

Bắc Cung Khinh Trần nhìn nó một lúc lâu mới lấy một thứ gì đó màu bạc từ trong túi quần ra, phẩy qua phía trên, rồi không giải thích gì nhét vào tay Yếu Ương Từ, có chút mất tự nhiên quay đầu lại, bá đạo nói: “Về sau lạc đường thì phải ấn điện thoại khẩn cấp, ta sẽ là người đầu tiên tìm em, có nghe không?”

“A.....” Yếu Ương Từ nghi hoặc nhìn di động trong tay, ngẩng đầu nhìn hẩn liếc mắt một cái, cuối cùng chỉ có thể nói nhỏ: “Ừm.”

Có đôi khi, nó thật sự không hiểu hai anh em họ, họ như luôn để nó nhìn thấy một mặt khác.

“Đi thôi.” Bắc Cung Khinh Trần kéo nó đi, sau đó cười rạng rỡ với nó, hắc hắc nói: “Lần này ta tìm được em, con mèo hoang nhỏ lạc đường, bây giờ chủ nhân đây sẽ dẫn em về nhà. Về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn có rất nhiều việc chờ em đây.”

Yếu Ương Từ nhìn bàn tay của mình bị hẩn nắm, trong bàn tay ấm áp đổ mồ hôi, mà nụ cười trên khóe miệng hẩn, cũng khiến Yếu Ương Từ bị lạc cảm thấy chút ấm áp ngăn ngủi.

35. Q.4 - Chương 28: Tham Gia Yến Hội

36. Q.4 - Chương 29: Người Phụ Nữ Gọi Cầm

Yếu Ương Từ có chút mất tự nhiên nhìn quần áo kỳ quái trên người mình, hẩn ta thật sự cho nó là gỗ rối hay búp bê sao? Lại mặc cho nó bộ lễ phục tinh xảo như thế, khiến nó nhìn qua như một đứa bé khôi ngô.

Hai người đi vào yến hội, không thể nghi ngờ là một đôi bị chú ý nhất, so với những người đàn ông tay dắt mỹ nhân yếu điệu còn hấp dẫn sự chú ý của mọi người hơn. Người người đều nhìn nó đội chiếc mũ trẻ con tinh xảo mang phong cách hip hop trên đỉnh đầu với ánh mắt vô cùng tò mò, đều đi qua muốn trêu nó, cũng có vài người phụ nữ đi đến muốn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, đáng tiếc, người dắt nó đi toàn thân cao quý, sắc mặt trầm tĩnh, xung quanh có khí thế không thể xâm phạm, cho nên rất nhiều người, cũng chỉ nghĩ, chẳng ai dám đến một bước.

Yếu Ương Từ ngẩng đầu nhìn Bắc Cung Mộ Duệ, hôm nay hẩn mặc âu phục đen, là cực phẩm Armani của Italia năm nay, cả người nhìn qua chừng chạc trưởng thành, mị lực phi phàm, ngực còn gắn thêm một chiếc kẹp kim cương, càng tăng thêm phong thái đặc biệt, vẻ mặt bình tĩnh, như biển gợn sóng, hai mắt tối sâu xa, như không thể nắm bắt, làm hẩn tỏa ra hí thế vương giả, trở thành tiêu điểm chói mắt trong cả yến hội. Càng đặc biệt là, đứa trẻ đi cùng hẩn lại không hề làm kém phong thái của hẩn, càng tỏa ra ánh sáng ngọc hấp dẫn mọi người.

Hai người đi vào không lâu, Bắc Cung Mộ Duệ liền dẫn nó đi thẳng đến cạnh vài vị khách, trực tiếp vào đề, bắt đầu thảo luận buôn bán làm ăn.

Yếu Ương Từ ở bên cạnh nhìn hẩn khác với ngày thường, hẩn lúc này, cho dù đối mặt với đủ loại yêu cầu của khách hàng, vẫn mang theo khí phách trời sinh đó, có tài ăn nói hoàn mỹ cùng lực uy hiếp, sau chốc lát, vài vị khách kia cũng đã cam bái hạ phong quyết định bắt tay với hẩn, đều là điều ước có lợi cho công ty, bọn họ tuy mồ hôi lạnh toàn thân, nhưng vẫn vui vẻ nói hi vọng có cơ hội hợp tác lần sau.

Yếu Ương Từ vừa ghi chép lại trong đầu, vừa thỉnh thoảng nhìn về thức ăn ngon cách đó không xa, khó khăn nuốt nước miếng, vừa mới thảo luận xong công việc hôm nay, Bắc Cung Mộ Duệ nghiêng ngẫm nhìn khuôn mặt cổ nhện dơi của Yếu Ương Từ, ngay khi Yếu Ương Từ chờ mong có thể được tha, Bắc Cung Mộ Duệ gọi lên nụ cười tà ác, bỗng nhìn cách đó không xa nói: “Đi thôi, người bên kia là chủ tịch Vương, cũng là một trong những khách hàng của công ty chúng ta, chúng ta đến chào hỏi.”

Yếu Ương Từ nhất thời như quả bóng cao su xịt hơi, bất đắc dĩ nói: “Đã biết, Bắc Cung tiên sinh.” Xem ra, hôm nay không một chết, cũng sẽ bị chôn sống vì chết đói.

“Bắc Cung.....” Một giọng nũng nịu truyền đến, tiếp theo, Yếu Ương Từ chỉ cảm thấy một bóng người hiện ra trước mắt, một mùi hương gây mũi thổi qua, liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy đen bó sát lộ vai, dáng người uyển chuyển nhào vào trong lòng Bắc Cung Mộ Duệ.

Tiếp theo, người phụ nữ kia nâng mặt đến gần Bắc Cung Mộ Duệ mà hôn không ngừng, Yếu Ương Từ trợn mắt há mồm mà nhìn cảnh trước mắt, nhị thiếu gia nhà Bắc Cung, như bị một phụ nữ khinh bạc tại chỗ!

Bắc Cung Mộ Duệ phục hồi tinh thần lại, vừa kéo người phụ nữ như con rắn độc kia ra cách mình mấy thước, ánh mắt chán ghét nhìn nàng một cái, còn cầm lấy giấy trắng dùng sức lau lau trên mặt.

Người phụ nữ chút không để ý hành động của hắn, chu đôi môi đỏ mọng khô gợt ỷ khuất nói: “Duệ, từ sau lần ngài rời Na Uy, lại không để ý người ta nữa, người ta rất nhớ ngài.”

Sắc mặt Bắc Cung Mộ Duệ lạnh như băng, không phản ứng, mắt kiên nhẫn nói: “Lena, chuyện cho cô điều tra thế nào?”

Người phụ nữ đang muốn nói gì, nhưng nhìn thoáng qua Yếu Ương Từ một bên, nhất thời muốn nói lại thôi.

Ánh mắt Bắc Cung Mộ Duệ phức tạp cúi đầu đủ thấp nhìn Yếu Ương Từ một cái, dằn dò nói: “Tôi có chuyện phải làm, em ở đây chờ tôi, không được chạy lung tung, biết không?”

Yếu Ương Từ biết điều gật đầu, “Vâng, tôi biết rồi, Bắc Cung tiên sinh.”

Nói xong hai người liền xoay người rời đi, người phụ nữ kia vừa kéo cánh tay hắn, vừa cười duyên nói: “Duệ, lần này, em còn mang cho anh một món quà nhé ~”

Để lại mình Yếu Ương Từ trong đám người nhộn nhịp, bóng hai người dần biến mất ở một góc bí ẩn trong đại sảnh.

37. Q.4 - Chương 30: Kẻ Mạnh Đánh Trận

Hai người đi vào một căn phòng bí mật ở tầng hai, bên trong có người yên lặng chờ đợi đã lâu.

Nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ tiến vào, mọi người đều đứng dậy, cung kính nói: “Dạ Đế đại nhân.”

“Chuyện kia các người điều tra thế nào rồi?”

Một người đàn ông gian tà lại gần, cung kính nói: “Trước đó không lâu, Gia tộc Andrew đã xảy ra một biến cố to lớn, vợ chồng bá tước Andrew chết bất thường, con trai độc nhất của họ Andrew Mạt Ương cũng mất tích không rõ, không ai biết người này sống hay chết. Chỉ có duy nhất một cô con gái nuôi còn sống, nghe nói chính là Andrew Diane và Andrew Mặc Sinh cầu kết ám sát vợ chồng bá tước Andrew, âm mưu chiếm đoạt gia sản của Gia tộc Andrew, đáng tiếc, quy tắc thừa kế di sản của Andrew từ xưa đến nay, là quy tắc cốt nhục trực hệ rất nghiêm khắc, nói cách khác, không chắc chắn Andrew Mạt Ương đã chết, Andrew Diane và Mặc Sinh đều không thể có được gia sản! Căn cứ vào điều tra của chúng tôi, Andrew Mạt Ương kia có thể chính là Độc Hoàng Mạt Ương trong truyền thuyết, hơn nữa lão gia Bắc Cung là chết dưới tay Andrew Mặc Sinh, đại biểu đối đầu tranh ghế đứng tiếp sau, kết hợp hai chuyện lại có thể thấy, khả năng này rất lớn! Đáng tiếc bây giờ Mạt Ương không xuất hiện, trên đời có rất ít người biết hắn sống hay chết!”

Andrew Mạt Ương, có lẽ rất ít quốc gia phương đông biết về hắn, nhưng ở phương tây, hắn như một vị thần, nhưng cũng thần bí như thế, có vẻ rất ít người nhìn thấy dáng vẻ thật của hắn, Gia tộc Andrew chính là gia tộc làm việc bí mật cho hoàng thất từ mấy trăm năm trước, gia tộc thần bí không ai hay biết, tựa hồ cất giấu một bí mật to lớn của hoàng thất mà không muốn ai biết được.

Andrew Mạt Ương từ nhỏ đã là một thiên tài, một tay hắn sáng lập ra hệ thống kinh doanh Andrew Hoàng gia, thổi quét toàn bộ Âu châu, tạo thành một cuộc khủng hoảng kinh tế. Địa vị vương giả tuyệt đối trong nền kinh tế, không có ai bằng hắn, mà hắn, lại chưa từng lộ diện, nghe nói ai đã từng nhìn thấy dáng vẻ của hắn đều phải chết.

Khi mười tuổi hắn thông thiên văn tường địa lý, không gì không biết, không chỗ nào không hiểu, còn có khả năng đã nhìn qua là không quên được, khi mười tám tuổi lại thể hiện tài năng chế tạo ra vũ khí sinh học, nghe nói thứ vũ khí hắn nghiên cứu ra, đủ để toàn cầu bị phá hủy! Bây giờ Andrew Mạt Ương vừa mới hai mươi tuổi, hiển nhiên đã thành đầu rồng kinh tế ở châu Âu, cộng thêm việc lôi kéo chính phủ các nước, tuy người này xuất quỷ nhập thần, thân thể lại quý dị, nghe nói hắn không hề già đi, nghe nói từ nhỏ thân thể hắn đã không tốt, nghe nói hắn có dị năng đặc biệt..... Tóm lại, lưu truyền thì nghe nhiều, nhưng lại không ai biết là thật hay giả.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ, sau khi vợ chồng Andrew chết, hắn trở thành người thừa kế tài sản hàng ngàn tỉ duy nhất! So với người thừa kế toàn bộ tài sản hoàng thất Na Uy còn lớn hơn! Được gọi là người giàu có nhất châu Âu!

Đáng tiếc lúc này hắn sống chết không rõ, dựa theo di huấn của gia tộc Andrew, tài sản sẽ giữ lại năm năm cho hắn, sau năm năm, nếu hắn vẫn không xuất hiện, sẽ không hoàn lại đi làm từ thiện trên khắp thế giới, thành lập quỹ từ thiện Andrew.

Nhưng đời người khó đoán, lại không thể biết, thật ra Mạt Ương chân chính, là người có thân phận hù chết người!

Bác Cung Mộ Duệ khẽ nhăn mày lại, biết tất cả những truyền thuyết về gia tộc Andrew cổ xưa kia, hắn từng cho rằng Andrew Mạt Ương là đối thủ lớn mạnh nhất, nhưng lại không ngờ, hắn ta lại trở thành một trong những kẻ đồng lõa giết hại cha mình! Dù thế nào, cha cũng bị kịch độc “Chân trời góc bể” hắn ta tạo ra hại chết, ghê tởm hơn là, loại độc này lại không để lại dấu vết gì, ngay cả khoa học kỹ thuật cao nhất cũng không tra ra được, căn bản hắn không có lý do mà khởi tố Andrew Mặc Sinh và Andrew Mạt Ương!

“Dù sống hay chết, đều phải tìm ra tên Mạt Ương chết tiệt kia!” Bác Cung Mộ Duệ cả giận nói.

“Vâng vâng, đã biết, Dạ Đế đại nhân!” Nhìn thấy hắn phát hỏa, tình báo viên Ngô Thượng thu thập tin tức trên thế giới, vẫn luôn bán mạng vì Dạ Đế, cúi đầu khom lưng hứa hẹn.

Nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt này, có thân phận làm muôn người vô cùng kính sợ, hắn quả thật không dám đi khiêu chiến với người đàn ông được toàn bộ hắc đạo Châu Âu và bọn hải tặc gọi là cha của bóng tối và Satan này đâu!

Trong mắt Bác Cung Mộ Duệ là giá lạnh, mặt không chút thay đổi nói: “Andrew Mặc Sinh đâu?”

Khóe miệng Ngô Thượng gợi lên một tia cười lạnh, ánh mắt khát máu bắn ra một tia âm tà, lập tức lạnh lùng nói: “Hắn thật sự không phải là một cái tên đơn giản, lại có thể mượn danh gia tộc Andrew, các chính khách nổi tiếng châu Âu, còn có lão đại của thương giới, thậm chí ngay cả làm ăn trên biển cũng phải qua hắn!” Gia tộc Andrew đã làm người ta không thể coi nhẹ, hắn lại có được lực lượng hải tặc cường đại và thần bí nhất trên biển, cũng có nghĩa là trở thành tử thần trên biển, địa vị ngang với Dạ Đế!

Trên mặt Bác Cung Mộ Duệ hiện ra nụ cười khinh thường lâm đạm, lạnh lùng nói: “Nếu hắn muốn khiêu chiến với quyền uy của Dạ Đế, vậy thì, ta cũng không ngại chơi với hắn. Ta sẽ để hắn, trả cái giá thật đắt!”

Lena nhìn Bác Cung Mộ Duệ, trên mặt là tình cảm sùng bái, nàng là con gái duy nhất của đại ca hắc đạo Pháp—Tenny, năm đó bất ngờ gặp Bác Cung Mộ Duệ tung hoành thiên hạ với hai bàn tay trắng, liền không thể tự kiềm chế mà yêu hắn, sau đó, nàng thề cả đời sẽ theo đuổi hắn!

38. Q.4 - Chương 31: Người Đàn Ông Dịu Dàng

Sau khi bóng Bắc Cung Mộ Duệ biến mất trong dòng người, Yếu Ương Từ nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nó cũng không phải là đứa ngốc, không ngoan ngoãn như con rối gỗ đứng đây chờ, rồi đối diện là đi mà chết. Ánh mắt nhất thời như sắc lang nhìn thấy mỹ nhân quay đầu lại nhìn đồ ăn chuẩn bị cho các vị khách trong yến hội, lần đầu tiên Yếu Ương Từ lộ ra nụ cười ngọt ngào của đứa trẻ.

Đi đến trước mặt hàng ngàn loại đồ ăn, thuận tay cầm lấy một cái đĩa, Yếu Ương Từ như tấn công vào một tòa thành trì từ từ ăn trên bàn, như đối đãi nhất với các tác phẩm nghệ thuật, dấu giếm đi, ăn từ đầu đến đuôi.

Đứng ở cách đó không xa, nụ cười dịu dàng như gió xuân lướt qua mặt, chàng trai tao nhã ngay từ đầu đã bị người vãn vùi đầu vào ăn bên này hấp dẫn, hơn nữa ăn cũng không ít, nhưng mà, khi hắn nhìn bóng dáng có chút quen thuộc này, ánh mắt ngày càng tối sâu xuống.

Khóe miệng vẫn giữ lấy nụ cười nhẹ như mây bay, chàng trai từ từ đến gần bên cạnh đứa trẻ một lòng muốn ăn kia, hắn có chút cẩn thận, có chút không quá chắc chắn khẽ gọi: “Mặt Ương? Mặt Ương đại nhân?”

Nhìn người trước mắt vẫn không có phản ứng như cũ, chàng trai tràn đầy thất vọng trong lòng, lại khẽ hô vài tiếng, vẫn không đáp lại như cũ, nghĩ đến mình nhận nhầm, đang định im lặng rời đi.

Yếu Ương Từ lại mút lấy ngón tay, quay đầu lại, mở đôi mắt to ướt nước, gương mặt tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật trời sinh, nó mút hết bơ trên ngón tay, ngây thơ hỏi: “Tiên sinh, ngài gọi tôi sao?”

Niko Tùng Đàm Thủy (nước ngọt) nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngày nhớ đêm mong này, trong lòng vui mừng không thôi, như muốn hét âm lên. Nếu giới truyền thông biết đây chính là quý công tử được bầu thành người có khí chất cao quý nhất của Mỹ thì không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Nhưng Đàm Thủy trông thấy người đối diện dùng ánh mắt thờ ơ mà xa lạ nhìn hắn, hai mắt Đàm Thủy dâng lên nỗi thất vọng và khổ sở khó nén, run giọng hỏi: “Mặt Ương đại nhân, ngài không nhớ tôi sao?”

Ở học viện khoa học Harvard Mỹ, vẫn lưu truyền một nhóm kỳ quái, tên các thành viên đều bao gồm một trong ngũ hành Trung Quốc kim mộc thủy hỏa thổ, mà năm thành viên, đều có ảnh hưởng đến một lĩnh vực nào đó trong kinh tế và chính trị Mỹ trong tương lai, không có ai dám coi thường sự tồn tại của họ, ngay cả trường học cũng cam chịu nhún nhường họ mấy phần, bọn họ được gọi là ngũ công tử của Harvard. Thế mà tất cả bọn họ đều đi theo một chủ nhân, có người từng nghe thấy bọn họ gọi người đó là Mặt Ương đại nhân, nhưng dường như lại không ai từng nhìn thấy Mặt Ương đại nhân trong lời đồn đại đó.

Trong mắt Yếu Ương Từ có một loại trời sinh xa cách, ánh mắt nó trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn, thân nhiên nói: “Mặt Ương? Tiên sinh có phải nhận nhầm người rồi không?”

Yếu Ương Từ không có thói quen nói chuyện với người lạ, sau khi xác nhận hắn nhận sai, liền nâng đồ ăn mình thích lên chuẩn bị vòng qua hắn, đến bên kia để ăn.

Cánh tay bị người ta giữ lại, ánh mắt Yếu Ương Từ lạnh như hàn băng, khẽ quay đầu lại, nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, như tràn ngập một loại sát khí vô hình.

Đàm Thủy rất hiểu ý nghĩa của ánh mắt này, là ánh mắt khi tiếp xúc với người lạ, cũng là dấu hiệu ngài sắp tức giận.

“Mặt Ương đại nhân, ngài không nhớ tôi sao? Tôi là Niko Tùng Đàm Thủy mà?!” Trong ánh mắt hắn có một loại cầu xin yên lặng, còn có dịu dàng vô số. Tên này, là ngài đặt cho hắn, sao ngài có thể không nhớ chứ?

Nhìn trong ánh mắt hắn đều là chân thành và khẩn thiết, không giống như giả, Yếu Ương Từ còn đang nghi hoặc, một đôi tay bỗng xuất hiện, kẹp cánh tay Đàm Thủy, sau đó giọng như Satan lạnh lùng nói: “Ai cho anh lá gan, dám chạm vào người của ta?!”

39. Q.4 - Chương 32: Dạ Đế Tức Giận

40. Q.4 - Chương 33: Hầu Hạ Tiểu Thư

Dưới không khí quỷ dị, cuối cùng cũng về đến nhà cổ Bắc Cung.

Một khắc rời khỏi bên cạnh Bắc Cung Mộ Duệ, cảm giác hít thở không thông cuối cùng cũng rời đi, Yếu Ương Từ thăm hô một tiếng.

“Bây giờ sáng mai, có mặt đúng giờ ở đây! Tôi sẽ không chờ một nhân viên mà cả thời gian cũng không đúng hẹn đâu.” Bắc Cung Mộ Duệ cuối cùng nhìn nó một cái, lạnh lùng nói.

Bỏ lại nó, bóng lưng lạnh lùng rời đi, Yếu Ương Từ xả ra một nụ cười khổ, hấn chán ghét nó đến vậy sao?

Sau khi về nhà cổ, như sớm biết nó sẽ lạc đường, thím Trầm tâm không cam lòng không muốn chờ nó ở cửa sau, nhìn thấy Yếu Ương Từ, thím Trầm sốt ruột nói: “Đến bây giờ cũng chưa từng thấy người rắc rối như cậu, đến đây hai ngày rồi còn không nhớ đường về. Đi thôi, tôi đưa cậu đi một lần, cậu phải nhớ kỹ đường đây.” Thím Trầm liếc mắt một cái, rồi phối hợp đi về phía trước, vừa đi vừa thăm nói: “Thật không biết tam thiếu gia làm sao lại bảo vệ cậu như thế..... chẳng nhọc kỳ quá!”

Yếu Ương Từ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Thím Trầm hừ nhẹ một tiếng, không để ý đến nó. Yếu Ương Từ chạy đuổi theo bước đi của bà.

Dọc theo đường đi, hai mắt Yếu Ương Từ đảo sóng, nhìn cảnh vật xung quanh, tuy nó có bản lĩnh đã nhìn qua là không quên được, nhưng mà, lại không thể phân biệt được đông tây nam bắc.

Lần này, cũng chỉ có thể dựa vào nhớ cảnh vật xung quanh đến mà nhớ đường.

Nó không muốn để nhị thiếu gia chán ghét, lại để cho tam thiếu gia quan tâm.

Đi được hơn mười phút, cuối cùng cũng đến phòng nó, căn phòng nhỏ hẹp mà tối đen, sau khi thím Trầm đưa nó về, liền biến mất trong vài phút.

Một lát sau, thím Trầm lại đến, ném cho Yếu Ương Từ một bộ quần áo, như là trang phục đồng bộ của người hầu nơi đây.

Thím Trầm lạnh lùng nói: “Thay quần áo rồi đi với tôi một chuyến, cũng nên bắt đầu làm việc thôi, người đến đây không có ai ăn không uống không như cậu đâu.”

“Biết rồi, thím Trầm.” Yếu Ương Từ khẽ rừ mí mắt xuống, không ai thấy rõ sau đôi mắt sâu kia cất giấu thần sắc gì.

Nếu thím Trầm biết mỗi ngày Yếu Ương Từ đều bị tên sếp biến thái Bắc Cung Mộ Duệ cố ý tra tấn, một người làm phần của năm người, người thường tuyệt đối đã mệt chết vì công việc rồi, bà tuyệt đối sẽ không nói Yếu Ương Từ ăn không uống không!

Yếu Ương Từ biết điều hờ hững cầm quần áo đi thay, sau khi mặc chỉnh tề thì đi ra.

Nhìn Yếu Ương Từ cúi đầu, ngoan ngoãn biết điều, cuối cùng thím Trầm cũng thoáng hài lòng hừ một cái, nói tiếp: “Đi theo tôi, tối hàng ngày, cậu đều phải hầu hạ Lỗ tiểu thư. Đã biết chưa? Bây giờ tôi đưa cậu đến, nhớ đường cho kỹ! Thật không biết vì sao thiếu gia lại dùng số tiền lớn mua cậu về, như là đầu gỗ, lại còn ngốc!” Thím Trầm khinh thường oán giận.

Yếu Ương Từ không nói một lời đi theo bà, mặc bà quở trách nó.

Khi thím Trầm dẫn hấn nó đi một vòng vào trong viện đối diện, Yếu Ương Từ mới cảm thấy thím Trầm dẫn nó đến nơi này nhìn có chút quen mắt.

Khi thím Trầm dẫn nó vào căn phòng kia, nhìn giường lớn quen thuộc, Yếu Ương Từ không khỏi khẽ đỏ mặt lên.

Nơi này, không phải là nơi nó được thưởng thức cảnh đẹp miễn phí ngày đó sao?!

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp thần sắc lạnh lùng, một thân sườn xám đỏ ngồi trong phòng, Yếu Ương Từ bỗng cảm thấy, đời người lại tương ngộ! Người phụ nữ này, không phải là người đóng vai cô dâu cương thi muốn dọa nó ngày đó sao?

Yếu Ương Từ vội cúi đầu, hy vọng nàng không nhận ra nó, ngày đó nó phá chuyện tốt của người ta, khó trách nàng mang hận ý trong lòng! Bây giờ nó lại đến hầu hạ nàng, Yếu Ương Từ cười khổ, đúng là họa vô đơn chí!

Thím Trầm như đổi sắc mặt, nhìn thấy Lam Tự Đình, nhất thời nín nọt cười nói: “Liễu tiểu thư, người đã đến.”

Lam Tự Đình thản nhiên quét mắt qua Yếu Ương Từ cúi đầu, hồ hững nói: “Thiếu gia cho người đến hầu hạ ta, chính là tên nhóc này ư?”

Thím Trầm khom lưng uốn gối tiếp lời cười nói: “Đúng vậy, người xem thiếu gia rất quan tâm đến tiểu thư nhé, nhiều người như thế, chỉ đưa người đến cho Liễu tiểu thư.” Lam Tự Đình là người được ưa thích ở cả đại trạch Bắc Cung, thím Trầm tự nhiên nín nọt rồi.

Lam Tự Đình nhìn đứa trẻ cúi thấp đầu kia, uống một ngụm trà hoa nhài, thản nhiên nói: “Ngẩng đầu lên, để ta xem.”

41. Q.4 - Chương 34: Lòng Người Hai Mặt

Nghe được lời của nàng, Yếu Ương Từ nhất thời cảm thấy kinh sợ, trong lòng thầm cầu nguyện người phụ nữ rất có địa vị ở đại trạch Bắc Cung này trăm ngàn lần đừng nhớ tên vô danh tiểu tốt như nó, nghĩ đi nghĩ lại, Yếu Ương Từ từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người phụ nữ quyến rũ yêu diễm xinh đẹp trước mắt này, cung kính nói: “Liễu tiểu thư.”

Lam Tự Đình nhìn đứa trẻ này như đã từng quen biết, những thứ khác nàng không thể nhớ, nhưng một đầu bạch kim chói mắt này lại rất quen, như không lâu lúc trước đã từng nhìn thấy.

Lam Tự Đình im lặng nhìn nó, biểu tình thản nhiên, để Yếu Ương Từ cũng không nhìn ra nàng có nhận ra nó không?

Không biết hai người im lặng giằng co trong thủy triều gợn sóng bao lâu, thím Trầm vẫn cười đến vô sỉ nói: “Liễu tiểu thư, nếu không còn việc gì, tôi đi xuống trước.”

Lam Tự Đình như không nhìn ra điều gì, thản nhiên nói: “Thằng nhóc, em tên là gì?”

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, Yếu Ương Từ cúi đầu cung kính nói: “Liễu tiểu thư, em là Tiểu Từ.” May mà, nàng không nhận ra nó, quả nhiên không cần lo lắng, đại tiểu thư này có nhiều chuyện cần lo như thế, làm sao có thể lo đến nó chứ, xem ra là nó lo lắng quá nhiều rồi.

Cúi đầu, Yếu Ương Từ không nhìn thấy trong mắt Lam Tự Đình hiện lên một chút tà ác, quả nhiên là đứa bé đó! Tiểu Từ chết tiệt kia!

Tình cảnh ngày đó, đến nay nàng đều nhớ rõ!

Nàng vất vả lắm mới câu dẫn được Bắc Cung Mộ Duệ mất bình tĩnh, thiếu chút nữa sẽ ăn nàng, lại là tên chết tiệt này phá hỏng chuyện tốt của nàng!

Còn có hôm qua rõ ràng hắn đã đến cực hạn, hai người còn tắm uyên ương, nhưng cuối cùng hắn vẫn bình tĩnh mà đi, vẫn không chạm vào nàng!

Lửa giận của nàng không có chỗ tắt, chính nó lại đến tận cửa, nếu như vậy, cũng không nên trách nàng ác độc!

Lam Tự Đình cười nhạt, đi tới, giữ chặt nó lại, dịu dàng nói: “Nếu thiếu gia dặn em từ nay về sau đi theo ta, ta nhất định sẽ chiều cố em. Em chỉ cần làm tốt việc ta dặn là được rồi, chúng ta nhất định sẽ sông hòa thuận, biết không?”

Yếu Ương Từ chỉ cảm thấy toàn thân mình lạnh cả người, chỉ có thể cúi đầu nói: “Em biết, cảm ơn tiểu thư.”

Lam Tự Đình kéo một cô gái ở bên cạnh mình giới thiệu nói: “Đây là Ế Nhiễm, về sau em gọi cô ấy là chị Nhiễm được rồi, chuyện em cần làm ta sẽ để cô ấy nói cho em, em phải đi theo Ế Nhiễm học tập cho tốt, biết chưa?” (mimi_tên của bà này đúng là ba chấm)

Lam Tự Đình cho nó là đứa bé mười tuổi thật, vẫn nói liên miên cần nhằn không ngừng.

Ế Nhiễm nhìn có vẻ không giống như tiểu thư, có chút đồng tình nhìn đứa trẻ này, không biết nó làm sai chuyện gì khiến tiểu thư tức giận như thế, Ế Nhiễm vẫn đứng cạnh Lam Tự Đình tự nhiên biết khi Lam Tự Đình càng cười vui vẻ, cũng chính là lúc nàng đang tức giận âm hiểm!

Nhưng Ế Nhiễm cũng cười nói: “Dạ biết, tiểu thư, tôi nhất định sẽ chiều cố Tiểu Từ thật tốt.”

Lam Tự Đình như một cô gái đáng yêu dễ gần, nhìn Tiểu Từ dịu dàng hỏi: “Ta nghe thím Trầm nói, ban ngày em giúp thiếu gia trong công ty, chỉ có buổi tối mới có thể về Lan Đình các có đúng không?”

“Đúng vậy Liễu tiểu thư.” Yếu Ương Từ cũng không đoán ra suy nghĩ của người phụ nữ này, chỉ có thể an phận thủ thường, không gây chuyện.

Hai mắt Lam Tự Đình khê gọn sòng, nhẹ giọng dặn dò Yếu Ương Từ nói: “Tiểu Từ này, đêm nay em cũng không ở đây hầu hạ ta. Ta có vài chiếc bình hoa yêu thích ở Minh Khuyết, cũng là đồ thiếu gia rất thích, em đến đó lau những đồ sứ cổ này một lần, rồi đi ngủ, biết chưa?”

Yếu Ương Từ khê ngẩng đầu, nhìn người phụ nữ trước mắt cười đẹp như gió xuân, toàn thân nàng tản ra mị lực của phụ nữ thành thực, yêu diễm quyến rũ, khó trách Bắc Cung Mộ Duệ lại dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, là đàn ông thì không thể làm Liễu Hạ Huệ trước mặt người phụ nữ quyến rũ này?

Kinh ngạc gạt đầu, Yếu Ương Từ nhẹ giọng nói: “Vậy Tiểu Từ đi xuống trước.”

“Đợi chút,” Lam Tự Đình giữ chặt nó lại, Yếu Ương Từ nghi hoặc khó hiểu nhìn nàng, chỉ thấy Lam Tự Đình che miệng cười nói: “Nghe thím Trầm nói Tiểu Từ là người mù đường, chắc chắn cũng không biết Minh Khuyết ở đâu? Để chị Ế Nhiễm đưa em đi.”

Trong mắt Yếu Ương Từ hiện lên một chút cảm động, gạt đầu khê cười nói: “Cảm ơn tiểu thư, còn có chị Ế Nhiễm nữa.”

Ế Nhiễm cười đi tới, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ của nó, khê sợ hãi than trên thế gian này lại có bàn tay non mềm nhẵn mịn như không xương đến thế, Ế Nhiễm nhẹ giọng nói: “Tiểu Từ, đi thôi.”

Yếu Ương Từ nhìn người chị dịu dàng thanh lệ này, cười nhẹ.

Sau khi các nàng rời đi, Lam Tự Đình vừa rồi vẫn cười dịu dàng như nước, nhất thời như bình nước nhiễm độc, chri thấy nàng nổi giận đùng đùng gạt đổ hết chén trà sứ xuống đất, lạnh lùng nói: “Tên nhóc không biết tốt xấu! Hôm nay phải ày ném thử kết cục đám đác tội với Lam Tự Đình tao!”

Minh Khuyết kia, Yếu Ương Từ vừa đến nên còn không biết nó đáng sợ, những người khác, đừng nói đi, ngay cả nhắc đến hoặc là đến gần Minh Khuyết đều đã sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh rồi.

Quy tắc thứ nhất của Nhà Bắc Cung, và Minh Khuyết là chết!

Mà kết cục đác tội với Lam Tự Đình nàng, cũng chỉ có con đường chết!

Lam Tự Đình sau khi phát lửa giận sau, liền ổn định nhàn rồi đứng lên, đi vào phòng tắm, bên trong đã sớm chuẩn bị bồn tắm hoa hồng, Lam Tự Đình cởi quần áo trên người, lộ ra thân thể tinh xảo yêu mị, nhìn mình trong gương, Lam Tự Đình nở nụ cười như yêu tinh mị hoặc.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt đôi môi đỏ thắm của mình, không biết tối nay, lại là người nào phải máu chảy đến khô đây?

42. Q.4 - Chương 35: Mỹ Nhân Đồ Sứ

Yếu Ương Từ được Ế Nhiễm đưa đến Minh Khuyết, không rõ vì sao chị Ế Nhiễm lại chạy nhanh như vậy, mới đến cửa, chỉ cho nó chỗ nào, sau khi tiện tay đưa đồ lau cho nó, cũng biến mất rất nhanh.

Nhìn tấm gỗ khô trên cánh cửa có khóa sắt viết hai chữ “Minh Khuyết”, lát phát lối viết thảo, có cảm giác căn phòng rất cổ.

May mà bên trong có đèn sáng, như có người ở, cho nên, sợ hãi biến mất rất nhiều.

Yếu Ương Từ nhìn khăn và thùng nước trong tay, biết mình sớm làm xong việc thì có thể nghỉ ngơi sớm, hôm nay làm việc một ngày, bây giờ thật sự vô cùng mệt mỏi.

Đi vào trong phòng, quả nhiên, rất sáng, khi vào cửa, Yếu Ương Từ bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ khê ngẩn ngơ, lập tức, bỗng vui sướng vạn phần cười rộ lên.

Cả phòng, đều bày đủ loại đồ sứ cổ gọn gàng chỉnh tề, hoa văn thanh nhã này, vô cùng xinh đẹp tinh xảo.

Nhìn từng tác phẩm nghệ thuật trân quý trước mắt làm Yếu Ương Từ yêu thích đồ sứ từ trong xương lẫn đầu tiên mừng rỡ như thế, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ.

Như trong bóng đêm có một sức mạnh vô hình dẫn đường ình, Yếu Ương Từ kinh ngạc nhìn về góc khuất không bắt mắt nhất, nhưng Yếu Ương Từ lại nhìn ra trong đó có một sứ thanh hoa (tượng mỹ nhân) nhìn qua vô cùng bình thường.

Trong đầu bỗng hiện ra một cơn ác mộng khó hiểu, toàn thân Yếu Ương Từ khê run lên, đau đến mức làm nó không đứng thẳng nổi.

Cuộc đối thoại và tình cảnh kỳ quái kia vẫn quán quanh trong lòng nó, thế nào cũng không thể bỏ đi.

“Công chúa.....”

“Mạt Ương, em làm đồ sứ thật đẹp, ta rất thích.”

“Chỉ cần công chúa thích, Mạt Ương sẽ thay công chúa làm sứ thanh hoa cả đời.”

“Không biết khi nào thì, Mạt Ương có thể làm ra sứ thanh hoa xinh đẹp như Mạt Ương đây? Đến lúc đó gọi nó là mỹ nhân đồ sứ được không?”

“Công chúa, tôi là đàn ông, sao có thể dùng từ xinh đẹp chứ?”

“Ha ha, Mạt Ương thẹn à, Mạt Ương, nếu có kiếp sau, ta thật sự hy vọng em có thể làm một người phụ nữ xinh đẹp, cùng trở thành chị em với ta.”

Người thợ nhìn công chúa mình yêu thương, yên lặng không nói gì, nét mặt khê ưu thương, công chúa như chỉ coi hấn là một người bạn tốt, nếu như có thể, công chúa, ta hy vọng kiếp sau em có thể yêu ta.

“Mỹ nhân đồ sứ.....” Yếu Ương Từ không tự giác nhìn sứ thanh hoa kia lẩm bầm nói.

Chỉ cảm thấy một cơn đau nhức tràn đến, đau đến chết đi, Yếu Ương Từ lão đảo lui về sau vài bước, đứng không xong dựa vào sứ thanh hoa bằng thủy tinh kia, ánh mắt mờ mịt, công chúa gì, người thợ nào, đây

cuối cùng là loại người nào? Mạt Ương là ai? Công chúa là ai? Đau quá, đau đầu đến sắp vỡ ra, đau lòng đến chết đi!

Khi đầu óc Yếu Ương Từ rối loạn lên, đột nhiên, bên cạnh truyền đến một giọng nói u ám: “Ai ở đây?”

Yếu Ương Từ ngẩng đầu mê man nhìn lại, lại nhìn thấy trước mắt kiếm bạc chột lóe, có một thanh kiếm đâm đến chỗ mình!

43. Q.4 - Chương 36: Đồ Sứ Huyết Nô

44. Q.4 - Chương 37: Tiểu Từ Trọng Thương

Thủy triều từng cơn đánh đến, bị màn đêm và đau đớn bao trùm lên Yếu Ương Từ, cho nên, nó không nhìn thấy trước khi nó hoàn toàn ngất đi, bóng hình Bắc Cung Mộ Duệ khẽ cứng lại.

Nhưng trên gương mặt Bắc Cung Mộ Duệ vẫn lạnh lùng vô tình không gợn sóng như cũ, hần đi tới cửa, với một người bảo vệ giấu mình trong bóng đêm lạnh lùng nói: “Hắc Ưng, đưa nó ra ngoài, nên ném vào đâu thì ném.”

Một bóng đen bỗng xuất hiện bên cạnh Bắc Cung Mộ Duệ, sau khi cung kính quỳ xuống thỉnh an, liền ôm lấy Yếu Ương Từ đã thành người máu biến mất trong bóng đêm.

Trong ánh mắt Bắc Cung Mộ Duệ khẽ hiện lên một chút lạnh độc, nói với quản gia mặc trường bào vẫn đi theo phía sau: “Phượng Đông, đi xem trận này là ai bày ra, tên nhóc kia vừa đến, không thể biết quy tắc nhà Bắc Cung, càng không thể đột nhiên xuất hiện ở đây.”

Trên mặt Phượng Đông tuần lãng như trăng mang theo mặt nạ gỗ cười như gió mát, cung kính nói: “Đã biết, Dạ Đế.”

Bắc Cung Khinh Trần nhất thời cao hứng, đêm khuya lại chạy đến tìm Yếu Ương Từ, khi hần nhìn thấy một phòng tối, nghĩ đến Yếu Ương Từ đang ngủ.

Vốn định đến gần một chút đi theo cửa sổ vào xem có phải nó đang ngủ say không, trong bóng đêm, dưới chân lại bỗng rơi xuống một vật thể không rõ, Bắc Cung Khinh Trần ngồi xuống nhìn, trong ánh trăng mờ kia, lại thấy gương mặt mà hần quen.

Bắc Cung Khinh Trần nhất thời kinh ngạc cầm hai vai nó, muốn gọi nó dậy, lại không ngờ, trên tay lạnh băng một trận, có một loại cảm giác dính dính.

Đi ra khỏi bóng tối một chút, Bắc Cung Khinh Trần nhất thời cau mày, chấn động.

Trên hai tay của hần, tất cả đều dính đầy vết máu!

Phản ứng đầu tiên của Bắc Cung Khinh Trần là vươn tay thử hơi thở của nó, nhận ra đầu ngón tay hần có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp, ngay cả Bắc Cung Khinh Trần cũng không ngờ, trái tim vừa mới nhảy dựng lên, nhất thời lại cảm thấy thoải mái nhiều hơn.

Nhiều đến chính hần cũng không nhận ra, trong vô tình, Yếu Ương Từ đã trở thành người quan trọng đối với hần.

Tiếp theo, cũng không sợ áo trắng của mình sẽ nhiễm máu, Bắc Cung Khinh Trần ôm lấy thân thể máu tươi đầm đìa kia, như là lúc nào cũng có thể chết đi, lúc này mới phát hiện nó nhẹ như một chiếc lá, giống như một trận gió thổi đến, nó cũng sẽ bay mất mọi lúc.

Mồ mẫm bật đèn trong bóng tối, ôm nó đặt lên giường xong, Bắc Cung Khinh Trần thản nhiên nhìn Yếu Ương Từ yếu ớt như cánh ve dưới ánh đèn trắng, trên trán đổ mồ hôi lạnh, vội cầm lấy điện thoại bấm dãy

số quen thuộc, đối phương vừa nghe máy thì hẳn dùng một loại giọng điệu vô cùng khẩn cấp quát: “5 phút, cứu người!”

Bác sỹ Hứa Nhà Bắc Cung lại bị gọi đến nhà cổ lúc đêm khuya, bị Bắc Cung Khinh Trần dùng giọng nói uy hiếp gọi đến, dọc theo đường đi vô cùng khẩn trương, khi bác sỹ Hứa nhìn Yếu Ương Từ nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch như máu, môi xám đi, cau mày, trong mắt khê hiện lên một tia đau lòng, nếu không phải nhìn thấy lông mi rất dài khê rung động, bác sỹ Hứa cũng không dám chắc người trước mắt như nằm trong vũng máu này còn sống.

Không biết vì sao, từ lần đầu tiên ông nhìn thấy đứa bé này, liền có tình cảm tiếc thương với nó, như là tình cha con với đứa bé này, ông cảm thấy đứa bé này nhìn qua thì kiên cường, thật ra lại có một mặt rất yếu mềm, khiến ông không nén lòng được muốn đối tốt với nó.

Không kịp cảm khái, bác sỹ Hứa liền bắt đầu chuẩn bị cứu người.

Nhìn máu tươi thấm đẫm quần áo nó, đầu tiên là phải thật cẩn thận cởi bỏ phần áo dính máu của nó.

Phải giúp nó bằng bó thật tốt, trước hết phải cởi những quần áo cản trở này ra.

Bác Cung Khinh Trần vẫn khẩn trương nắm chặt hai tay, lúc ẩn lúc hiện bên cạnh bác sỹ Hứa.

45. Q.4 - Chương 38: Nam Phần Nữ Trang (nữ Giả Trang Nam)

Vì trên quần áo ngoài vết máu còn dính đầy bụi, bác sỹ Hứa dùng cây kéo nhỏ, tránh không đụng đến vết thương của nó, từ từ cởi áo khoác của nó ra, lại không ngờ bên trong nó còn mặc một chiếc áo mỏng, nhìn qua chất liệu khá tốt, phát sáng dưới ánh đèn, như là áo lót nhỏ dây vàng áo ngọc, vì khó cởi, cho nên bác sỹ Liễu liền cởi chiếc quần nhiễm máu và bụi bẩn của nó ra trước, khi ông đang cởi xuống, nhất thời sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt kinh sợ, vội vàng mặc lại quần cho nó.

“Không thể, không thể.....” Bác sỹ Hứa thì thào tự nói.

Bác Cung Khinh Trần với đầu như sư tử cuống lên lại gần, nóng ruột nói: “Cái gì không thể? Đến lúc nào rồi, ông còn không ra tay, gọi ông đến không phải để chơi, mà là cứu người?!” Lần đầu tiên Bắc Cung Khinh Trần cởi mặt nạ dịu dàng hào sảng ra trước mặt mọi người, lộ ra một mặt lạnh lùng nôn nóng.

Khi Bắc Cung Khinh Trần đang muốn tiến thêm một bước nhìn Yếu Ương Từ, bác sỹ Hứa bỗng dùng lực cản hán lại, trong mắt Bắc Cung Khinh Trần hiện lên tia lạnh lùng, nghi hoặc nhìn ông, bác sỹ Hứa cũng không ngờ mình lại đẩy tam thiếu gia, nhất thời cười xấu hổ, vội vàng giải thích nói: “Tam thiếu gia, người đi đi lại lại ở đây, làm lão già này có chút choáng đầu, hơn nữa cảm xúc của người không ổn định như thế, cũng làm ảnh hưởng đến bệnh nhân, cậu bé bị trọng thương, cần tôi điều trị thật tốt, bây giờ trước hết người ra ngoài chờ, chờ khi vết thương cậu bé ổn định tôi sẽ gọi người vào?”

“Ai, ai, trên người Tiểu Từ lóe ánh sáng gì đó?” Ngay cả cơ hội nói Bắc Cung Khinh Trần cũng không có, rất nhanh đã bị bác sỹ Hứa đẩy ra ngoài, Bắc Cung Khinh Trần còn không kịp phản ứng, bác sỹ Hứa đã đóng cửa lại.

Bác Cung Khinh Trần lại chuyển qua cửa sổ, bác sỹ Hứa như sớm biết hẳn có chiêu này, khi Bắc Cung Khinh Trần còn chưa kịp nhìn bên trong, bác sỹ Hứa lại dùng lực lớn, đóng cửa sổ lại.

Chờ khi chắc chắn hoàn toàn ngăn cách bên trong và bên ngoài xong, bác sỹ Hứa lúc này mới tràn đầy yêu thương, thở dài than ngán lại gần, nhìn Yếu Ương Từ lẳng lặng nằm trên giường không một tiếng động, khê ngẹn ngào nói: “Con bé này, cuối cùng chịu bao nhiêu uất ức mới xuất hiện ở đây?”

Bác sỹ Hứa vừa ngang ngạnh đẩy Bắc Cung Khinh Trần ra, là khi ông vừa giúp Yếu Ương Từ cởi quần, lại kinh ngạc phát hiện ra, thân dưới của nó,... căn bản không có tiểu đệ đệ của đàn ông, mà lại mềm mại như phái nữ.

Người làm bác sỹ như ông, liếc mắt một cái tự nhiên liền hiểu.

Nếu không phải hôm nay vô tình phát hiện, ông thật sự không thể tin được một bé trai trong mắt họ lại là một cô bé!

Cũng khó trách, trên người nó lại mặc chiếc áo lót kỳ quái này, để người bình thường sờ lên, trước ngực bằng phẳng, căn bản không hoài nghi gì, cho dù không mặc, nó, cũng,... vì tuổi còn nhỏ, lại gầy gò, làm sao có thể dậy thì chứ?

Hơn nữa cô bé lại nhìn như nam như nữ, vẻ kiều mị của phái nữ và tà mị của phái nam cùng tồn tại trên gương mặt, cùng với vẻ mặt lạnh lùng trời sinh, ánh mắt kiên định, khỏe miệng quật cường, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều giống như một bé trai, khó trách đã lừa được mọi người!

Nhưng ông tin cô bé này, ngay cả mình cũng không biết là ai, nghe nói bị rơi vào tay bọn buôn người, không biết chịu bao nhiêu đau khổ, tất nhiên là có nỗi khổ bất đắc dĩ!

Cho nên ông không vạch trần nó, ông xem ra người nhà Bắc Cung cũng không thể biết thân thế thực sự của cô bé, vì thế mới đuổi tam thiếu gia ra ngoài!

“Ông già, cuối cùng ông có dùng y thuật cứu người không?! Ông làm nhanh cho ta, nếu nó xảy ra điều gì không hay, ông cũng cẩn thận đấy!” Bắc Cung Khinh Trần sốt ruột chờ bên ngoài hoàn toàn từ bỏ dáng vẻ hoa hoa công tử cao cao tại thượng bình thường, lại rống lớn rồi gõ cửa ầm ỹ.

Bác sỹ Hứa có chút đau màng nhĩ, tam thiếu gia này, từ khi nào lại trở nên thô bạo như vậy?

Cái loại dịu dàng như nước kia, hoa hoa công tử tao nhã đâu?

Không biết hơn nửa đêm mà ầm ỹ như vậy sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của những người khác sao?

Bác sỹ Hứa vừa lắc đầu vừa thành thạo băng bó và rửa sạch vết thương cho Yếu Ương Từ.

46. Q.4 - Chương 39: Lời Nguyên Khát Máu

Càng nhìn bác sỹ Hứa càng cảm thấy kinh hãi, nếu không phải chiếc áo lót nhỏ này có tác dụng ngăn cản, thanh kiếm kia sớm đã đâm vào tim, sinh mệnh nhỏ như thế, cũng không thể chống cự được.

Theo lý thuyết tác dụng của chiếc áo này rất lớn, vừa rồi ông dùng kéo cắt một lỗ nhỏ để cầm máu, lại không ngờ, một tay kéo kỹ thuật như mình lại vô dụng, chỉ có thể làm ra một lỗ nhỏ.

Xem ra, vật liệu của vũ khí đó nhất định rất lợi hại!

Cuối cùng đành phải cởi áo lót trên người cô bé, băng bó vết thương ở ngực xong, mới nhìn thấy hai tay rách đọng máu tươi, bác sỹ Hứa lại đau lòng, cuối cùng là loại người nào nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy!

Trong cơn hôn mê Yếu Ương Từ không biết đã mơ thấy gì, toàn thân bỗng co rút, hai hàng lông mày nhăn lại như sóng xanh lay động, lông mi chớp chớp, mang theo ý nghĩ, miệng khẽ hoảng sợ hô: “Mẹ, mẹ! Mẹ, đợi con với, đừng đi, xin mẹ mà, đừng bỏ con lại, đợi con với, chờ con cùng đi.....”

Bác sỹ Hứa vẫn bận bịu dưới ánh đèn khi nghe cô bé hô nhất thời dừng lại.

Nhẹ nhàng vuốt trán nàng, như an ủi đứa bé gặp ác mộng ban đêm.

Bác sỹ Hứa nhìn thoáng qua ngoài cửa, nói vậy Bắc Cung Khinh Trần cũng nghe thấy tiếng la của cô bé trong mộng, vì tiếng la và tiếng gõ cửa bên ngoài không biết đã dừng lại từ lúc nào, yên lặng đến đáng sợ.

Bác sỹ Hứa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch này, không biết đến cuối cùng cô bé đã trải qua chuyện gì, tuổi còn nhỏ, lại có nét mặt thống khổ như thế.

Bác Cung Khinh Trần chờ bên ngoài, nghe tiếng bi ai như con thú nhỏ mất mẹ kia, không biết vì sao, bỗng cảm thấy đau xót.

Hung hăng cắn môi dưới, cắn đến chảy máu cũng không thêm để ý.

Thật lâu sau, giống như nhớ ra cái gì đó cuối cùng cố lấy dũng khí xoay người rời đi, bóng lưng biến mất trong màn đêm vô tận.

Khu nhà cổ Bắc Cung này, cất giấu rất nhiều bí mật, nhiều người đến nơi này, rất ít ai có thể bình yên vô sự rời đi.

Bên kia nhà cổ, một nơi nhìn qua thì trống lẻ, trong phòng cổ xưa mà thần bí, một bóng hình cao ngạo khoanh hai tay, đứng trước cửa sổ, dưới ánh trăng lạnh lùng rơi đầy đất, bầu trời cao không thấy đáy, khóe miệng nhếch lên nụ cười kỳ dị.

Thật lâu sau, như mặt nước trong đêm lạnh than nhẹ một tiếng, Bắc Cung Mộ Duệ thần nhiên nói: “Phương Đông, ông có cảm thấy tôi rất tàn nhẫn không?”

Phương Đông Huyền cười nhẹ, lắc đầu nói: “Chuyện Dạ Đế làm tự nhiên có nguyên nhân, hơn nữa, từ cổ chí kim, vị quyền giả chân chính, không phải đều lãnh huyết vô tình sao. Chỉ có như vậy mới có thể giữ được đầu óc tỉnh táo, thủ đoạn cơ trí nhất, mới đáng để chúng tôi đi theo.”

Bắc Cung Mộ Duệ im lặng trước lời nói của hắn, thật lâu sau, mới hờ hững nói một câu không liên quan: “Thời gian đã qua thật lâu rồi.”

Là quân gia thần bí trong Nhà Bắc Cung, Phương Đông Huyền có thân phận thần bí nhưng lại tôn trọng chàng trai trước mắt đến tận máu: “Dạ Đế yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng tra ra chủ nhân của mỹ nhân đồ sứ.”

Nhiều thế hệ trước Nhà Bắc Cung đều lo lắng vì lời nguyên rửa, tuổi ba mươi là chết, sinh ra khát máu... Tất cả, cũng vì tổ tiên nhà Bắc Cung đã phạm phải một sai lầm lớn, lúc trộm mộ kia, lại mang theo lời huyết chú (lời nguyên bằng máu), dùng thân thể của mình chế thành mỹ nhân đồ sứ, từ đó về sau sau, cũng bắt đầu bị nguyên rửa đời đời kiếp kiếp.

Gia tộc Bắc Cung chỉ sinh con trai, từng chàng trai sau khi đến tuổi mười tám, mỗi tối đều bị một giấc mơ giống nhau quấy nhiễu, là một chàng trai tuyệt mỹ phi phạm chảy nước mắt, vẻ mặt dữ tợn thì thào: “Công chúa của ta, ta dùng máu và thịt đúc thành tình yêu ngàn năm của ta, hóa thân thành mỹ nhân đồ sứ, chỉ vì không muốn xa em, lập huyết chú, người nào chia lìa đôi ta, các thế hệ sau đều bị huyết chú trừng phạt, sống đời khát máu, chết tuổi ba mươi. Dùng máu tươi tưới lên mỹ nhân đồ sứ, nếu làm trái, sẽ chết thảm thiết...” Chàng trai kia vừa khóc vừa cười, như bị thương đến cực điểm, đau đến cực điểm, như mất tất cả thần trí, như biến thành một tên điên... đúng, là tên điên, chỉ có kẻ điên mới dùng thân thể của mình tạo ra mỹ nhân đồ sứ, lập ra lời nguyên tà ác như thế.

47. Q.4 - Chương 40: Khinh Trần Nỗi Giận

48. Q.4 - Chương 41: Quá Để Ý “nó”

Bắc Cung Mộ Duệ quay đầu nhìn em trai yêu quý của mình liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Quy tắc đầu tiên của Bắc Cung gia, anh nghĩ em sẽ không quên.”

Người tự tiện xông vào Minh Khuyết, giết không tha!

Sắc mặt Bắc Cung Khinh Trần khê biến, nhưng vẫn cắn môi dưới nói nhỏ: “Cho dù là đi vào nhầm, nó vừa mới đến, lại mù đường, căn bản không rõ quy tắc! Sao anh có thể nói giết thì giết!”

Trong mắt Bắc Cung Mộ Duệ cuối cùng cũng khê dao động, nghiền ngẫm nhìn em trai mình, “Từ lúc nào em lại để ý đến một kẻ làm như thế? Chưa từng có ai vào Minh Khuyết mà lại đi ra không tổn hao gì, điểm này, em nên rõ hơn bất kỳ ai.”

Khóe miệng Bắc Cung Mộ Duệ mang theo nụ cười nhạt, ngày thường giết chết người xâm nhập vào, thủ đoạn tàn nhẫn nhất, lại là người trước mặt hắn sao?

Bây giờ vì một tên tôi tớ lại đến trách cứ hắn, đây đúng là lần đầu?

Bắc Cung Mộ Duệ lại nghĩ đến đôi mắt xanh kỳ dị kia, còn có sự thành thực và lạnh nhạt không cùng tuổi với nó, nó còn có thể làm xong công việc hắn giao nhanh như thế, vì cố ý làm khó nó, cho nên hắn đã giao lượng việc cho nó khác với người thường, nhưng lại không ngờ, tất cả nó đều làm xong, mà chất lượng còn rất cao, nghĩ đến đây, ánh mắt Bắc Cung Mộ Duệ cũng chớp lại, như là niềm vui tìm ra một khối ngọc, còn có chờ mong và vui mừng!

Bắc Cung Khinh Trần như hiểu ánh mắt kia của Bắc Cung Mộ Duệ, từ không diễn ý.

Phương Đông Huyền vừa nhìn, khẽ kinh ngạc, không ngờ huyết nô kia lại có mị lực lớn như thế, khiến tam thiếu gia được xưng là hồ ly giả hoạt nhất Bắc Cung gia cũng rơi vào cảnh quần bách.

Tuy thủ đoạn của nhị thiếu gia tàn nhẫn, nhưng cuối cùng hắn vẫn để nó sống, cũng là một ngoại lệ kỳ dị rồi.

Trong lòng Phương Đông Huyền khẽ rung động, huyết nô kia, cuối cùng có điểm nào xuất chúng, lại làm hai người đàn ông nhà Bắc Cung sinh ra hứng thú. Ánh mắt Phương Đông Huyền sâu sắc, khóe miệng giấu đi nụ cười nhạt, tên huyết nô này, rất thú vị đấy.

Tất cả trong mắt đều là cân nhắc.

“Dù sao anh cũng không được động vào nó!” Bắc Cung Khinh Trần lần đầu tiên nói ra yêu cầu vô lý với anh trai mình tôn trọng nhất như thế.

“Đã chậm rồi, anh đã nói, từ nay về sau, nó sẽ là huyết nô của mỹ nhân đồ sứ.” Bắc Cung Mộ Duệ cân nhắc nhìn em trai mình, ngón tay cố ý vô tình gõ vang trên bàn, thờ ơ nói: “Nếu em cho là nó vô dụng, một người gặp qua mỹ nhân đồ sứ mà còn có thể còn sống sao?”

Nhìn thấy mỹ nhân đồ sứ là nhìn trộm bí mật trăm năm của Nhà Bắc Cung, nếu đối phương là địch nhân hoặc là người có dã tâm, hoàn toàn có thể tra ra rất nhiều thứ, nếu bí mật Nhà Bắc Cung bị lộ ra, sẽ mang đến phản ứng thế nào, người ở đây còn rõ hơn ai hết.

Nghĩ vậy, hai mắt Bắc Cung Mộ Duệ híp lại, lộ ra hơi thở nguy hiểm thấu xương.

Bắc Cung Khinh Trần thở hắt vì kinh ngạc, huyết nô?

Trong mắt hiện lên một tia lo lắng, Bắc Cung Khinh Trần cắn răng nói: “Em muốn anh cam đoan nó sẽ không chết.”

Bắc Cung Mộ Duệ xả ra một nụ cười thanh nhã như hoa, nhìn em trai mình, nhẹ giọng nói: “Khinh Trần, từ khi nào em lại thiện lương như thế. Em dường như, quá để ý một người không nên để ý. Anh chỉ nhắc nhở em một lần, nó..... không phải người em có thể muốn.”

“Em muốn.....” Bắc Cung Khinh Trần cố chịu đựng khí thế vương giả tràn đến từ người anh hai, quật cường nói: “Thì sao?”

Lần đầu tiên Bắc Cung Khinh Trần giống như một đứa trẻ đòi ăn kẹo, lộ ra tính cách trẻ con không nói đạo lý của mình.

Chỉ vì lần đầu tiên khi nhìn thấy nó, lần đầu tiên khinh bạc làn da non mịn kia, lần đầu tiên tuyên bố nó thuộc về Bắc Cung Khinh Trần hắn!

Loại nhận thức này khi nhìn thấy nó lần thứ hai, lần thứ ba vẫn không biến mất, cho nên, lúc này đây, hắn chân thành!

Chẳng qua, loại ham muốn này lại là độc chiếm một đứa bé, lại còn là một bé trai! Vừa nhìn tất cả Phương Đông Huyền lại lắc đầu thở dài.

“Đêm đã khuya, anh phải nghỉ ngơi.” Bắc Cung Mộ Duệ không muốn bàn lại.

“Anh hai!” Bắc Cung Khinh Trần không nhìn thấu tâm tư của hắn, từ nhỏ đến lớn, hắn đều không nhìn thấu tâm tư thần bí của anh hai.

“Ừm?” Bắc Cung Mộ Duệ hừ nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia âm ngoan, lạnh lùng nói: “Sao, lời anh nói em cũng không nghe à?”

Nhìn hai vị chủ tử khai chiến, Phương Đông Huyền vội vàng đi đến, cười dịu dàng nói với Bắc Cung Khinh Trần: “Tam thiếu gia, nhị thiếu gia làm việc cả ngày, bây giờ cũng mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau.”

Nói như muốn lịch sự dẫn hắn đi ra ngoài, thật ra lại mang theo ý ép buộc.

Bắc Cung Khinh Trần không cam lòng nhìn thoáng qua anh hai ngồi trong bóng tối, cuối cùng cũng tâm không cam lòng không muốn thuận theo ý Phương Đông Huyền, cảm giận xoay người rời đi.

Khi đi tới cửa, Bắc Cung Khinh Trần bỗng nói câu nhẹ như mây gió: “Để ý nó, đâu phải chỉ có mình em?”

Nhất thời, người ngồi trong bóng tối kia cứng đờ toàn thân!

49. Q.4 - Chương 42: Đêm Không Ngủ

“Chuyện để Nam làm thế nào?” Sau khi Bắc Cung Khinh Trần đi rồi, Bắc Cung Mộ Duệ trầm mặc ở trong phòng thật lâu, như suy nghĩ gì đó, lại như không nghĩ gì cả.

Cho đến khi Phương Đông Huyền tiễn Bắc Cung Khinh Trần trở về.

Vừa rồi hai người còn chưa nói xong chuyện thì Bắc Cung Khinh Trần bỗng xông vào cắt ngang, cũng chính lúc chủ tử dặn dò chưa xong, hắn lại tự nhiên trở về.

Dạ Đế mà mọi người biết, bên cạnh hắn còn có ba trợ thủ đắc lực.

Quản gia Phương Đông Huyền, mãi mãi đều mang theo mặt nạ dịu dàng, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn vô tình, biết tất cả bí mật của gia tộc Bắc Cung, cũng quản lý thỏa đáng mọi chuyện trong gia tộc Bắc Cung, phụ trách toàn bộ kinh tế của gia tộc Bắc Cung, mỗi người đều tôn sùng hắn là chủ quỹ Bắc Cung.

Lực lượng ảnh vệ (bảo vệ + bóng) chủ yếu của Dạ Đế là Nam Mộc Suối, từng giao đấu với đại ca hắc đạo Mỹ Cain, cuối cùng sau màn mưa tanh gió máu chiến thắng Cain đặt Dạ Đế lên vị trí tối cao, khi mỗi người đều cho là Dạ Đế sẽ chiếm lấy vị trí đó, nhưng không ngờ Dạ Đế lại làm mọi người rất mất kính khi làm hòa với Cain, cuối cùng làm một hiệp định mà không ai biết, mà con gái duy nhất của Cain, Lena sau đó cũng yêu “kẻ địch” đã đánh bại cha này.

Nhiều năm trước Bắc Cung Mộ Duệ biến mất trong gia tộc Bắc Cung đi đến Âu Mỹ dựa vào một tay mình nhấc lên sóng gió, từ đó ngoài việc lũng đoạn lực lượng hải tặc ở Nauy và Đan Mạch của nhà Andrew, trên biển cũng có thêm cái tên Dạ Đế, mà thay Dạ Đế quản lý mọi chuyện trên biển là hải tặc đầu cá mập Tây Ly Dạ. Tuy nhiên đừng tưởng rằng ở thế kỷ hai mươi mốt thì hải tặc là một đám vô lại, có con thuyền đứng đầu trên biển, còn có vũ khí, tàu ngầm, so với lực lượng hải quân của một quốc gia còn lớn hơn, sớm khiến cho nhiều nước trên thế giới chú ý!

Mà chủ nhân của ba huyền thoại kia, về mặt Bắc Cung Mộ Duệ lúc này thản nhiên, uống chén cà phê đặc Phương Đông Huyền vừa mới mang đến.

“Bẩm chủ tử, ngày hôm qua Nam đã truyền tin đến, hắn ta tìm thấy nhà tiên tri đã báo cho lão gia biết lời nguyên đó. Nhưng vì muốn dẫn nhà tiên tri đó đến nhà cổ có chút rắc rối, cho nên chậm mất mấy ngày, ba ngày sau sẽ đến.” Có thể làm Nam Mộc Suối gặp rắc rối, tất nhiên kia sẽ là một việc trọng đại không thể lường trước.

Nhưng mà sắc mặt Bắc Cung Mộ Duệ vẫn không đổi nói: “Biết rồi, ông đi xuống trước đi.”

“Vâng.” Phương Đông Huyền cung kính nói.

Trước khi Phương Đông Huyền rời đi, nhìn Bắc Cung Mộ Duệ, như muốn nói lại thôi.

Bắc Cung Mộ Duệ làm sao không nhìn ra, chương quỹ kiên cường này vừa trở về bên cạnh hắn là vẻ mặt do dự, ánh mắt lóe sáng như nói ra suy nghĩ của mình.

Nhiều mây, Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói: “Nói đi.”

Phương Đông Huyền hít sâu một hơi, vẫn là vẻ mặt dịu dàng kia, nhưng lời nói lại lạnh đến cực điểm: “Dạ Đế, huyết nô Tiểu Từ kia, không thể giữ lại.”

Phương Đông Huyền làm tư thế chết người, nhắc nhở hắn phải giết người kia sớm.

Vẻ mặt Bắc Cung Mộ Duệ khẽ đông lại, biểu tình vẫn thản nhiên như cũ, gọn sóng không sợ hãi.

Phương Đông Huyền biết chủ tử hiểu được ý của mình, cung kính cúi đầu rời đi.

Để lại mình Bắc Cung Mộ Duệ dưới ánh đèn mờ ảo, ánh mắt thâm trầm uống cà phê.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền ra một tiếng nổ, đó là dấu hiệu cốc cà phê trong tay Bắc Cung Mộ Duệ bị hóa thành mảnh nhỏ.

Sau khi Bắc Cung Khinh Trần cảm giận rời đi, liền trở về phòng Yếu Ương Từ.

Chờ khi hắn đến, bác sỹ Hứa đã giúp Yếu Ương Từ băng bó xong tất cả.

Bởi vì tiêm thuốc gây mê cho Yếu Ương Từ, dùng cách này để làm nàng bớt thống khổ, cho nên lúc này Yếu Ương Từ ngủ rất say.

Hơi thở đều nhẹ như lông chim tung bay.

Bắc Cung Khinh Trần vào cửa sau, nhìn thấy bác sỹ Hứa đã thu dọn gì đó, chuẩn bị rời đi.

Tâm tình không tốt, sắc mặt hắn u ám, lạnh lùng hỏi: “Nó chưa chết chứ?”

Nhớ đến hắn vừa mới uy hiếp ở ngoài cửa, lúc này nhìn vẻ mặt của hắn, nghĩ đến câu cô bé chết hắn cũng muốn đi theo là thật sao?

Tuy nhiên may mà có y thuật của ông, còn đủ cứu sống cô bé này, nếu không, bây giờ lại có hai thi thể hai sinh mạng.

“Yên tâm đi, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng sẽ không sao.” Bác sỹ Hứa cúi lưng đóng hòm thuốc, thản nhiên nói.

Bắc Cung Khinh Trần nhíu chặt mày kiếm, ngồi bên giường Yếu Ương Từ, nhìn chăm chăm Yếu Ương Từ, không nói một lời.

Bác sỹ Hứa tự biết mình không nên ở lâu, thở dài một tiếng, liền cầm theo hòm thuốc một mình rời đi.

Bắc Cung Khinh Trần ngẩng đầu nhẹ nhàng vuốt gương mặt trắng sạch say ngủ của Yếu Ương Từ, ánh mắt mờ mịt lẩm bẩm nói: “Cuối cùng em đã cho tôi uống thuốc gì? Làm tôi trúng độc trầm mê.....”

Tuy rằng rất tức giận, nhưng lời của Bắc Cung Mộ Duệ, hắn đều nghe được.

Bắc Cung Khinh Trần lúc này, cũng không hiểu biểu hiện thất thường và không khống chế được của mình hôm nay

Thở thật dài một tiếng, dưới ánh đèn bóng lưng vô cùng dài, cũng vô cùng trống trải.

Tối nay, dường như lại là một đêm không ngủ.

50. Q.4 - Chương 43: Ánh Sáng Mặt Trời

Sáng sớm, ánh mặt trời thật ấm, gió xuân thản nhiên lướt qua mặt.

Trong phòng ánh sáng mỏng manh, ánh mặt trời theo kẽ hở cửa sổ tràn vào, mang theo màu bạc nhợt nhạt, làm quanh người trên giường như có một tầng sáng trắng.

Hơi thở của nàng đều đều, khuôn mặt an bình, trên người còn mang theo hương sữa, lúc này chìm vào giấc ngủ, nàng tựa như đứa bé ngây thơ đơn thuần.

Làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp của tiểu thiên sứ.

Không biết có phải trong ánh mặt trời một chú chuồn chuồn hạ xuống cái mũi của tiểu thiên sứ trên giường hay không, vẻ mặt nàng khẽ không thoải mái, chau mày, lông mi thanh tú thật dài chớp chớp như mang theo bóng dáng chú chuồn chuồn kia, cái mũi khẽ nhần, tiếp theo hai mắt mở thành một đường, giãy dụa thật lâu, mới thích ứng với ánh sáng từ trong bóng đêm.

“Ừ.....” Phản xạ có điều kiện muốn nâng cánh tay lên cản ánh sáng chói mắt lại, lại không ngờ bên trái ngực bỗng truyền đến đau đớn.

Vốn trong đầu còn hỗn loạn, Yếu Ương Từ thở hốc vì kinh ngạc, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trên trán trắng nõn vẫn đầy mồ hôi.

Giống như chiếu một bộ phim, tất cả tình cảnh chợt lóe qua trong đầu.

Nhớ tới đêm qua, trong mắt Yếu Ương Từ hiện lên ánh sáng kỳ dị.

Khóe miệng gợi nụ cười mơ hồ, Yếu Ương Từ tự giễu trong lòng, nàng lại chưa chết.

Nhớ đến nụ cười lạnh lùng của người đàn ông kia, đem thanh kiếm lạnh như băng, ngăn cản mình không đến gần mỹ nhân đồ sứ, sắc mặt Yếu Ương Từ có chút tái, so với vết thương trên người càng đau hơn.

Yếu Ương Từ mở hai mắt mờ mịt ra, kinh ngạc nhìn trần nhà.

Vết thương vì vừa cử động lại bắt đầu chảy máu, nhưng đau đớn loại này lại không hề khiến Yếu Ương Từ có xúc cảm gì.

Nhìn chiếc chăn trên người mình, còn có vết thương được băng bó, thậm chí bên giường còn có một dấu lõm.

Không khí trong phòng như có hơi thở của những người khác, nhưng đầu Yếu Ương Từ rất đau, trống rỗng, không nhớ nổi hôm qua ai đã cứu mình, vì sao cuối cùng hẳn ta lại bỏ qua ỳnh, đêm qua là ai đã chăm sóc mình?

Tất cả như những sợi gai rối, không thể tìm ra nơi bắt đầu cũng như điểm cuối kia.

Yếu Ương Từ còn đang nghĩ vẩn vơ, cửa bỗng bị thô lỗ đá văng ra .

Một bóng hình khổng lồ đi vào, che khuất ánh mặt trời, từ sáng ngời bỗng tối sầm làm Yếu Ương Từ cảm thấy khó chịu.

“Mấy giờ rồi, cậu cho là cậu đến đây chơi à, trẻ thế này mà vẫn nằm trên giường...” Trong tiếng mắng giận dữ, thím Trầm đã đi tới, không khách khí xốc chăn trên người Yếu Ương Từ lên, lại kéo nàng xuống giường.

Đau nhức tập kích toàn thân, đau đến tê dại, nhưng Yếu Ương Từ vẫn cắn chặt răng, không phát ra một câu rên rỉ.

Nhìn trong phòng, còn có trên người mình, nhìn dấu vết không có của chuyện đêm qua, lại nhìn thái độ của thím Trầm, nói vậy chuyện đêm qua ngoài đương sự, những người khác căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu bọn họ không muốn để bất kỳ kẻ nào biết, vậy thì, tình hình Yếu Ương Từ lãnh đạm, tự nhiên cũng sẽ không nói gì cả.

Cắn răng đứng lên từ trên giường.

Yếu Ương Từ thậm chí có thể cảm giác được ngực trái mình lại chảy máu, từng đợt xúc cảm âm áp.

Đã có người giúp nàng băng bó vết thương, vậy thì, bí mật áo lót vàng trên người nàng kia chắc chắn đã có người biết.

Sắc mặt lại càng thêm tái.

Thím Trầm thấy nàng không bình thường, tuy vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng sắc mặt hơi biến.

“Cậu có 5 phút chuẩn bị. sau 5 phút xe của nhị thiếu gia sẽ đến đón. Nhị thiếu gia nói cậu phải đến đúng giờ.” Thím Trầm lạnh lùng nói.

Nghe được lời của bà, thân thể Yếu Ương Từ từ nãy đến giờ không mở miệng cứng đờ, bỗng ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hỏi: “Thím Trầm, là Bắc Cung tiên sinh nhờ cô đến gọi cháu đây?”

Thím Trầm lạnh lùng hừ một tiếng, rồi đi.

Mặt Yếu Ương Từ khẽ đông cứng lại, trong mắt hiện lên một tia bị thương, nhưng mà rất nhanh lại biến mất vô ảnh.

Đêm qua hẳn rất rõ những thứ đã làm với nó, một người biết rõ bạn bị thương nặng, lại vẫn không từ bỏ cơ hội hành hạ bạn, có thể thấy được người kia hận sự tồn tại của bạn đến thế nào. Yếu Ương Từ cười tự giễu.

Rõ ràng đau đến không thể thở, nhưng vẫn quật cường cắn răng kiên trì như cũ.

Rất nhanh đã dọn xong tất cả, dùng vải trắng cột chắc vết thương lại, không để người khác nhìn ra điều gì, Yếu Ương Từ đi đến cửa đứng hẹn.

Ngoài sắc mặt vô cùng tái bên ngoài, những người khác cũng không nhìn ra gì khác thường trên gương mặt hờ hững không giống với tuổi.

Bắc Cung Mộ Duệ mặc âu phục xám, quần gia Phương Đông Huyền đứng cạnh.

Nhìn thấy sắc mặt bình thường của Yếu Ương Từ, Bắc Cung Mộ Duệ như khẽ kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh, vẻ mặt của hắn lại trở nên hờ hững như nước.

Hắn nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Hôm nay, sẽ là một ngày rất đặc biệt.”

51. Q.4 - Chương 44: Cái Chết Đe Dọa

52. Q.4 - Chương 45: Trêu Chọc

Yếu Ương Từ thật vất vả mới còn sống đi đến công ty làm việc.

Nhìn bóng Bắc Cung Mộ Duệ rời đi, Yếu Ương Từ bỗng có loại cảm giác sống lại, áp lực vừa đi, nhất thời thân mình mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Dương Uyển Ny làm việc vất bên cạnh vừa thấy toàn thân nàng mềm nhũn như sắp ngã, nhất thời cười lạnh châm chọc nói: “A, tiểu tổ tông của chúng ta hôm nay làm sao thế, có phải chưa ăn sáng nên choáng đầu không, hay là thiếu dinh dưỡng? Nhìn em xanh xao vàng vọt quá, cẩn thận lại chết vì mệt đấy.”

Yếu Ương Từ nhìn nàng một cái, ép mình đứng lên, biểu tình như nước lạnh, không nhìn ra điều gì khác thường, đi về chỗ ngồi của mình, đi được vài bước, lại quay đầu thản nhiên nói: “Thư ký Dương, tôi thấy chị nên làm tốt công việc của mình đi, nếu không, vị trí kia tôi có thể tìm được trăm người thay thế trong vòng năm phút.”

“Mày.....” Dương Uyển Ny bỗng bị nàng nói, tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Nàng nhìn đứa bé lạnh lùng trước mắt nay, như là hôm nay có chút khác thường. Về lạnh lùng ngày trước là biết điều trầm mặc, hôm nay lại ngoài lạnh lùng còn có vô tình.

“Bác Cung tiên sinh cũng không thích cà phê lạnh.” Yếu Ương Từ lại tốt bụng nhắc nhở nói.

Dương Uyển Ny dù không cam lòng, nhưng cũng biết lời nàng đúng, nàng cũng không thể xúc phạm chủ tịch lần nữa, nếu không khẳng định sẽ cuốn gói.

Nhất thời vội vã bê cà phê đi vào phòng chủ tịch.

Yếu Ương Từ đi đến chỗ ngồi, chỉ cảm thấy ngực mình lại là xúc cảm ảm áp.

Nhìn quần áo đã thấm ướt, trong mắt Yếu Ương Từ hiện lên một tia cười lạnh.

Đi vào toilet, bây giờ là thời gian làm việc, trong toilet nam nữ không một bóng người. Nghĩ nghĩ, Yếu Ương Từ vẫn vào phía bên nam.

Yếu Ương Từ khóa trái cửa lại, đứng trước mặt gương thật lớn, bắt đầu từ từ cởi quần áo trên người mình.

Quả nhiên, bỏ đi áo khoác, liền nhìn thấy vải băng bên trong đã thấm đẫm máu.

Yếu Ương Từ mím môi, gần như thô lỗ giặt chỗ vải trên người ra, sau khi cởi lớp vải cuối cùng ra, vì đau đớn, Yếu Ương Từ như hít ngụm khí lạnh.

Dùng băng vải băng qua vết máu trước, rồi lấy vải thấm máu tươi để dưới vòi nước bắt đầu giặt, sau đó hong khô.

Cuối cùng, khê cắn môi, tiếp tục hung hăng quần lại, quần chặt vết thương, như vậy thì không dễ chảy máu nữa.

Không phải hẳn muốn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của nàng sao? Vậy thì, nàng cố tình sẽ không để cho hắn hài lòng.

Như hai cường giả trời sinh là địch, hai người kia, lúc là chủ tớ, đã lộ ra bản tính vương giả không chịu phục tùng không kìm nén được.

Ở bước cuối cùng, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng đập cửa.

Yếu Ương Từ rung mình toàn thân, mơ hồ có thể nghe được giọng nói quen thuộc của ác ma kia.

“Ai? Ai ở bên trong? Còn không nhanh mở cửa?” Giọng lạnh như có một tầng băng, đè lên thân thể Yếu Ương Từ.

Nhìn còn một đoạn dây rất dài, còn có thân thể trần trụi của mình, tốc độ quần của Yếu Ương Từ càng nhanh hơn.

Nhưng mà người bên ngoài kia hiển nhiên là nhanh hơn nàng.

Bác Cung Mộ Duệ thật vất vả mới đi đến nhà vệ sinh tầng này, đơn giản là đứa ngu kia lại làm bẩn cà phê lên âu phục của hắn, chỉ có nơi này có máy hong khô, hắn muốn đến đây tẩy sạch một chút.

Vốn tưởng rằng đang giờ làm việc, chắc là không có ai, không ngờ, cửa lại bị khóa trái.

Trong đầu lại lóe lên tình cảnh tức giận vừa rồi, vị trí thư ký chủ tịch cạnh cửa kia lại không có bóng hình quen thuộc.

Nghĩ đến người bên trong là nó, hơn nữa còn không biết đang làm gì.

Bác Cung Mộ Duệ lại phát hỏa.

“Tiểu Từ! Tiểu Từ! Là em ở bên trong à? Còn không mau mở cửa?!” Bác Cung Mộ Duệ vừa gõ cửa vừa la lớn.

Trong mắt lạnh lùng và không kiên nhẫn, Bác Cung Mộ Duệ trực tiếp đá cửa.

Nhất thời, khung cửa và cánh cửa chia lìa, ầm ầm rồi ngã xuống.

Toàn bộ mọi người trong tầng nhà bị kinh động, mọi người đều sợ tới mức chạy ra nhìn.

Muốn biết cuối cùng loại người nào dám xúc phạm đến long uy của chủ tịch.

Đang nghĩ, mọi người bỗng nghe thấy bên trong phát ra tiếng vang kỳ quái, tiếng vang kia, tiếng vang kia như là.....

Mọi người xấu hổ trong lòng, ngay cả mặt cũng đỏ lên.

Đó không phải là người nào ăn loạn rồi phát ra tiếng sét kinh thiên sao?

Tuy nhiên vì cách xa, hơn nữa cánh cửa kia lại che khuất tầm mắt của mọi người, tuy mọi người nghe thấy, nhưng lại không thể nhìn thấy bên trong.

Bắc Cung Mộ Duệ hiển nhiên cũng bị tất cả những chuyện xảy ra trước mắt làm cháy đen.

Ngay khi hắn sững sốt chớp mắt, bỗng, bên trong nhà cầu phóng ra tiếng động, tiếp theo, một bóng hình nho nhỏ đi ra.

Vừa kéo quần vừa đi ra là Yếu Ương Từ, như thật thỏa mãn hô một hơi, như giải quyết xong chuyện kia là một sự kiện thoải mái nhất thế gian.

Khi vừa nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ, tâm tình Yếu Ương Từ không tệ ngẩng đầu cười với hắn, cười tùm tùm chào hỏi: “Bắc Cung tiên sinh, ngài cũng đi ‘thoải mái’ à.” Hai chữ cuối cùng lại càng nhấn mạnh hơn nữa.

Nhìn cánh cửa nằm trên mặt đất, Yếu Ương Từ vô cùng kinh ngạc nói: “A? Sao lại thế này? Lúc này tôi vào sợ có tiếng động gì đó truyền ra làm ảnh hưởng đến mọi người làm việc, khóa cửa lại rồi, sao mà bây giờ...” nói xong lại như tỉnh ngộ nói: “Xin lỗi nhé Bắc Cung tiên sinh, đều do tôi không tốt, người có ba việc vội, tôi có thể hiểu, lại không ngờ gấp đến mức này” Nhận lấy ánh mắt như giết người của Bắc Cung Mộ Duệ g, Yếu Ương Từ cười nịnh nọt với hắn, sau đó vuốt đầu chật vật chạy đi: “Bắc Cung tiên sinh, ngài, ngài làm việc, tôi, tôi đi trước.....”

53. Q.4 - Chương 46: Đùa Giỡn Mĩ Nam

Giọng Yếu Ương Từ không lớn không nhỏ, nhưng lại khiến người ngoài nghe ra tiếng đáng thương của nàng, người bên ngoài nhất thời à một tiếng, hiểu ra tất cả, là chủ tịch của họ trong lúc cấp bách không nhịn được quỳnh lên, vì thế, sẩy chân vào cửa.

Nghĩ vậy, mọi người ghen cười đến mức thống khổ.

Không ngờ, chủ tịch của bọn họ ngày thường lạnh như băng lại có một mặt ‘Thú vị’ như thế.

Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nhìn màn biểu diễn đặc sắc của đứa trẻ này trước mắt, nó nghĩ là hắn sẽ tin nó nói sao?

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt kia, Bắc Cung Mộ Duệ hừ lạnh một tiếng, sớm nhìn thấu tất cả.

Trong lòng lạnh nhạt nói, nói dối, chắc chắn là em nói dối!

Tự cởi quần áo trên người xuống, hoàn thành mục đích tới đây.

Tin là những người bên ngoài biết hắn tức giận, dù họ có trăm lá gan, cũng không dám xông vào.

Cánh cửa kia, có hay không thì có gì khác nhau.

**

Hắn không để ý, tuy nhiên khi Yếu Ương Từ vừa chuồn êm đi lại khó khăn nuốt nước miếng, Yếu Ương Từ không quần được hai mắt của mình, cứ như vậy mà kinh ngạc nhìn thân thể hoàn mỹ cường tráng của hắn,

trên thân thể trần trụi của Bắc Cung Mộ Duệ, cơ bắp rắn chắc mà đàn hồi, làn da tiểu mạch làm hắn nhìn qua thật là... đẹp đến muốn ăn.

Yếu Ương Từ cho tới bây giờ còn chưa thấy người mê hoặc như thế, nàng luôn lạnh băng cũng không tự chủ được khẽ đỏ mặt.

“Em nhìn đủ chưa?” Không thoát khỏi tầm mắt của Bắc Cung Mộ Duệ, Yếu Ương Từ ngơ ngẩn đều bị hắn nhìn vào mắt, nghe hắn nói như thế, Yếu Ương Từ phục hồi tinh thần lại, thản nhiên nói: “Còn chưa xem đủ, nếu như nửa người dưới cũng thoát y thì còn đặc sắc hơn, chẳng qua là đáng người ngại so với nhóm trai bao, đúng là không cùng một đẳng cấp, còn khiếm khuyết nhiều. Cũng chỉ có “đứa trẻ” như tôi mới bị dọa, nhưng nếu Bắc Cung tiên sinh nguyện ý tiếp tục biểu diễn cho chúng tôi thưởng thức thì xin mời, tuy không phải dễ nhìn, nhưng tôi cũng không để ý việc ngược đãi ánh mắt của tôi.”

Yếu Ương Từ nói xong, trước khi Bắc Cung Mộ Duệ nổi giận, thông minh lẹ lẹ trốn đi.

Bắc Cung Mộ Duệ vừa nghe thấy, tức giận đến muốn giáo huấn nàng, nhưng mà người đã trốn mất.

Khuôn mặt tuấn tú lần đầu tiên đỏ hồng, Bắc Cung Mộ Duệ tuy giận, nhưng vẫn đi đến trước gương nhìn dáng người hoàn mỹ của mình, cảm giận thầm nghĩ: Đáng người hắn thật sự kém như vậy sao? Ngay cả tên nhóc kia cũng không vừa mắt?!

Nhóm nhân viên ngoài cửa nghe thấy, lại nghe thấy lời lớn mật của Yếu Ương Từ, đến mức mặt đỏ lên, lại cố chịu đựng, bụng đau nhưng vẫn không dám cười thành tiếng.

Có vẻ ai cũng không muốn bị đá ra khỏi công ty.

Ai chẳng biết tiền lương của tập đoàn Bắc Cung là đãi ngộ cao nhất, vào được cũng toàn là tinh anh trong tinh anh, không biết bao người chen chúc mà vào, bọn họ cũng không muốn đánh mất bất cơm.

Về phần Yếu Ương Từ, nàng vốn đến để làm việc cực nhọc, tự nhiên sẽ không để ý chuyện bị đuổi.

Tuy nhiên khi Yếu Ương Từ về chỗ ngồi từ nơi nguy hiểm kia, tinh thần thả lỏng nàng lại nghĩ đến một màn mê người kia khuôn mặt xinh đẹp kìm lòng chẳng đành đỏ rần lên.

Người đàn ông kia, nhìn qua vô tình lãnh đạm, không ngờ, lại là một cái giá mặc quần áo, khó trách hắn kiêu ngạo như vậy.

54. Q.4 - Chương 47: Chàng Trai Tà Mị

Yếu Ương Từ mới hồi phục tinh thần lại, thở thật dài một hơi, chuẩn bị bắt đầu giải quyết chồng việc chất đến tận trần trên bàn.

Bắc Cung Mộ Duệ vẫn cố ý tra tấn nàng, mỗi lần đều giao cho nàng lượng công việc mệt chết người.

Những người khác hâm mộ Yếu Ương Từ có thể gần gũi tiếp cận Bắc Cung Mộ Duệ, lại là thư ký chủ tịch, mỗi lần nghe được những lời mang dấm chua kia, Yếu Ương Từ lại cười chua xót, nếu có thể, nàng ước gì đổi lại vị trí với bọn họ, cứ đà này, sớm hay muộn nàng sẽ bị Bắc Cung Mộ Duệ tra tấn đến sức cùng lực kiệt.

Tuy nhiên, Yếu Ương Từ như trời sinh cứng cỏi, cho dù bị ép buộc đến mệt chết, vẫn không muốn thỏa hiệp như trước.

Thấy Yếu Ương Từ đã về vị trí làm việc, những người khác cũng tan ra, đều tự trở về làm việc.

Chỉ chốc lát sau, Bắc Cung Mộ Duệ với sắc mặt lạnh như băng đi ra khỏi toilet, lạnh lùng nói với vừa Dương Uyển Ny: “Đi tìm người đến sửa cửa.”

Dương Uyển Ný vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Còn lại Yếu Ương Từ và Bắc Cung Mộ Duệ mắt to trừng mắt nhỏ, không khí càng có quái.

Ngay khi Bắc Cung Mộ Duệ hé ra mặt lạnh xông thẳng đến chỗ Yếu Ương Từ, bỗng, Yếu Ương Từ ngửi thấy một mùi hương nồng đậm khó hiểu, Yếu Ương Từ bị sắc nhú mày, tiếp theo, sau một tiếng triền miên, nũng nịu “Anh yêu", chỉ thấy một thân hình nóng bỏng nhào vào lòng Bắc Cung Mộ Duệ.

Mặt Bắc Cung Mộ Duệ vốn lạnh như băng lại xả ra một nụ cười miễn cưỡng, ôm mỹ nhân trong lòng ra, thản nhiên nói: “Lena, sao em lại đến đây?”

Lena cười đến kiêu mỹ, vuốt khuôn mặt cương nghị tà mị của Bắc Cung Mộ Duệ, làm nũng nói: “Sao thế, nhìn thấy em thì mắt húng à? Người ta khác nào cũng nghĩ đến anh mà, thật vất vả mới bỏ cha lại nước Mỹ xa xôi ngàn dặm đến tìm anh, anh lại không để ý người ta, người ta ở khách sạn một mình rất cô đơn ~”

Lena nũng nịu, nịnh hót đến tận xương.

Đáng tiếc, Yếu Ương Từ chỉ cảm thấy da gà nổi lên không thôi, đã sớm rơi xuống đất.

Tuy nhiên, làm Yếu Ương Từ bội phục là, Bắc Cung Mộ Duệ lại kéo tay Lena vòng trên cổ hất xuống, thờ ơ nói: “Nếu cô đơn, đêm nay anh đến cùng em được không? Tuy nhiên, trước đó, có trò hay để xem đã.”

Bắc Cung Mộ Duệ hứng thú nhìn Yếu Ương Từ liếc mắt một cái, nhìn thấy Yếu Ương Từ rùng mình toàn thân.

Lena nghĩ tối nay sẽ hoàn toàn thu phục hắn, lại nhìn Yếu Ương Từ nhỏ gầy kia, ánh mắt lại đồng cảm nhiều hơn.

Yếu Ương Từ cúi đầu nhìn thân thể lung linh xinh đẹp của Lena như dán lên người Bắc Cung Mộ Duệ, hai người cứ mờ ám như thế mờ ám đi vào văn phòng.

Chỉ để lại một người thất thần mơ màng tưởng tượng cảnh xuân kiều diễm ngoài cửa.

Không biết Dương Uyển Ný trở về khi nào cắn chặt môi dưới, nắm lấy góc áo, ánh mắt oán hận nói: “Hồ ly tinh chết tiệt, lại câu dẫn chủ tịch của chúng ta. Bây giờ không biết bên trong đang làm trò gì?!”

Nghĩ đến cảnh tượng hương diễm bên trong, sắc mặt Dương Uyển Ný càng ngày càng kém.

Cúi đầu thấy sắc mặt tái nhợt của Yếu Ương Từ, ngửi trong không khí còn sót lại mùi hương đậm, không biết vì sao, trong lòng lại có chút không thoải mái.

Hắn hận nó đến tận xương, lại săn sóc tỉ mỉ người phụ nữ khác, loại đối lập kỳ quái này, dù là ai cũng không thoải mái.

Trong văn phòng. Cũng không hương diễm như người bên ngoài tưởng tượng.

Lena cầm một ly rượu đỏ, ngồi nghiêng trên bàn làm việc, mắt đẹp nhìn chàng trai tuấn mỹ cúi đầu làm việc, hoàn toàn không nhìn sự tồn tại của nàng, quẹt miệng không cam lòng nói: “Duệ, lần này người ta vì anh thống trị Âu châu mà cố gắng nhiều như thế, không công lao cũng có khổ lao nha, sao anh lại lạnh lùng với người ta như vậy?”

Bắc Cung Mộ Duệ thản nhiên nói: “Không phải tôi vừa diễn với em sao? Còn không đủ nể mặt em à?”

“Anh thật là xấu ~” Lena nũng nịu yếu ớt nói.

Ngón tay tinh tế trắng nõn chọc vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Mặt Bắc Cung Mộ Duệ không hề thay đổi, không hề biến hóa.

Khẽ thở dài một hơi, Lena như đã sớm quen với phản ứng của hắn.

Thu lại ánh mắt mê hoặc, khôi phục lại khí phách khôn khéo của thiên kim lão đại Mỹ, đi đến ghế sofa ngồi xuống, lộ ra đôi chân dài trắng nõn, thản nhiên nói: “Đêm nay trong Dạ Ca ở thành phố ngầm, làm giao dịch cuối cùng. Lão hồ ly kia, cứng mềm không ăn, chỉ có c.....” Lena dừng một chút, trong mắt hiện lên

một tia chán ghét: “Chỉ có hứng thú với bé trai xinh đẹp, tên gay chết tiệt! Nếu không phải muốn chặt đứt hoàn toàn đường của Andrew Mặc Sinh, tôi đã sớm làm thịt tên biến thái chết tiệt kia!”

“Lena, người làm đại sự, thủ đoạn gì cũng có thể dùng, càng hèn hạ vô sỉ càng khiến tôi thích. Không phải chỉ là đứa trẻ sao? Hấn thích thì cho hấn. Yên tâm đi, tôi đã sớm chuẩn bị rồi.” trong mắt Bắc Cung Mộ Duệ hiện lên ý lạnh, “Chỉ cần hấn ký hiệp ước kia, tôi nhất định sẽ để hấn sống không bằng chết.”

Lena nhìn người đàn ông tản ra ý lạnh trước mắt này, bỗng cười đến càng kiêu mỹ .

Chàng trai tà mị như Satan này, chính là chàng trai nàng yêu.

Hắn càng hư càng ác nàng càng thích càng trầm mê không thể tự kiềm chế.

Lena từ trước đến giờ là người thông minh, che miệng suy nghĩ nói: “Đứa bé kia.....”

Trong mắt Lena hiện lên ý sâu xa, nhìn thoáng qua cửa.

55. Q.4 - Chương 48

56. Q.4 - Chương 49: Ngũ Đại Công Tử

Nhìn Edward Xích Hỏa vội vã, mặt sau Obama Mộc Kiệt, Bush Kim Quý, Lincoln Đạm Thủy bắt đầu lắc đầu, tính tình nóng nảy này vẫn không đổi được.

Cũng chỉ có Mạt Ương đại nhân mới có thể làm hấn an phận một chút.

Đáng tiếc từ sau ngày Mạt Ương đại nhân về nhà, liền bắt vô âm tín nửa năm .

Lần này nghe được nàng có tin tức, mấy người lại cao hứng hơn ai hết.

Năm người trong đại học Havard, trong đó có hai người mà gia tộc của họ là người quản lý kinh tế và chính trị Mỹ, trong đại học Havard gặp được Andrew Mạt Ương nhỏ gầy, vốn năm người cũng không đặt nàng vào mắt, muốn làm nhục nàng, không ngờ Andrew Mạt Ương lại kiên cường bất khuất, từng bước một dùng thực lực thu phục năm người.

Đạm Thủy có tài kinh doanh, đặc biệt trên phương diện cổ phiếu, Xích Hỏa là kỳ tài quân sự, có năng lực chiến đấu cường đại nhất, cũng là chuyên gia về bom. Mộc Kiệt là kỳ tài chính trị, tuổi còn nhỏ đã làm chủ một vùng đất, dưới sự giúp đỡ của gia tộc hướng đến làm tổng thống tương lai. Kim Quý là kỳ tài máy tính, trên Internet dù là hacker hay bắt hacker đều không chỗ nào không tinh, càng mạnh hơn là, hấn có lực lượng tình báo còn lớn hơn FBI, trên thế giới không chuyện nào hấn không biết. Đạm Thủy là thần bí nhất, có được tập đoàn lính đánh thuê và sát thủ mạnh nhất, là người trông nho nhã yếu đuối nhất, nhưng về sức mạnh lại lớn nhất.

Vốn mấy người nghe giáo sư khoe Mạt Ương là thiên tài hiếm thấy, hơn nữa lại có thể chế tạo ra bom hóa học một mình, không gì không biết không chỗ nào không tinh.

Mấy người nhất thời không phục, đều tìm đến Mạt Ương, muốn gây rắc rối cho nàng, không ngờ Mạt Ương lại không chút hoang mang, đều đáp lại được.

Khiến các cường giả trong từng lĩnh vực như họ thua tâm phục khẩu phục, dựa theo ước định lúc trước, đều đi theo Mạt Ương, gọi nàng là đại nhân.

Tuy nhiên bọn họ cũng biết Mạt Ương đại nhân từ nhỏ đã mắc bệnh kỳ quái, thân thể không thể lớn lên, hơn nữa thân thể từ nhỏ cũng rất suy yếu, không thể tập võ, cũng không thể làm vận động mạnh, nếu không sẽ ngất, thậm chí chết đi.

Cho nên Mạt Ương đại nhân mặc dù thiên tài ở nhiều mặt, ở mặt bảo vệ mình, lại là tay trói gà không chặt, mặc người chém giết.

Trước kia vẫn là Xích Hỏa bảo vệ nàng, nhưng lần này về nhà, Xích Hỏa vốn muốn đi theo, Mạt Ương lại ra sức cự tuyệt, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế.

Đạm Thủy biết ngoài Xích Hỏa, mấy người kia cũng vô cùng lo lắng, chỉ là vẻ ngoài bình tĩnh mà thôi.

Đạm Thủy đưa họ đến một phòng tốt, vừa đi vừa nói: “Vài ngày trước đây tôi tham dự một yến hội, không ngờ lại gặp một người vô cùng giống Mạt Ương đại nhân, đều là mắt xanh tóc bạch kim, tôi nghĩ trên thế gian này không có sự trùng hợp lớn như thế, liền chủ động bắt chuyện, nhưng Mạt Ương đại nhân lại như có điều khó nói, cho nên thăm hẹn thời gian và địa điểm với tôi, cũng chính là khách sạn Lôi Đình chúng ta ở hôm nay. Tuy nhiên.....”

Mấy người vốn nghe tin này sắc mặt đều vui mừng, nhưng khi nghe được Đạm Thủy nói câu tuy nhiên này, đều lo lắng nói: “Tuy nhiên cái gì?”

Ánh mắt Đạm Thủy khẽ ảm đạm, giọng điệu có chút uể oải bi thương nói: “Mạt Ương đại nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, như là không nhớ chúng ta”

Nhớ lại ánh mắt xa lạ kia, cho tới bây giờ Đạm Thủy vẫn cảm thấy có chút bi thương như cũ.

Nhưng càng lo lắng hơn là Mạt Ương đại nhân đã xảy ra chuyện gì trong lúc đó? Nhiều ngày đến thế, Đạm Thủy luôn ảo não khi Mạt Ương đại nhân có việc mình lại không ở bên cạnh bảo vệ nàng, để nàng gặp nhiều chuyện như thế.

Mặt khác vài người kia cũng thần sắc phức tạp, ghen ngào nói: “Cái gì?? Mạt Ương đại nhân quên chúng ta ?!”

57. Q.4 - Chương 50: Dạ Ca Của Thành Phố Ngâm

Giờ nghỉ ngơi buổi trưa, Yểu Ương Từ đã làm xong tất cả công việc Bắc Cung Mộ Duệ giao cho nàng.

Muốn mượn cơ hội mọi người ăn cơm lên trốn, đi gặp mặt.

Cũng vì làm quá nhiều việc, vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt Yểu Ương Từ càng trắng, ngay cả môi cũng trắng bệch khô nứt .

Vừa cất đồ đi xong, Yểu Ương Từ lắc đầu để mình tỉnh lại một chút, nàng cũng không muốn ngay cả cơ hội biết mình là ai cũng mất đi.

Khi Yểu Ương Từ đang chờ thang máy ở cửa, lại không ngờ, một giọng nói nàng không muốn nghe thấy nhất bỗng vang lên từ phía sau lưng: “Tiểu Từ, em muốn đi đâu?”

Thân thể Yểu Ương Từ cứng đờ, không cam lòng xoay người lại, cười ngại ngần, giả vờ như vô cùng tự nhiên trả lời: “Đương nhiên là đến căn tin công ty ăn cơm rồi.”

Hắn không phải có một yến tiệc sao? Nàng chắc chắn hắn đã đi ra ngoài, chưa về công ty mà.

Làm sao lại xuất hiện ở đây?

Yểu Ương Từ cảm thán trong lòng, mình thật đúng là xui xẻo.

Bắc Cung Mộ Duệ như đoán được ý nghĩ của nàng, thần nhiên nói: “Có người bỗng có việc, bữa cơm bị hủy. Tuy nhiên.....”

Nhìn bóng dáng ngày càng mất tự nhiên của Yểu Ương Từ, Bắc Cung Mộ Duệ tà ác nói: “Lại có một yến tiệc khác, hơn nữa, lần này Tiểu Từ cũng phải đi cùng tôi, thuận tiện giải quyết bữa trưa luôn, ông chủ như tôi, xem như là thưởng nhân viên nhỉ.”

Rõ ràng là lời nói rất bình thường, nhưng mà không biết vì sao, Yểu Ương Từ lại cảm thấy toàn thân rét run, lại vô lực cự tuyệt.

Mặt ngoài hần lo lắng cho nàng, hay là vì thương nhân viên, nàng muốn cự tuyệt, cũng không có lý do hợp lý. Hần nói mấy câu ngắn ngủn, liền đẩy nàng vào hoàn cảnh không thể không đáp ứng.

Giơ lên một nụ cười yếu ớt, Yếu Ương Từ bất đắc dĩ gật đầu nói: “Đã biết, Bắc Cung tiên sinh.”

Dù trong lòng có chút vội, không thể đúng giờ hẹn, cũng không thể biết cuối cùng mình là ai, nhưng Yếu Ương Từ vẫn theo Bắc Cung Mộ Duệ đi đến một nơi âm u vắng lạnh.

Tuy nhiên, chỗ này Yếu Ương Từ lại thấy quen thuộc.

Chính là thành phố ngầm nàng từng bị bán đấu giá lúc trước.

Chiếc xe thể thao xa hoa từ từ dừng trước một nhà hàng đặc biệt.

Sau khi Yếu Ương Từ xuống xe, nhìn thấy khách sạn cổ xưa kia tràn ngập không khí quý phái, ngẩng đầu lại thấy ở chính giữa viết bằng chữ lệ cổ “Dạ Ca” treo giữa không trung.

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn Yếu Ương Từ liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Đến rồi.”

Đang nói, bỗng một bóng hình áo đỏ tươi lao đến từ trong, đúng là Lena xinh đẹp, Lena nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ, nhất thời ân cần đi đến, khoác tay Bắc Cung Mộ Duệ, thân mật nói: “Duệ, khách chờ đã lâu rồi.”

Giống như cho đến lúc này mới nhìn thấy Yếu Ương Từ, ánh mắt Lena phức tạp nói: “A, hôm nay thẳng nhóc này cũng đến đây à. Đi thôi, đợi lát nữa chị cho em ăn.”

Lena sắm vai thành một bà chị tốt bụng, khiến Yếu Ương Từ lạnh run một trận.

Yếu Ương Từ nhìn khuôn mặt diễm lệ của nàng, cười rục rịch trong suốt với nàng, vô tội nói: “Vây cảm ơn dì.”

Sắc mặt Lena nhất thời trầm xuống, dì? Nàng già như thế sao? Tên quỷ con này!

Lena hung tợn trừng mắt liếc mắt một cái, dám nói tao già, chờ lát nữa nhé, tốt nhất người mày nên rấn chắc một chút, để tránh bị chôn sống!

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn Lena bị chinh, như nằm trong dự kiệu, không hề kinh ngạc, từ đêm sống lại đó, tên nhóc kia hình như chơi vui hơn.

Bắc Cung Mộ Duệ thu thần sắc lại, khoát tay, tự đi vào, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

58. Q.4 - Chương 51: Người Khách Đáng Khinh

Lena tâm không cam lòng không muốn hung hăng trừng mắt nhìn Yếu Ương Từ một cái, mới xoay người đi theo Bắc Cung Mộ Duệ vào.

Yếu Ương Từ nhìn khách sạn Dạ Ca này.

Rõ ràng là nơi cao cấp, nhưng vì sao Yếu Ương Từ lại cảm thấy giống một huyết mộ đáng sợ, mà sau khi mình đi vào, cuối cùng sẽ không ra được nữa.

Ngay khi Yếu Ương Từ đi vào, một bóng người bỗng lóe ra trong góc, bóng người cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói với một người phía sau: “Ông chủ, Mặt Ương đại nhân đã bị dẫn đến nơi thần bí nhất trong thành phố ngầm, một khách sạn gọi là ‘Dạ Ca’.”

Bên trong truyền ra giọng điệu nhàn nhả của Niko Tùng Đạm Thủy: “Theo sát cho ta, không thể để chuyện sai lầm gì xảy ra, ta sẽ đến ngay.”

Sau khi Niko Tùng Đạm Thủy nhận được tin, sắc mặt có chút nặng nề nhìn mấy người bên cạnh.

Mọi người đang chờ trong khách sạn, đến thời gian hẹn lại không nhìn thấy bóng Mặt Ương đâu, liền cảm thấy ra có điều không đúng.

May mà Đạm Thủy luôn cẩn thận, tìm người theo dõi, nếu không lúc này bọn họ cũng không biết phải làm gì tiếp theo.

Nếu đổi lại là Xích Hỏa, bây giờ có khi chỉ nóng nảy bất an.

Sắc mặt Kim Quý khẽ trầm một chút, người luôn trầm mặc như hắc lạnh giọng nói: “Lại liên quan đến thành phố ngầm, nơi đó là địa bàn của Dạ Đế, xem ra, bối cảnh của Nhà Bắc Cung kia, đợi sau khi tìm được Mặt Ương đại nhân, phải điều tra toàn diện một lần. Mạng lưới của tôi hoàn toàn không có tư liệu về gia thế nhà Bắc Cung, và Dạ Đế, xem ra, Dạ Đế trong truyền thuyết có thể ngang hàng với Mặt Ương đại nhân kia không chỉ là lời đồn.”

Xích Hỏa bỗng xuất hiện biểu tình kỳ quái quỷ dị trên mặt, nhìn qua có chút mờ mịt nói: “Nếu Nhà Bắc Cung kia có Dạ Đế..... Còn có Mặt Ương đại nhân, hai cường giả đông tây này lại gặp nhau trong tư thế quỷ dị như thế, thật đúng là khiến người ta.....”

“Xích Hỏa, đừng nói lung tung!” Thổ Tiếp lạnh lùng ngăn Xích Hỏa liên tưởng quỷ dị lại, tuy trong lòng họ đều biết chuyện đó có khả năng thành thật, nhưng vẫn phản xạ có điều kiện chọn im lặng, ngoài Xích Hỏa luôn thẳng thắn ra.

Xích Hỏa luôn sợ Thổ Tiếp thần bí nhất trong năm người, bị hắn gọi một tiếng, nhất thời rụt vai lại không nói nữa.

Đạm Thủy nhìn nhóm bạn, nói ra chuyện bây giờ họ nên làm: “Chuyện khác đều tìm Mặt Ương đại nhân về rồi nói sau. Bây giờ chúng ta đến thành phố ngầm thôi.”

Bốn người kia cũng đồng ý gật đầu.

Trước khi bọn họ đuổi đến, Mặt Ương đại nhân đừng nên xảy ra chuyện gì!

Trong khách sạn Dạ Ca, nhìn qua đúng như Bắc Cung Mộ Duệ nói, chỉ gặp một người khách, thuận tiện ăn bữa cơm trưa miễn phí.

Nhưng mà Yếu Ương Từ cũng biết trên thế giới này không có cơm trưa miễn phí.

Tuy nhìn qua mọi người nói chuyện thật vui vẻ, cũng chẳng có mấy người nhận ra sự tồn tại của Yếu Ương Từ nhỏ gầy ngồi trong góc.

Nhưng Yếu Ương Từ lại không thể nào quên đi sự tồn tại của ánh mắt đối diện kia, trong ánh mắt kia xen lẫn quá nhiều dục vọng, nhiều tà tứ, nhiều sự xâm phạm khó coi, mà ánh mắt kia lại vừa đúng dừng trên người mình!

Từ một khắc nàng bước vào cửa kia, ánh mắt hắn đã không rời khỏi nàng!

Nhìn chàng trai đối diện nhìn qua tà ác đáng kinh kia, vừa cao vừa gầy, cao như sào trúc, gầy như con khỉ mỏ nhọn, từ một khắc Yếu Ương Từ tiến vào nhìn thấy hắn, liền cảm thấy hắn làm người ta không thoải mái.

Người này, chính vị khách Hồ Ngô mà hôm nay Bắc Cung Mộ Duệ muốn làm ăn.

59. Q.4 - Chương 52

60. Q.4 - Chương 53: Chơi Một Vở Kịch

Sau khi Yếu Ương Từ trở về, lại nhìn thấy ánh mắt đáng ghét kia, như là chỉ bằng ánh mắt đã muốn xâm phạm nàng.

Mặt không thay đổi ngồi ở kia, Yếu Ương Từ cắn môi dưới nhìn về phía Bắc Cung Mộ Duệ, lại phát hiện khóe miệng hắn là nụ cười thản nhiên, vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ, Yếu Ương Từ bỗng cười.

Chỉ có hắn là người duy nhất, cũng là lần đầu tiên gặp một người hùng mạnh như thế, có lẽ... bọn họ chắc là kẻ địch, là đối thủ.

Bắc Cung Mộ Duệ cười dịu dàng nhìn Yếu Ương Từ, đúng lúc này, một người hầu mặc trường bào thêu tranh sơn thủy bưng một ly rượu nhìn qua vô cùng đẹp đi đến cạnh Yếu Ương Từ, sau đó để xuống, cung kính khách khí nói: “Xin mời dùng.”

Yếu Ương Từ nhìn rượu trước mắt, màu sắc cực kỳ diễm lệ, như một con rắn độc, càng đẹp thì độc tính càng cao.

“Đây là cái gì?” Yếu Ương Từ xả ra một nụ cười trong suốt, ánh mắt tinh khiết nhìn mọi người, tò mò hỏi.

“Vừa rồi mới chế ra rượu cho em, thích không?” Bắc Cung Mộ Duệ cười yếu ớt nói.

“Thích! Tôi rất thích!” Yếu Ương Từ làm dáng vẻ cao hứng, cười đến ánh mắt làm thành một đường, làm cả người nàng nhìn qua càng thêm mê hoặc.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, Hồ Ngộ ngồi ở đối diện cảm thấy dục hỏa quần quanh người, như không thể kiềm chế nổi chỉ muốn nhào đến.

Đứa trẻ thật xinh đẹp!

Phần quà này thật hay! Cho dù bất hủ mang giang sơn của mình đổi lấy một đêm với đứa bé này hắn cũng muốn! Huống chi chỉ là từ bỏ chuyện làm ăn với Andrew Mặc Sinh, lại còn có lợi ích lớn hơn khi hợp tác với Dạ Đế đại nhân, với hắn mà nói, là trăm lợi không hại một!

Vì một lần hắn làm ăn trên biển, gặp một đám cướp, vừa may được gia tộc Andrew đi ngang qua cứu, vì ơn cứu mạng mới từ chối hết những cơ hội làm ăn hấp dẫn khác mà hợp tác với gia tộc Andrew! Nhưng bây giờ bá tước Andrew cứu hắn đã chết, với hắn mà nói, cũng không tồn tại ơn cứu mạng gì nữa.

Tuy nhiên, rất nhanh, biểu tình của Yếu Ương Từ như khê khó xử đứng lên. Như là đứa trẻ nhìn thấy một con sâu trong kẹo.

Bất đắc dĩ lắc lắc vai, Yếu Ương Từ bĩu môi vô tội nói: “Bắc Cung tiên sinh, đây là rượu à, tiên sinh đã quên sao? Trẻ con không được uống rượu.”

Giống như đã sớm biết nàng sẽ nói như vậy, Bắc Cung Mộ Duệ trấn an nói: “Yên tâm, đây chỉ có một chút rượu thôi, tuyệt đối là đồ uống mỹ vị, em là thủ hạ đắc lực nhất của tôi, làm sao tôi dám để nhân viên của tôi vì say rượu mà ngày mai đi làm muộn chứ?”

Bắc Cung Mộ Duệ nói đến đạo lý rõ ràng. Không chút sơ hở.

Yếu Ương Từ như không nghi ngờ, tò mò cầm lên, bắt đầu uống ngon lành.

“Đúng là uống rất ngon ~” Vừa uống vẻ mặt vừa hạnh phúc, như là đồ uống ngon nhất trên thế giới này, đầu lưỡi kiều mỹ kia lại vươn ra liếm đôi môi đỏ mọng ướt át, nhìn Hồ Ngộ ở đối diện mặt ngập tình sắc, hai mắt đỏ ngầu, ánh mắt nhìn chăm chú Yếu Ương Từ, mỗi nơi như bị khiêu khích bùng nổ, cuối cùng cực kỳ khó khăn nuốt nước miếng, có thể nghe rõ cả tiếng nuốt xuống nơi cổ họng của hắn

Thật ra bị ngứa lòng không chỉ có mình Hồ Ngộ.

Về mặt vốn cười yếu ớt của Bắc Cung Mộ Duệ đông cứng lại, như một đóa hoa bỗng héo rũ ra.

Sắc mặt càng ngày càng trầm, ánh mắt Bắc Cung Mộ Duệ lóe lên, sâu không dò được.

Lena nhìn sắc mặt đại biến của Bắc Cung Mộ Duệ, trên mặt hiện lên một chút không cam lòng và phẫn hận, khẽ cúi đầu, cắn môi dưới, hung tợn nhìn Yếu Ương Từ như không phát hiện ra sự thay đổi của mọi người, vẻ mặt vẫn vô tội hưởng thụ cảm giác sau khi ăn xong món ngọt.

Xem ra tìm người này đến cho tên biến thái Hồ Ngô đúng là lựa chọn chính xác, nếu không sớm giải quyết tên tiểu quỷ này, nhìn Bắc Cung Mộ Duệ càng ngày càng để ý nó, sớm muộn gì cũng biến thành một rắc rối lớn!

Đúng lúc này, Yếu Ương Từ chỉ cảm thấy trong óc mê muội một trận, vài bóng người trước mắt cũng trở nên ngày càng mờ, còn lắc lư trái phải, khiến nàng không thể nhìn rõ, một người lại như vài người, cảm giác như vậy rất kỳ quái.

Yếu Ương Từ luống cuống vươn tay, vừa nghiêng đầu muốn chạm vào người đối diện, để họ dừng lúc ẩn lúc hiện nữa, hai mắt lại trợn to, Yếu Ương Từ làm nũng nỉ non mắng: “Mọi, mọi người..... đừng lắc! Đầu tôi như hoa lên Đáng chết, đầu đau quá, mắt tôi có vấn đề à..... Vì sao toàn thế giới như đang chuyển động.....”

Còn chưa nói xong, trời đất quay cuồng, Yếu Ương Từ phịch một tiếng, bồng ngã vào bàn phía trước.

Nhìn thấy Yếu Ương Từ ngã xuống, Hồ Ngô đã sớm không chờ kịp đứng dậy, vừa xoa xoa tay, vẻ mặt đầy dâm sắc đi lại gần, ôm lấy Yếu Ương Từ đã ngất, cười nịnh nọt với Bắc Cung Mộ Duệ, vội nói: “Dạ Đế đại nhân, nếu chúng ta đã xong hiệp nghị rồi, vậy thì, tôi đi trước một bước, đi kiểm hàng! Ký hiệp ước xong tôi sẽ đưa đến ngay.”

Hồ Ngô nói xong liền ôm lấy Yếu Ương Từ, cùng với hai vệ sĩ bên cạnh rời đi.

Không biết vì sao, đầu óc Bắc Cung Mộ Duệ bỗng trống rỗng, đột ngột đứng lên, thật lâu sau mới từ vẻ mặt căng thẳng nói một câu: “Nếu không, tôi tự đưa mọi người.....”

Vừa dứt lời, Lena bị làm hoảng sợ, Hồ Ngô sững sốt, sợ hãi đổi ý, Hồ Ngô vội vàng nói: “Không cần không cần, việc nhỏ ấy không cần làm phiền Dạ Đế đại nhân. Ngày mai tôi sẽ đưa nó về.” Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, nếu sinh mệnh của đứa bé này đủ lớn...

Bắc Cung Mộ Duệ đang muốn nói cái gì, Lena đã vội vàng lại gần, thân mật vòng tay hắn, nũng nịu yếu ớt nói: “Duệ, anh đã quên à? Đêm nay chúng ta hẹn cùng đi xem phim mà.”

Lena nói xong lại chớp mắt với hắn, như đang hỏi hắn vì sao lại thất lễ?

Bắc Cung Mộ Duệ phục hồi tinh thần lại, không rõ vừa rồi hốt hoảng như mất đi người thân kia từ đâu mà đến, lại khôi phục vẻ lạnh lùng cao quý Bắc Cung Mộ Duệ cười nhẹ, tiếp lời nói: “Cũng đúng, chúng tôi đây cũng không quá rầy Hồ chủ tịch nữa.”

Hồ Ngô hắc hắc bật cười vài tiếng, khiêng Yếu Ương Từ đã ngất rời đi.

Ai cũng không nhìn ra, Yếu Ương Từ bị khiêng trên vai Hồ Ngô, trước khi đi, khoe miệng từ từ gọi lên một nụ cười sâu không lường được.

61. Q.4 - Chương 54: Khuôn Mặt Mỹ Nhân

Nếu bọn họ thật sự nghĩ Yếu Ương Từ nàng là một đứa trẻ ngu dốt thì sai mười phần.

Dù không thể nhớ gì, nhưng trí thông minh trời sinh của cường giả không thể biến mất.

Nếu có người nhớ được Độc Hoàng Mạt Ương kia, sẽ hiểu được trên người đó có bao nhiêu hào quang, mà sau hào quang, che dấu đủ loại thủ đoạn và sự tà ác, đó là người mà người thường không thể vượt qua.

Sau lưng thiên sứ, lại tồn tại tính người tà ác nhất.

Một khắc nàng nhìn bồi bàn bước vào kia, đã hiểu trong rượu có vấn đề.

Hoặc là, Bắc Cung Mộ Duệ cũng nhìn ra nàng biết trong rượu có vấn đề, nhưng dưới tình hình như vậy, Yếu Ương Từ chỉ có hai lựa chọn, một là mình thật hưởng thụ uống hết, một là bị người khác rót hết.

Yếu Ương Từ là người thông minh thế nào, tự nhiên là tự mình ngoan ngoãn vô cùng hưởng thụ nhấm nháp. Về phần ngắt kia, cũng là thật.

Như khi trên giường lúc trước, quả thật nàng bị hạ thuốc mê, nhưng lại có thể tỉnh lại sau thời gian rất nhanh.

Yếu Ương Từ không biết vì sao mình lại như vậy, tuy nhiên lại thật sự như thế.

Cho nên khi nàng uống xong chén rượu kia, nàng cũng không hề sợ hãi.

Còn có người đàn ông ngồi đối diện nàng, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Yếu Ương Từ liền vô cùng chán ghét, với người mình không thích, trước giờ nàng sẽ không nhân từ nương tay.

Có lẽ nàng chỉ là đứa trẻ tay trái gà không chặt, nhưng mà không có nghĩa là nàng không thể động vào hắn!

Trên thế giới này, có chiêu mượn dao giết người mà.

Nếu nàng đoán không sai, rất nhanh, sẽ có trò hay để xem.

Yếu Ương Từ không nghĩ sai, Hồ Ngô vừa bí mật ôm nàng đi ra khỏi khách sạn, lập tức đã bị người ngoài cửa theo dõi. Mà tin tức cũng truyền rất nhanh đến năm quái vật lo lắng cho Yếu Ương Từ, năm người trên đường đi đến nghe nói có người lại cướp Yếu Ương Từ đi, nhất thời cõi mặt nạ ngụy trang ngày thường ra, tất cả đều hiện ra vẻ phần nộ và lo lắng, đương nhiên, còn có tà ác và tàn nhẫn.

Niko Tùng Đàm Thủy lạnh lùng nói: “Bọn họ đưa Mạt Ương đại nhân đi đâu?”

Trong điện thoại truyền đến một giọng nói cung kính: “Nếu tôi đoán không sai, chỗ bọn họ đi là khách sạn cao cấp nổi tiếng Hoa Sen.”

Đàm Thủy thản nhiên đảo qua bốn đồng bọn, lặp lại nói: “Khách sạn Hoa Sen. Biết rồi.”

Sắc mặt lạnh như băng ngắt điện thoại, năm người không hện mà cùng lái xe bay nhanh đến, sắc mặt xanh mét, năm người cầm giận nói trong lòng: Dám đụng vào một sợi lông tơ của Mạt Ương đại nhân, dù là ai, đều phải trả giá sống không bằng chết!

Trong phòng vip, Bắc Cung Mộ Duệ thản nhiên tiếp tục uống rượu đỏ trong tay, sắc mặt Lena ngượng ngùng, đoán không ra tâm tư của hắn, lúc này cũng không dám nói gì.

Vài lần muốn nói lại thôi, Lena tóm lại chỉ cầm giận ngồi đó, bắt đầu tự mình uống rượu.

Đúng lúc này, cửa bỗng phịch một tiếng đá văng ra .

Đi vào, là Bắc Cung Khinh Trần với vẻ mặt phần nộ.

Đối mặt với Bắc Cung Khinh Trần phần nộ như hỏa, Lena cuống quýt đứng lên, có chút thất lễ.

Sắc mặt Bắc Cung Mộ Duệ gọn sóng không sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Khinh Trần, em đã đến rồi. Ngồi xuống cùng uống một chén đi.”

“Anh hai, em chỉ hỏi anh một câu, nó ở đâu?” sắc mặt Bắc Cung Khinh Trần xanh mét, cắn răng nói từng chữ một.

“Nó? Anh không biết em chỉ ai?” Bắc Cung Mộ Duệ lạnh giọng trả lời.

“Anh không biết? Anh không biết?.....” Bắc Cung Khinh Trần như nghe được chuyện hài nhất thế gian, bỗng ngẩng đầu cười rộ lên, rõ ràng là cười, lại còn khó nghe hơn khóc.

Bắc Cung Khinh Trần bỗng đi nhanh đến, hất mọi thứ trên bàn xuống đất.

Nhất thời, tất cả chén, bình rượu, đồ sứ đều vỡ nát trên mặt đất, vỡ thành mảnh nhỏ, phát ra một tiếng nổ.

Lena khiếp sợ nhìn Bắc Cung Khinh Trần, không biết tam thiếu gia luôn bất cần đời cũng có khi tức giận như vậy.

“Nó ở đâu?! Em hỏi anh một lần cuối cùng, Bắc Cung Mộ Duệ, Tiểu Từ ở đâu?! Cuối cùng anh muốn tra tấn nó thành dạng gì? Giết nó một lần còn chưa đủ sao?!” Bắc Cung Khinh Trần không khống chế được giận dữ hét.

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng bỗng trầm xuống, sau tiếng rống giận là yên lặng.

Lena sợ tới mức mắt phượng mở to, tý nữa thì hét lên.

Tiểu Từ?! Đáng chết! Lại là Tiểu Từ kia?! Đứa trẻ kia cuối cùng đã hạ thuốc gì, làm cho cả đám họ đều phát điên, mất trái tim? Dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng mà, từ khi đưa đứa trẻ đó cho Hồ Ngô có tên gọi là dâm ma chuyên môn chơi với những đứa trẻ kia, Bắc Cung Mộ Duệ bắt đầu không bình thường.

Cũng vì biểu hiện của hắn quá bình thường, quá hoàn mỹ, mới khiến người ta cảm thấy càng kinh khủng!

Nhưng mà, Bắc Cung Mộ Duệ lại như lão tăng thiền định, sắc mặt gợn sóng không sợ hãi, không chút dao động.

Lena khó hiểu nhìn hai anh em họ, oán hận nói: “Kẻ điên!” Bóng hình xinh đẹp như gió, Lena mở cửa ra, hung hăng rời đi.

Không biết từ khi nào, khoe miệng Bắc Cung Mộ Duệ là nụ cười, bỗng than nhẹ một tiếng.

Bắc Cung Mộ Duệ đổ rượu trong tay đi, thản nhiên nói: “Em ba, còn nhớ bức tranh mỹ nhân kia không? Còn nhớ gương mặt khuynh quốc khuynh thành trong bức tranh đó không?”

62. Q.4 - Chương 55: Sống Không Bằng Chết

Nghe được lời Bắc Cung Mộ Duệ, Bắc Cung Khinh Trần đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo, gương mặt tuấn mỹ phi phàm bắt đầu càng ngày càng tái, càng ngày càng không có huyết sắc.

“Làm sao có thể..... Làm sao có thể..... Tiểu Từ làm sao có thể là? Tuyệt đối không thể!” Bắc Cung Khinh Trần lắc người, lão đảo lui lại mấy bước.

Khi hắn đến công ty tìm Tiểu Từ cùng ăn cơm trưa, nghe được Tiểu Từ đi ra ngoài cùng anh hai, hắn nghe ngóng qua mạng lưới tình báo, nhất thời biết tất cả sự thật, nhất thời lo lắng như muốn phát cuồng, trực tiếp đi thẳng đến đây chất vấn anh hai mình!

Nhưng mà, khi hắn nghe được Bắc Cung Mộ Duệ nhẹ nhàng nói ra vấn đề này xong, tất cả sự thật như bộ phim bỗng nổi lên mặt nước, trong đầu hắn lóe lên bức tranh mỹ nhân đã xem rất nhiều năm trước đó, đẹp như người sứ, bức tranh mỹ nhân cũng là đồ gia truyền nhà Bắc Cung được cất chứa bảo tồn.

Cho đến nhiều năm trước, cũng chính là lúc Bắc Cung Mộ Duệ hơn mười tuổi, Bắc Cung Khinh Trần vừa mới có thể nhớ, bảo bối bí mật bức tranh mỹ nhân kia của Nhà Bắc Cung bị đánh cắp, không để lại dấu vết gì, cũng không ai biết bức tranh mỹ nhân kia cuối cùng đi đến đâu.

Tuy không nhớ rõ, nhưng sau khi bị Bắc Cung Mộ Duệ nhắc đến tỉnh, trong đầu Bắc Cung Khinh Trần bỗng dần hiện ra một hình ảnh đáng sợ, đó là lúc hắn còn rất nhỏ, lão gia Bắc Cung, cũng chính là chủ nhân bị hại chết của gia tộc Bắc Cung.

Vì gia tộc Bắc Cung bị nguyên rủa nhiều thế hệ, tìm khắp trăm năm cũng không có cách giải, cho nên mọi người trong gia tộc Bắc Cung chỉ có thể sống đến 30 rồi chết, vì thế đến lúc nào đó gia tộc Bắc Cung có thể sẽ biến mất hoàn toàn.

Cho nên, quy tắc từ vài chục năm trước truyền đến nay, đó là trước khi người nhà Bắc Cung được 30 phải nhận một người con nuôi thông qua khảo nghiệm nặng nề, có đầy đủ năng lực và lòng trung thành mới nhận làm con nuôi, mà người nhà Bắc Cung sau khi chết ở tuổi 30, toàn bộ gia tộc sẽ giao cho người con nuôi được chọn kia thống lĩnh, chăm sóc phụ nữ và trẻ em bị bỏ lại, cứ luân hồi như thế.

Mà lão gia Bắc Cung chết đi, những đứa con nuôi dưỡng cả đời, ba anh em Bắc Cung Mộ Duệ sẽ phụ trách chăm sóc. Vì lão gia bỗng chết, mà thế hệ Bắc Cung Mộ Duệ vẫn không tìm ra cách phá giải, thì vẫn phải thu nhận một đứa bé thừa kế gia tộc Bắc Cung như cũ.

Dù Bắc Cung Khinh Trần không muốn thừa nhận, cũng không nguyện thừa nhận, nhưng trước đây, hắn đã từng nhìn thấy bức tranh mỹ nhân kia.

Mà mỹ nhân trong tranh, thế nhưng..... Thế nhưng lại vô cùng giống Yếu Ương Từ!

Chẳng qua Yếu Ương Từ càng giống mỹ nhân kia hồi nhỏ!

“Không thể, Tiểu Từ tuyệt đối không thể là người trong tranh kia!” Bắc Cung Khinh Trần hốt hển nói.

Bắc Cung Mộ Duệ cười lạnh nói: “Em nghĩ rằng vì sao anh lại mua nó? Vì sao phải tra tấn nó, vì sao phải làm nó sống không bằng chết? Nếu anh đoán đúng, nó chính là người trong tranh kia, tuy không biết có phải nó chính là chủ nhân chân chính của mỹ nhân đồ sứ không, nhưng mà anh nghĩ cũng có liên quan đến nó. Nhà Bắc Cung bị nguyên rủa trăm năm, chúng ta ngày ngày sống trong sợ hãi! Rõ ràng biết mình sắp chết, nhưng lại bất lực! Dù có phải có quan hệ với nó không, anh cũng phải để nó ném thử, cảm giác ngày ngày sống không bằng chết!”

Sắc mặt Bắc Cung Khinh Trần trắng bệch, lúc này cuối cùng cũng hiểu được vì sao ngay từ đầu, anh hai đã tra tấn Tiểu Từ còn bé như thế, vì sao năm lần bảy lượt đối xử như thế với Tiểu Từ?

Nhưng mà vì sao khi hắn biết sự thật, tình nguyện coi như mình không biết gì?

Có đôi khi, sự thật với mọi người mà nói, rất tàn nhẫn!

Nhớ đến nụ cười rực rỡ làm hắn động lòng kia, trong suốt như nước suối, không có tạp chất gì, sắc mặt Bắc Cung Khinh Trần âm trầm đấu tranh nói: “Anh hai, lời thì nói như vậy, nhưng mà Tiểu Từ vẫn là một đứa bé! Anh làm thế với nó có phải rất tàn nhẫn không?! Nếu tất cả chỉ là trùng hợp, nếu Tiểu Từ căn bản không phải người trong tranh kia, nếu Tiểu Từ không liên quan đến lời nguyên nhà Bắc Cung chúng ta, không phải anh hơi quá đáng sao?!”

Bắc Cung Mộ Duệ khẽ nhếch môi mỏng, lạnh lùng nói: “Những thứ không chắc chắn này là lý do nó còn sống đến giờ.”

63. Q.4 - Chương 56

64. Q.4 - Chương 57: Đừng Quá Muộn

Sau khi Bắc Cung Mộ Duệ rời khỏi căn phòng làm hắn không thể thở nổi kia, lái xe như bão táp trên đường lớn, có lẽ chỉ khi đem mình gần kề cái chết kia, mới làm biến mất áp lực lưng đeo lời nguyên của gia tộc Bắc Cung.

Cũng chỉ có lúc này hắn mới thanh thản nhất.

Lái xe đi dạo xung quanh, Bắc Cung Mộ Duệ bỗng không biết cuối cùng mình muốn đi đâu.

Trong đầu rối loạn một mảnh, dần dần, một đôi mắt xanh bỗng xuất hiện trong đầu, Bắc Cung Mộ Duệ bỗng nhớ đến đôi mắt xanh trong suốt không tạp chất kia, còn có nụ cười rực rỡ thuần khiết của nó, còn có khuôn mặt tinh xảo đó.

Khóe miệng Bắc Cung Mộ Duệ cười nhạt trong vô tình, khi hắn hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện không biết từ lúc nào, mình đã lái xe đến một nơi quen thuộc.

Bắc Cung Mộ Duệ dừng xe lại, nhìn tòa nhà vàng son to lớn huy hoàng trên cửa có một tấm bảng đèn màu rực rỡ có ghi: Khách sạn Hoa Sen.

Bắc Cung Mộ Duệ do dự vịn phần ở cửa, nhớ đến lời Bắc Cung Khinh Trần, còn có khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn quanh quẩn trong đầu, chần chừ thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định thuận theo lòng mình, khẽ cắn môi, Bắc Cung Mộ Duệ đi vào khách sạn Hoa Sen.

Tiểu thư ở quầy nhìn thấy hắn, khách khí cười hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi ngài có cần giúp đỡ?”

Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói: “Tôi muốn chìa khóa phòng 5089.”

Tiểu thư vẫn giữ nụ cười dễ thân nói: “Tiên sinh, thật có lỗi, chìa khóa phòng đó khách sạn chúng tôi phải giữ bí mật cho họ, không có tình huống đặc biệt, không thể đưa chìa khóa cho người khác, xin lỗi tôi không giúp được ngài.”

“Nếu tôi không thể không có?” Nhíu mày, Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói.

“Tiên sinh, ngài dựa vào cái gì.....” Tiểu thư kia cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, gặp người khách không phân rõ phải trái như thế, nàng còn giả vờ làm thực nữ làm gì. Đùng nghĩ đáng về hắn tuần tú một tỷ là có thể kiêu ngạo như thế?!

Đang muốn mắng to thành tiếng, chàng trai trước mặt nàng đã lạnh lùng ngắt lời nói: “Dựa vào cái gì? Bằng Bắc Cung Mộ Duệ tôi, chủ nhân khách sạn này, lý do này đủ không?”

Vừa rồi còn định sẵn tay áo mắng, tiểu thư kia nghe xong, hai mắt đẹp mở to, sững sờ tại chỗ, hắn, hắn vừa mới nói gì? Hắn là ai?

Bắc Cung Mộ Duệ! Chủ tịch tập đoàn Bắc Cung, chủ nhân khách sạn Hoa Sen dưới quyền tập đoàn Bắc Cung!

Tiểu thư kia chỉ cảm thấy đất trời xoay chuyển trước mắt, chỉ có một loại xúc động muốn ngã xuống đất hôn mê!

Nàng, sao nàng lại có thể chọc đến boss trăm năm khó gặp chứ! Vận may của nàng đúng là không tầm thường.

Trước khi nàng ngắt, nàng đã cung kính đưa chìa khóa phòng 5089 đến chỗ người đó.

Bắc Cung Mộ Duệ lúc này để trái tim trên người khác, nào có tâm tư so đo với nàng.

Lấy chìa khóa kia xong, Bắc Cung Mộ Duệ vội xông vào thang máy, bước đi ngày càng nhanh, Bắc Cung Mộ Duệ vẫn bình tĩnh như nước, lần đầu tiên kích động. Cũng là lần đầu tiên có chút ảo não, có lẽ Bắc Cung Khinh Trần nói rất đúng, hắn muốn để nó chết, nhưng mình lại không ra tay được, đành phải thu xếp một tiết mục nhìn qua thì hợp lý, đủ khiến hắn an tâm nó sẽ chết không nghi ngờ gì nữa, mà sẽ không liên quan gì đến hắn, để lòng mình thanh thản.

Nếu hắn muốn cho nó chết, một nghìn lần một vạn lần đều có thể, đó rất dễ dàng, nhưng mà, ngay cả ngày ấy nó đi vào Minh Khuyết, hắn vẫn không thể giết nó như cũ.

Hắn rõ ràng biết thủ đoạn của Hồ Ngô, rõ ràng thông qua thủ đoạn để Hồ Ngô không thể không ký hiệp ước kia, lại cố ý giải quyết theo cách như thế.

Vì hắn muốn lấy lý do hoàn mỹ ỉnh, để mình không cần chịu trách nhiệm về cái chết của Yếu Ương Từ.

Nhưng mà, hắn giờ phút này, lại bỗng hối hận.

Tiểu Từ là tự hắn mua về, Tiểu Từ là của mình hắn.

Cho dù là chết, cũng chỉ có thể chết trong tay hắn!

Không có sự cho phép của hắn, bất kỳ ai cũng không được chạm vào nó!

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn con số không ngừng tăng kia, trong lòng yên lặng thì thầm, hy vọng tất cả dừng quá muộn. Trong mắt hiện lên một tia lạnh ý, Bắc Cung Mộ Duệ lạnh nhạt nói trong lòng, Hồ Ngô, tốt nhất mày nên cầu nguyện mày còn chưa chạm vào nó, nếu không, mày sẽ biết tư vị sống không bằng chết là gì?

65. Q.4 - Chương 58: Đánh Người Đã Nghiên

Nhận được tin năm người Đạm Thủy vội chạy vào khách sạn Hoa Sen khá, trước khi đi vào, người phụ trách việc theo dõi kia đã xác định căn phòng mà họ cần vào.

Rất xa, mấy người liền nhìn thấy một bóng đen chợp họ ở tầng 50.

Khi hần nhìn thấy Đạm Thủy, cúi đầu cung kính nói: “Chủ nhân, bọn họ ở phòng 5089, đã vào được 10 phút, bởi vì chủ nhân chưa đến, cửa còn có hai vệ sĩ, cho nên tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, chờ chủ nhân đến mới quyết định.”

Xích Hỏa nóng tính vừa nghe thấy, nhất thời nóng nảy, cuống quýt nói: “10 phút? Không phải nói người đưa Mạt Ương đại nhân đi là Hồ Ngô nổi danh xấu xa sao? 10 phút, cái tên cầm thú như thế, sẽ không phải làm Mạt Ương đại nhân thất thân chứ?”

Bọn họ rõ tất cả về Mạt Ương đại nhân như lòng bàn tay, vì quan hệ với Mạt Ương đại nhân, cho nên bọn họ cũng biết tất cả về Gia tộc Andrew, đương nhiên biết hợp tác với Gia tộc Andrew, có có Hồ Ngô thích trẻ con kia.

Xích Hỏa lo lắng không phải thừa, chẳng qua lại nhanh miệng hơn những người khác mà thôi.

Ba người kia cũng u ám, nhất thời không khí đọng lại.

Năm người trầm mặc không nói, nhưng mà đều rất nhanh lao về phía phòng.

Đi vào cửa, hai gã cao to canh cửa vừa thấy người sắp đến, liền tiến lên giải quyết rắc rối.

Sắc mặt năm người lạnh đến cực điểm, trong lòng lo lắng, lửa giận, còn tràn ngập cảm giác tự trách bao phủ quanh họ, cái loại cảm giác này như hít thở không thông, cần phát tiết một chút.

Vài người lên phía trước, chuẩn bị đánh một trận với hai tên cơ bắp nhìn được mà không dùng được kia, biến tức giận hóa thành động lực.

Nhưng họ đã chậm một bước so với Xích Hỏa đã giận đến tận trời, Xích Hỏa bước nhanh đến, tay trái tay phải đâm vào mỗi đầu người một quyền, cộng thêm một cái đá, lực rất lớn, hai kẻ cơ bắp nhất thời ngã trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Đang chuẩn bị phát tiết, khi bọn họ hoàn toàn xả mỗi hận lên vài tên vệ sĩ, Đạm Thủy giữ chặt lấy Xích Hỏa đã mất ký trí, thản nhiên nói: “Hỏa, đừng nóng vội, chờ lát nữa đi vào có khi là cơ hội cho cậu đánh đến đấy.”

Mọi người cũng dùng thái độ lịch lãm để đối xử với lũ rác này, đó chính là sự vũ nhục với chúng!

Trực tiếp đá văng cửa phòng ra, năm người đầy lửa giận vọt vào trong, chuẩn bị dù đã xảy ra chuyện gì, đều phải cứu Mạt Ương đại nhân, sau đó đánh chết tên Hồ Ngô kia, nếu hần thật sự đã chạm vào Mạt Ương đại nhân, thì sẽ làm hần đoạn tử tuyệt tôn!

Tất cả mọi người đều chuẩn bị tâm lý đối mặt với tất cả mọi tình huống.

Không ngờ..... khi năm tên cướp đá cửa xông vào phòng, thật vất vả lăn lộn vào, lại bị tình cảnh trước mắt làm miệng như trật khớp, hai mắt như cũng mở to gấp đôi, đây, như tình huống họ đã đoán, không đánh đã thắng!

Đây cũng là quá giết mình rồi!

Tuy nhiên..... Năm người không hèn mà cùng gọi lên một nụ cười tự hào, đây, mới là Mạt Ương đại nhân bọn họ quen!

Nhìn Yếu Ương Từ ngồi trên giường, vẻ mặt nhàn nhã uống rượu đỏ đưa lưng về phía họ nhìn ra cảnh đẹp tầng 50, trong mắt họ không khỏi dâng lên tình cảm sùng kính.

Ánh mắt cực kỳ chán ghét nhìn thoáng qua, thân thể biến thành màu đen, hai mắt trắng phớ, miệng sùi bọt mép, Hồ Ngô giống như một con cá chết nằm trên mặt đất, mấy người cùng lại gần đá cho hắn một cước.

Trong lòng cũng thở dài một hơi, may mà, may mà Mạt Ương đại nhân không có việc gì, nếu không cả đời bọn họ cũng không an lòng.

Tuy nhiên bọn họ cũng lại chứng kiến sức mạnh của Mạt Ương đại nhân lần nữa, một đứa bé tay trái gà không chặt, thu phục được ác bá Hồ Ngô, sao có thể không khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa đây?

Yếu Ương Từ lại không để ý, nàng dễ dàng thu phục hắn như vậy, chẳng qua là vì Hồ Ngô không phòng bị với nàng thôi.

Mấy người lại gần, cùng cúi đầu cung kính nói: “Mạt Ương đại nhân.”

Yếu Ương Từ chưa nói gì, quay đầu cho bọn họ một nụ cười ngây thơ rực rỡ đến cực điểm, thản nhiên nói: “Chú á, sao mọi người lại trẻ như thế?”

Năm người sửng sốt tại chỗ, chú? Bọn họ già thế sao? Dù thế nào họ cũng là Ngũ Vương được hoan nghênh nhất ở Mỹ, bao nhiêu người phụ nữ thích bọn họ, muốn gả cho bọn họ. Bọn họ có tiếng tuấn mỹ phi phạm, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong.....

Nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy nụ cười thú vị của Yếu Ương Từ, mọi người cùng ngừng phán đoán.

Ngay khi Yếu Ương Từ đứng lên, vượt qua thân thể ngu ngốc mập mạp kia, khi đi ra ngoài, bỗng truyền đến tiếng mở cửa.

66. Q.4 - Chương 59: Đưa Nàng Về Nhà

Vội vã đến, Bắc Cung Mộ Duệ lại không ngờ, lúc hắn đến lại nhìn thấy tình cảnh như thế!

Năm người đàn ông, tuy hắn không muốn thừa nhận, năm người tuy kém hơn mình, nhưng cũng vô cùng nổi tiếng, đều tuấn mỹ mỹ hoặc, trong đó có một người đàn ông tao nhã đang bế Yếu Ương Từ mà hắn chạy đến cứu.

Chỉ thấy sắc mặt Yếu Ương Từ tái nhợt, như còn đang hôn mê, nhưng quần áo trên người lại có chút xóc xệch, nhìn ra là vừa mặc lại lần nữa.

Trong mắt Bắc Cung Mộ Duệ hiện lên một tia hối hận và tức giận, nhưng khi nhìn thấy Hồ Ngô ngã dưới đất, biết lúc này không phải lúc truy cứu chuyện này, Hồ Ngô nên chịu sự trừng phạt hắn phải có.

Lúc này Bắc Cung Mộ Duệ vô tình đã đẩy Yếu Ương Từ đến bước này.

Hắn căn bản không có tư cách nói người ta cái gì.

Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nhìn năm chàng trai cao lớn trước mắt, khí thế vương giả kia làm trong lòng năm người khẽ hiện lên một tia tán thưởng, quả nhiên là rồng trong cối người, cho dù một mình đối mặt với năm cường đại, vẫn không chút sợ hãi như cũ, không, chỉ sợ hắn chưa từng biết thế nào là sợ hãi.

Trong từ điển của Bắc Cung Mộ Duệ, chưa từng có từ sợ hãi này, cho dù biết mình không sống qua ba mươi tuổi, vẫn không sợ hãi như cũ, mà là trách nhiệm, trách nhiệm để gia tộc Bắc Cung hoàn toàn thoát khỏi lời nguyền này.

Để đời sau của mình không phải chịu nỗi khổ và trách nhiệm này.

Cho nên dù hắn phải trả giá gì, hắn cũng không chùn bước đi làm.

Ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Yếu Ương Từ bị ôm trong lòng Đạm Thủy, Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói: “Đưa nó cho tôi.”

Đạm Hỏa tuy e ngại khí thế của hắn, nhưng sắc mặt không thay đổi nói: “Bắc Cung tiên sinh, đây là em trai bị thất lạc của tôi, vì chịu quá nhiều đau thương mà quên tất cả mọi chuyện, người nhà chúng tôi đã tìm nó hơn nửa năm, bây giờ tìm được rồi, tất nhiên tôi sẽ muốn đưa em trai tôi về.”

Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói: “Dù nó là ai, tôi không muốn biết cũng không có hứng thú biết. Tôi chỉ biết là tôi mua nó về, nó là của tôi. Nếu cậu muốn dẫn nó đi, thế thì, đến Nhà Bắc Cung chuộc lại khế ước bán mình của nó đi.”

Xích Hỏa giận không thể xông lên trước, đang chuẩn bị nói gì đó, lại bị Kim Quý ngăn lại.

Đạm Thủy cũng lắc đầu với hắn.

Tuy rằng tâm không cam lòng không muốn, nhưng Đạm Thủy vẫn giao lại Yếu Ương Từ như đang mê man cho Bắc Cung Mộ Duệ, đưa đi trong nháy mắt, trên mặt năm người đồng thời hiện lên vẻ lo lắng, như là thật cẩn thận với thân bảo của mình.

Nếu không phải là Mạt Ương đại nhân yêu cầu, bọn họ sẽ không dễ dàng giao Mạt Ương đại nhân ra như thế!

Vài ánh mắt oán hận nhìn Bắc Cung Mộ Duệ.

Ánh mắt như thế làm Bắc Cung Mộ Duệ rất khó chịu trong lòng.

Đạm Thủy nhìn Bắc Cung Mộ Duệ, lạnh lùng nói: “Chăm sóc nó cho tốt, trước khi tôi đón nó về, đừng để nó bị tổn thương. Nếu không, anh sẽ hối hận, Bắc Cung Mộ Duệ.”

Bắc Cung Mộ Duệ ôm Yếu Ương Từ về, không biết vì sao, lần đầu tiên cảm thấy thì ra nó nhẹ như thế, nhẹ đến mức lúc nào cũng có thể rơi xuống như một chiếc lá

“Tôi nghĩ, cậu không có cơ hội kia.” Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói.

Nói xong, không để ý đến năm người, ôm Yếu Ương Từ rời đi.

Xích Hỏa nhìn hắn vô sỉ, vừa dậm chân vừa nổi giận mắng: “Hắn nghĩ hắn là ai chứ, đừng kéo tôi, để tôi đi làm thịt hắn.”

Đạm Thủy Kim Quý Mộc Kiệt Thổ Tiếp nhìn Xích Hỏa, họ bị hắn làm cho dở khóc dở cười, cuối cùng cũng là Đạm Hỏa nói: “Đừng tức giận, chờ chúng ta đến nhà Bắc Cung quang minh chính đại chuộc Mạt Ương đại nhân ra, đến lúc đó sẽ tìm hắn tính sổ. Yên tâm đi, chờ Mạt Ương đại nhân nhớ ra tất cả, sẽ tính toán với hắn ta sau.”

Thổ Tiếp nhìn bọn họ, vẫn trầm mặc không nói bỗng hứng thú nói: “Các cậu không thấy, Mạt Ương đại nhân có chút kỳ quái sao?”

Đạm Thủy cũng gật đầu nói: “Hôm nay ngài ấy như khác ngày hôm đó, ngài ấy như nhớ ra, lại như không nhớ ra.”

Kim Quý cắt ngang bọn họ nói: “Mạt Ương đại nhân đều có chủ trương, ngài ấy có nhớ hay không, không phải điều chúng ta nên quan tâm, chúng ta chỉ cần chắc chắn Mạt Ương đại nhân không có việc gì là tốt rồi, chúng ta nên biết đến một ngày nào đó ngài ấy sẽ nói cho chúng ta biết.”

Bốn người kia đều gật đầu, Đạm Thủy thản nhiên nói: “Chúng ta đi thôi. Tin Mạt Ương đại nhân sẽ không có việc gì.”

Bắc Cung Mộ Duệ ôm Yếu Ương Từ trở lại nhà cổ Bắc Cung, trước khi vào cửa, Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói với Phương Đông Huyền: “Tôi muốn Hồ Ngô trả cái giá lớn nhất, buộc hắn thành bánh chưng cho vào biển cá mập đi. Thuận tiện điều khắc thêm vài ‘vết thương nhỏ’ trên người hắn làm mỗi lần cá mập.”

Phương Đông Huyền nhìn sắc mặt hắn u ám, theo hắn nhiều như vậy năm, tự nhiên hiểu được ý của hắn, xem ra Hồ Ngô kia, se sống không bằng chết.

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn Yếu Ương Từ vẫn ngủ say trong lòng, như búp bê bị thương, lúc này bị người ta mang về gia.

Không ai nhìn thấy, khoe miệng Yếu Ương Từ nhếch lên độ cong. Người đàn ông này mặt ngoài lạnh lùng vô tình, nhưng lại thú vị hơn trong tưởng tượng của nàng đây

67. Q.4 - Chương 60: Nhu Tình Như Nước

68. Q.4 - Chương 61: Đêm Quỷ Dị

Vào đêm, toàn bộ nhà cổ Bắc Cung tĩnh lặng đến quỷ dị.

Tỉnh lại từ trong mộng, Yếu Ương Từ mặc đi vệ sinh nên tỉnh lại, tâm không cam lòng không muốn u mê bò dậy, mặc áo ngủ chạy ra ngoài, sau khi giải quyết xong, từ trong toilet đi lên đường về phòng.

Một tiếng hô kỳ dị tê tái truyền đến từ không xa, Yếu Ương Từ vẫn híp lại mắt vì buồn ngủ cuối cùng cũng bị nó làm tỉnh hoàn toàn.

Yếu Ương Từ mở mắt ra, nhìn lại nơi tiếng hét truyền đến, lại nhìn thấy có hơn một nửa đèn đuốc sáng trưng dù đã về đêm, Yếu Ương Từ có chút kỳ quái nhìn quanh bốn phía, theo lý thuyết tiếng vang lớn như vậy, hẳn là toàn bộ mọi người trong nhà sẽ bị đánh thức, nhưng mà, ngoài chỗ có ngọn đèn, những nơi khác vẫn yên lặng không tiếng động như cũ, giống như vẫn ngủ say trong mộng.

Yếu Ương Từ không rõ vì sao chỉ có nàng tỉnh dậy nghe được.

Nếu Yếu Ương Từ khôi phục trí nhớ, vậy thì, nàng sẽ hiểu được vì sao chỉ có mình nàng tỉnh lại đến đây.

Giống như lần đầu tiên bị bán ở trên thuyền, cũng chỉ có mình nàng tỉnh lại, uống xong chén thuốc kia, nàng vẫn tỉnh lại như không việc gì. Đó là bởi vì nàng trời sinh thể chất đặc biệt, hơn nữa ngày đó lại am hiểu dụng độc, vì thế bách độc bất xâm.

Chẳng qua vì thân thể luôn không tốt, cho nên được tính chỉ có một loại phản ứng, không lâu sau sau, sẽ lại tỉnh lại.

Những người khác trong nhà đều vì đốt một loại mê hương đặc biệt trong phòng, cho nên tất cả mọi người ngủ rất say rất say. Chỉ ngoài Yếu Ương Từ có thể chất đặc biệt.

Nhưng mà bây giờ Yếu Ương Từ vẫn không rõ vì sao mình lại tỉnh lại, mỗi người đều hiếu kỳ, Yếu Ương Từ tự nhiên cũng có, hơn nữa nàng đã sớm cảm thấy tòa nhà cổ xưa thần bí này tiềm tàng rất nhiều bí mật, đã sớm muốn đi điều tra, lần này đúng là cơ hội tốt.

Một mỹ nhân đồ sứ cần dùng máu để đúc, lại có huyết nô gì đó. Vài thứ kia cuối cùng là cái gì, bí mật ẩn tàng ngàn năm trong nhà này lại là cái gì? Yếu Ương Từ vô cùng muốn biết, muốn đi tìm đáp án.

Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy mỹ nhân đồ sứ kia, đều cảm thấy mỹ nhân đồ sứ như đang gọi nàng, làm nàng chỉ liếc mắt một cái, cuối cùng không bỏ đi được, trong u tối, Yếu Ương Từ cảm thấy mình và mỹ nhân đồ sứ kia có quan hệ gì đó rất lớn. Mỗi tối Yếu Ương Từ đều phải dùng máu của mình tưới lên nó, để nó mãi mãi không vỡ ra, còn cùng vẫn sáng rạng như mấy trăm năm trước, tinh xảo xinh đẹp.

Khoe miệng gợi lên một nụ cười hứng thú, Yếu Ương Từ đi đến nơi có ánh sáng kia.

Cuối cùng, quẹo phải bên trái, sau khi lạc đường vài lần, cuối cùng Yếu Ương Từ cũng đi đến nơi phát ra tiếng vang kia, tìm một chỗ trốn đi, trong bóng đêm Yếu Ương Từ lặng yên nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Sau khi nàng xem xong tất cả, ánh mắt Yếu Ương Từ chỉ có khiếp sợ và ngạc nhiên.

Dưới ánh trăng trong suốt mà nhưng lạnh lùng và thê lương kia, Yếu Ương Từ thấy Bắc Cung Mộ Duệ hoàn toàn khác ngày thường, Bắc Cung Mộ Duệ lúc này, hoàn toàn không hề hững hờ bình tĩnh, cao quý uy nghiêm, hẳn lúc này, hai mắt màu đỏ, biểu tình dữ tợn, có chút tái xanh, hẳn như một con sói bị thương, thê lương

gầm rữ dưới ánh trăng, mượn ánh trăng, Yếu Ương Từ khiếp sợ nhìn thấy ánh mắt u ám của hắn, lộ ra răng nanh dài.

Môi anh đào của Yếu Ương Từ khê nhếch, nếu không phải nàng gắt gao lấy tay che miệng lại, thì lúc này đã không chịu nổi hô lên rồi.

Lúc này cánh tay của Bắc Cung Mộ Duệ bị hai người to lớn giữ chặt, không cho hắn động đậy, nhưng Bắc Cung Mộ Duệ như người sói biến đổi dưới ánh trăng, đang điên cuồng mà giãy dụa.

Bên cạnh có một chàng trai mặc áo màu tro đứng, trong mắt tất cả đều là vẻ lo lắng, người nọ đúng là quản gia Phương Đông Huyền.

Chỉ chốc lát sau, bỗng có một người khiêng một cái túi chạy vào, công túi bỏ vào trong phòng.

Yếu Ương Từ không hoa mắt, cái túi kia như đang động đậy, hắn là có người hoặc động vật bên trong. Qua lớp túi, Yếu Ương Từ cũng không thể chắc chắn!

Đúng lúc này, Phương Đông Huyền thở dài nhẹ nhõm một hơi nở nụ cười nhợt nhạt, dặn dò nói hai gã to lớn giữ chặt Bắc Cung Mộ Duệ: “Tốt lắm, đưa thiếu gia đi vào thôi.”

69. Q.4 - Chương 62: Cô Gái Máu

Rất nhanh, tiếng thê lương trong bóng đêm kia biến mất, nhưng hơi lạnh tràn ra trong lòng Yếu Ương Từ lại không hề giảm bớt.

Nàng lui thân mình vào bóng tối, trong đầu dần hiện ra một màn vừa mới nhìn thấy kia, một Bắc Cung Mộ Duệ khác thường.

Xem ra lúc trước Bush Kim Quý đi điều tra không ra tư liệu về nhà Bắc Cung là đúng, nhà Bắc Cung quả thật có rất nhiều bí mật mờ ám.

Mà đây, cùng giấc mơ của mình, còn có độc cổ bị người ta hạ sẽ không lớn lên, mỹ nhân đồ sứ làm mình cảm thấy quen thuộc kia cuối cùng có quan hệ gì với mình?

Thật ra lúc trước Lincoln Thổ Tiếp đã hoài nghi đúng, bởi vì trí nhớ trống rỗng, Yếu Ương Từ đã dần dần bắt đầu nhớ lại tất cả. Trước khi cha mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng đã sớm cảm thấy mình có liên hệ với nhà Bắc Cung, hơn nữa cũng điều tra qua về nhà Bắc Cung. Không ngờ vận mệnh lại kỳ quái như thế, ngày đó mua nàng làm người hầu, lại chính là Bắc Cung Mộ Duệ.

Là hắn tự đưa nàng đến nhà cổ Bắc Cung. Nàng căn bản ngay cả lấy cơ đi vào cũng không muốn.

Sau khi nàng nhớ lại tất cả, nàng chỉ có thể nói trời cũng giúp nàng.

Trong mắt hiện lên một chút lạnh giá, hận từ đáy lòng Yếu Ương Từ từ từ hiện lên, chờ nàng tìm được lời giải độc trên người xong, nàng sẽ dùng thân hình đáng vẻ vốn có của mình đi từng bước một đến trước mặt người kia, để hắn quỳ dưới chân sám hối, như chó cầu xin nàng.

Nàng sẽ làm Andre Mặc Sinh sống không bằng chết!

Nàng đã nói, chỉ cần nàng không chết, nỗi đau cha mẹ đã từng chịu, nàng sẽ để hắn còn thống khổ hơn gấp trăm ngàn lần!

Nhân lúc tối Yếu Ương Từ vòng qua viện trước chỗ Bắc Cung Mộ Duệ, sau khi đi vào, có thể chuyện đêm nay chính là một bí mật to lớn, ngay cả sân sau cũng có người canh, nhưng với Yếu Ương Từ là rất dễ, nàng cho bọn họ mê hồn tán, vài người nhất thời ngáp một cái, rồi ngã xuống đất ngủ say.

Yếu Ương Từ ngênh ngang tìm một vòng phía sau viện, mới phát hiện một cửa sổ gỗ bí ẩn ở trong góc, vì cửa sổ khắc hoa, cho nên loáng thoáng có thể nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong.

Khi Yếu Ương Từ nhìn thấy tình cảnh bên trong, kim lòng chẳngặng đặng tròng lớn hai mắt, chỉ thấy Bắc Cung Mộ Duệ trần truồng toàn thân, ngâm mình trong một thùng gỗ to nóng hừng hực, mà người hắn, cũng dùng khóa sắt cột lên một cái giá gỗ khổng lồ, cái bao tải nàng vừa thấy kia giờ đã được mở ra, bên trong là một cô gái mặc áo đen, nhìn thân hình khẽ rung động của cô, Yếu Ương Từ có thể cảm thấy nàng đang sợ hãi, chỉ thấy Phương Đông Huyền lấy ra một thanh dao sắc cứa trên cổ tay mảnh khảnh của cô gái, sau đó dòng máu như suối liền chảy xuống, vừa thấy máu, mặt mũi dự tợn, hai mắt Bắc Cung Mộ Duệ đỏ như máu, phát ra ánh sáng nguy hiểm làm người ta sợ hãi, Phương Đông Huyền nhìn hắn một cái, liền đưa cổ tay cô gái đến bên miệng Bắc Cung Mộ Duệ, lúc này Bắc Cung Mộ Duệ như đã không còn thần trí, hoặc là thân thể hắn bị một lực lượng tà ác chi phối, mới dính vào máu, hắn liền điên cuồng mà cắn, như trẻ con uống sữa như mút vào, như say như mê.

Yếu Ương Từ thấy vậy thì trợn mắt há mồm.

Nàng từng tưởng tượng rất nhiều đáp án về bí mật nhà Bắc Cung, nhưng lại không thể ngờ hắn lại là một cường ma khát máu!

Mà cô gái kia, chính là huyết nô trong miệng bọn họ!

Một lát sau, cô gái kia như không nhận nổi thống khổ như thế, sắc mặt bắt đầu tái nhợt, không huyết sắc, toàn thân cũng bắt đầu co quắp, mà Bắc Cung Mộ Duệ vẫn vùi đầu hút như cũ, Phương Đông Huyền nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Đủ rồi. Hút nữa cô gái sẽ chết. Kéo thiếu gia ra.”

Nhất thời, hai người ở phía sau liền tiến lên, kéo Bắc Cung Mộ Duệ ra, hai mắt đỏ như máu của Bắc Cung Mộ Duệ từ từ nhạt lại, ánh mắt mờ mịt như trẻ con đón giáng sinh, thân thể cũng không nghe sai khiến.

Phương Đông Huyền nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, dặn dò nói: “Đưa cô ta dẫn đi. Sau đó canh giữ cửa cửa phòng, đừng để bất kỳ ai tới gần.”

“Đã biết, quản lý.” Hai người áo xám mặt không đổi sắc nhét cô gái đã ngất vào bao tải, khiêng ra khỏi phòng.

Mà Bắc Cung Mộ Duệ sau khi hút máu không nổi điên nữa, im lặng bị trói ở kia, Phương Đông Huyền thở dài một tiếng, sau đó lấy ra một cái kim, giống như ngày thường, nhổ hai chiếc răng nanh dài của hắn đi.

Sau khi hút máu, Bắc Cung Mộ Duệ như khôi phục một ít thần trí, đau đến vặn vẹo nét mặt, nhưng lại chỉ cau mày không rên một tiếng.

Sau đó, Phương Đông Huyền bồng bẻ gãy cổ tay cổ chân hắn, Yếu Ương Từ ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng xương gãy kia, đau đến thế người thường chắc chắn đã kêu thê thảm, mà Bắc Cung Mộ Duệ miệng đầy máu, mặt lại không thay đổi quay đầu sang bên khác, như một pho tượng bất động không có tình cảm.

Yếu Ương Từ chỉ cảm thấy không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh băng, như đọng lại.

Đau như vậy, khẳng định không thể chịu đựng nổi. Nhưng mà, lại hồ hững thừa nhận như vậy. Là vì, đã quen rồi sao?

Sau lưng run lên từng đợt, Yếu Ương Từ nhìn về phía ánh mắt khác thường của Bắc Cung Mộ Duệ, mắt như càng sâu.

Vì thừa nhận nỗi đau như thế, không ai hiểu hơn nàng.

Sau đó Phương Đông Huyền ột loại thuốc hòa vào nước nóng trong thùng gỗ, Yếu Ương Từ nghĩ trong không khí có mùi nồng nàn, biết đó là một loại thuốc chuyên dùng để nổi xương thông gân, vô cùng trân quý.

Mà làn da trắng xanh của Bắc Cung Mộ Duệ ở dưới ánh trắng kia, cũng bắt đầu từ từ về bình thường.

Thì ra là thế. Yếu Ương Từ hiểu rõ cười yếu ớt.

Bắc Cung Mộ Duệ cũng dần tỉnh lại, hắn yếu ớt ngẩng đầu nhìn Phương Đông Huyền liếc mắt một cái, hỏi: “Khinh Trần không có việc gì chứ?”

Khi tỉnh lại chuyện đầu tiên hỏi không phải mình mà là em trai, Yếu Ương Từ có chút động lòng. Tuy nhiên, làm Yếu Ương Từ giật mình là, thì ra Bắc Cung Khinh Trần cũng sẽ như vậy, nói như vậy, người Nhà Bắc Cung đều phải trải qua cơn ác mộng này.

Phượng Đông Tuyên cung kính nói: “Thiếu gia yên tâm. Tuy lần đầu năm mười lăm tam thiếu gia cũng đã biến thân, mà tam thiếu gia vừa tròn mười tám không lâu, cho nên cũng không đau đớn nhiều, giờ đã đi ngủ rồi.”

Yếu Ương Từ ngẩng đầu nhìn bầu trời, màn trời tối đen chỉ có nhiều điểm sáng của sao, cũng không có ánh trăng, thì ra hôm nay là lần đầu, ánh trăng lần đầu là trăng non, tức là trăng lưỡi liềm, trên trời không có ánh trăng.

Nghĩ đến thiếu niên ngã ngửa tà ác cạnh mình kia lại chịu đau đớn như thế năm mười lăm, trong lòng không khỏi có tình cảm thương tiếc.

Đúng lúc này, trong lúc vô ý Yếu Ương Từ nhìn thấy hai chàng trai áo xám đi ngang qua mình cách đó không xa, Yếu Ương Từ tò mò họ muốn đưa cô gái này đến đâu, liền xoay người lặng lẽ đi theo.

70. Q.4 - Chương 63: Địa Thất Của Huyết Nô

Yếu Ương Từ một đường đi theo hai người áo xám đi đến một ngôi nhà cũ trong khu vực cấm bị bao quanh bởi một rừng cây lớn của nhà Bắc Cung.

Lúc này nơi đó bóng cây loang lổ, gió lạnh rét mướt, có chút cảm giác u ám.

Nhà cổ nhìn qua tuy rất cũ rất lụp xụp, nhưng lại không bị bỏ hoang, nhận ra thường xuyên có người xuất hiện bên trong.

Hai người không đi vào bên trong, mà đi đến trước mặt một cái giếng cổ, trong đó có một người kéo sợi dây thừng giữ thùng nước ở bên dưới lên, nửa vòng về phía trước, lại nửa vòng về phía sau, tiếp theo, mặt giếng trước mặt họ bỗng như một cánh cửa, mở ra từ giữa, dần hiện một thềm đá, thềm đá kia đi xuống lòng đất, Yếu Ương Từ nhìn từ xa, nhìn ra thềm đá rất sâu, cũng vô cùng tối.

Hai người cúi người nâng cô gái kia từ từ đi xuống, trên mặt đất hơi trơn, họ đi rất cẩn thận.

Yếu Ương Từ cũng không do dự, lập tức đi theo, đứng nơi cách bọn họ không xa không vào, không inh bị lạc, cũng không để bọn họ cảm thấy.

Ngay từ đầu đã rất tối, chỉ có thể mò mẫm đi trong bóng tối, nhưng đi cũng không đến trăm mét, cách đó không xa lại bắt đầu dần hiện ra ánh sáng, càng đi xuống càng sáng, như loáng thoáng còn nghe thấy tiếng người cười nói.

Khi Yếu Ương Từ rời bước chân cuối cùng khỏi bậc thang, có chút sững sốt, thế giới dưới lòng đất này không hề giống Yếu Ương Từ tưởng tượng, thậm chí còn như một tòa thành, ánh sáng rực rỡ, tòa kiến trúc theo phong cách phục cổ, vô cùng đặc sắc, hoa lệ mà hiên ngang.

Bởi vì nằm dưới đất, có khi vách tường làm bằng đá khổng lồ, mà trên tầng đá, lại khắc vài bức hình rất quý dị mà tuyệt đẹp, có một phần là long phượng quần nhau giao đấu.

Đạp vào mắt là đại sảnh, trên tầng đá lớn ở cửa có khắc ba chữ “Huyết diễm bảo”, như đây là tên nơi này, trên đại sảnh là đèn thủy tinh hoa sen rất lớn, lại có sàn gỗ dài bên cạnh, thông qua một cánh cửa khổng lồ là có thể vào tòa thành này.

Trên quầy có hai người canh phòng cẩn mật, nhìn thấy hai người áo xám, như là cảnh quen thuộc, cho nên không hỏi nhiều liền để họ đi qua.

“Thập Nhất đại nhân đã chờ bên trong. Mau đưa người vào đi.”

Thập Nhất đại nhân? Đó là ai?

Sau khi hai người đi vào, trong mắt Yếu Ương Từ hiện lên một chút giảo hoạt, cũng không ẩn thân nữa, quang minh chính đại đi ra, trực tiếp giả vờ như đứa trẻ mộng du, mặt không chút thay đổi, hai mắt đại ra, giống như một đầu gỗ đi vào trong.

“Ai? A, đã trẻ thế này, sao lại có một đứa bé ở đây?” Hai người canh cửa nghi hoặc, vòng qua quây đến trước mặt Yếu Ương Từ, Yếu Ương Từ mang dáng vẻ vô tội, vẻ mặt cực kỳ ngây thơ.

Ngay khi hai người giữ lấy vai nàng muốn để nàng dừng lại hỏi cho rõ, trong mắt Yếu Ương Từ vừa mới đại mặt ra hiện lên nét toan tính, nâng tay vung lên trước mặt họ, một mùi hương thơm mát phát qua, nhất thời trước mắt họ là màn đen, ngã xuống đất không dậy nổi.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy tiếng ngáy vang lên, hai người đã ngã xuống đất ngủ thật ngon.

Khóe miệng Yếu Ương Từ thản nhiên gọi lên một nụ cười, rồi đi vào.

Sau khi đi vào mới phát hiện, bên trong tòa thành, bị chia ra làm nhiều phòng.

Yếu Ương Từ nghĩ rằng, nơi này chắc là chỗ đặc biệt bố trí cho huyết nô.

Phòng trang trí cực kì xa hoa thoải mái, không giống như Yếu Ương Từ tưởng tượng.

Xem ra, Bắc Cung Mộ Duệ không lạnh lùng vô tình như nhìn qua.

Ít nhất căn cứ vào những gì nàng vừa mới nhìn thấy, cho dù hấp hút máu cô gái kia, nhưng lại không làm tổn hại đến tính mạng, còn sắp xếp một nơi nghỉ tốt.

Tuy tòa thành này nhìn thì hoa lệ, nhưng cũng nhìn ra có tuổi kha khá. Nói vậy bí mật nhà Bắc Cung đã tồn tại từ rất lâu, trên từng cửa phòng đều có dấu hiệu, cửa bị đóng chặt, bên trong như có người ở, có ánh đèn lóe lên, nhưng lại không có tiếng gì.

Đi đến cuối hành lang, lại nhìn thấy họ đi vào căn phòng rất lớn.

Căn phòng kia như không có dấu hiệu, cũng không giống như những phòng khác, cửa có màn tơ tung bay, rèm che như mộng, trong hốt hoảng, Yếu Ương Từ nhìn thấy một bóng hình thướt tha lượn lờ bên trong, còn có một mái tóc bạch kim kỳ quái, cô gái mặc áo sườn xám cũ màu trắng non, nàng vẫn cúi đầu, giọng khê trầm thấp, có điểm mờ昧, giống như không phải truyền ra từ người của thế gian này, nhưng lại vô cùng mê người.

Nàng hẳn là Thập Nhất đại nhân trong miệng bọn họ. Không ngờ lại là một người phụ nữ.

Yếu Ương Từ có thể cảm giác được nàng có khí chất tao nhã như sen, nhàn tĩnh như nước. Cô gái bị Bắc Cung Mộ Duệ hút máu kia bị bọn họ đặt lên giường lớn, Thập Nhất băng bó cầm máu cho cô gái kia, sau đó lấy một chén nước với mùi hương vô cùng đậm ếp nàng uống hết.

Cô gái với sắc mặt tái nhợt dần khôi phục lại, bắt đầu hồng dần lên, nhắm chặt hai mắt, lông mi khê rung động, như sắp tỉnh lại.

“Tốt lắm, đây là canh nhân sâm ngàn năm, uống bảy ngày liên tục sẽ khôi phục lại tám phần máu đã mất. Bây giờ đưa cô ta về phòng đi.”

“Đã biết, Thập Nhất đại nhân.” Hai người lại nâng cô gái kia dậy lần nữa rồi đi ra.

Yếu Ương Từ lập tức ẩn người vào góc hành lang, tránh bọn họ đi, bọn họ đưa cô gái đến một phòng trước mặt, mở cửa ra, rồi để nàng vào, chỉ chốc lát sau, liền đi ra, dọc theo đường cũ trở về.

Yếu Ương Từ chắc chắn bọn họ đã đi, mới tới gần căn phòng kỳ quái kia một lần nữa.

Yếu Ương Từ lại gần, còn chưa đến cửa, bên trong liền truyền đến một giọng nữ thản nhiên: “Nếu đã đến, thì vào ngồi đi.”

71. Q.4 - Chương 64

72. Q.4 - Chương 65: Lại Xuất Hiện

Trên đường trở về, trong đầu Yếu Ương Từ vẫn nhớ mãi không quên cô gái kỳ quái vừa gặp kia.

Thậm chí khuôn mặt của nàng cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng trong sáng.

Nguyệt Thập Nhất, cái tên đơn giản mà kỳ quái.

Vừa rồi trước khi đi nó nhin không được hỏi nàng về sau nó có thể đến tìm nàng hay không, về mặt nàng có chút do dự, cuối cùng cũng vẫn gật đầu.

Khi nó đi ra, biểu tình của Nguyệt Thập Nhất rất kỳ quái, nàng thậm chí nhin không được đứng lên, đi đến cạnh nó, chần chừ không dám xoa đầu nó, lúc này mái tóc bạch kim lại phát sáng rực rỡ dưới ánh đèn, thần sắc lạnh lùng của nàng lại trở nên dịu dàng như nước, ánh mắt lại mềm xuống.

Yếu Ương Từ đã lâu lắm rồi không cảm nhận được tình thương, trong lòng bỗng sinh ra rung động không hiểu.

Nó cảm thấy, giữa bọn họ, như có một mối liên hệ kỳ quái.

Nhưng mà, lại chỉ là trực giác mà thôi.

Đại sư Họa Dĩnh trong miệng nàng, chính là nhà tiên tri lúc trước đã vào gia tộc Andrew làm khách, nàng là bạn cũ của cha nàng, là người luôn đến giúp nàng điều trị, là đại sư Họa Dĩnh nói cho nàng biết, độc trên người nàng kia, có quan hệ với bí mật của gia tộc Bắc Cung.

Sau khi nhà nàng có biến, có một thời gian dài nàng mất trí nhớ, cho đến giờ khi nhớ lại, nàng mới nhớ trước khi Bắc Cung Mộ Duệ mua nàng, Họa Dĩnh đại sư vẫn ngồi bên cạnh chàng trai Nguyệt Sắc kia.

Tuy nàng không biết dụng ý của Họa Dĩnh đại sư là gì, nhưng mà việc đã đến nước này, từ lúc nhớ ra tất cả nàng đã muốn nhân cơ hội này điều tra tất cả, sau đó mới có thể đi.

Bây giờ, nàng đã biết ý nghĩa của huyết nô, cũng biết được bí mật của gia tộc Bắc Cung.

Tiếp theo, nàng nên điều tra rõ nguyên nhân gia tộc Bắc Cung bị lời nguyền như thế, còn có mỹ nhân đồ sứ kia, đến cuối cùng là có bí mật gì?

Nghĩ đến xuất thần, Yếu Ương Từ cúi đầu đi về phòng theo lối trong trí nhớ bỗng đụng vào một người. Yếu Ương Từ sờ sờ cái trán bị đụng đau của mình, ánh mắt căm giận ngẩng đầu nhìn người đụng vào mình, đi đường mà không nhìn đường (hoàn toàn quên chính nàng mới là người đụng vào người ta)

Không ngờ, vừa mới ngẩng đầu, thiếu chút nữa khiến hồn phách Yếu Ương Từ bị chàng trai yêu nghiệt trước mắt câu dẫn đi!

Hắn mang theo mặt nạ màu bạc, cánh bướm xinh đẹp, áo đen dài làm nổi lên thân hình cao ngất của hắn, chỉ thấy hắn đập ánh trăng, khuôn mặt từ từ lộ ra trong bóng đêm.

Miệng hắn mang theo nụ cười tà khí, trong bóng đêm hai mắt lửa đỏ của hắn sáng rõ nhìn Yếu Ương Từ, nụ cười của hắn rất rực rỡ, rất chói mắt, làm Yếu Ương Từ tỉnh lại từ trong khiếp sợ, làm sao nàng có thể hoàn toàn quên đi sự tồn tại của người đàn ông quỷ mị này chứ!

Người đàn ông như Satan nháy mắt mấy cái với Yếu Ương Từ, nhìn Yếu Ương Từ, giọng nói vô cùng sung sướng nói: “Chủ nhân của tôi, cuối cùng chúng ta lại gặp lại. Mấy ngày hôm trước tôi đã liều mạng làm xong mọi chuyện rồi, sau đó liền vội vàng chạy đến bên em, thế nào, em có nghĩ ra là tôi không? Có thấy thật cao hứng thật cảm động không?”

73. Q.4 - Chương 66: Nụ Hôn Của Ác Ma

Không ngờ, hân nhiệt tình kích động như vậy, lại chỉ đổi lấy một câu lạnh lùng của Yếu Ương Từ: “Blair, anh đến đây làm gì?”

Nếu có thể, nàng hy vọng cả đời này hân đừng xuất hiện nữa!

Tuy nhiên sự xuất hiện của hân, cũng lại nhắc nhở nàng, có rất nhiều thứ, không nên nằm mơ!

Nàng bây giờ, cần bản ngay cả tư cách nằm mơ cũng không có!

Đầu tiên là Blair vô cùng ủy khuất méo miệng, đáng thương làm nũng nói: “Người ta nhớ em như thế, mới bỏ lại nhiều người đến vậy chạy đi tìm em, vậy mà em lại lạnh lùng như thế, cũng không để ý người ta ~”

Vừa mới nói xong, một người đàn ông lớn như thế lại cúi đầu nước mắt lưng thấp giọng nức nở.

Những người khác nếu nhìn thấy mỹ nam tuyệt sắc này khóc đến thương tâm như thế, đã sớm lo lắng đến mất hồn rồi, đáng tiếc Yếu Ương Từ không phải loại người nhìn thấy mỹ nam liền đánh mất hồn vía, hơn nữa, nếu những người đó mà biết mỹ nam còn trắng hơn sữa tươi có thân phận gì, có lẽ mọi người cũng giống như nàng, sẽ thấy không cười nổi.

Yếu Ương Từ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lúc này mới mở ra, lại ngẩng đầu lên, hai mắt bình tĩnh như nước, không sợ hãi, nàng nhìn hân, lạnh lùng nói: “Blair, không phải tôi đã nói rồi sao? Chỉ cần tôi làm xong tất cả, tôi sẽ làm theo lời hứa đi tìm anh.”

Blair cười rục rịch nhìn Yếu Ương Từ, trên mặt vẫn đọng lại nhiều giọt nước mắt trong suốt, ngay cả dáng vẻ cũng tuyệt đẹp, Yếu Ương Từ khẽ nhíu mày, đó là nước mắt thật sao? Không phải là hân không có nước mắt à?

Blair cũng không để ý, nắm lấy tay trái trắng nõn của nàng, khẽ hôn nhẹ lên bàn tay nàng, Yếu Ương Từ muốn tránh ra, lại phát hiện sức mình rất nhỏ, trong mắt hân, nàng tựa như một con kiến nhỏ bé yếu ớt. Nhẹ nhàng sờ, nàng sẽ chết không nơi chôn thân.

Như là lúc trước, một khắc nhẹ nhàng kia, đã có thể quyết định chuyện sống chết của nàng.

Hân không quan tâm, hai mắt đưa tình nhìn Yếu Ương Từ, lúm đồng tiền như hoa: “Chủ nhân, không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi sẽ ở cạnh em một tác không rời, bảo vệ em, không để cho bất kỳ kẻ nào làm em tổn thương, Bởi vì.....”

Yếu Ương Từ cũng không cho rằng hân thật sự lo lắng cho nàng.

Quả nhiên, Blair tà mị nói: “Em là của tôi. Trên thế giới này, người có thể làm em tổn thương chỉ có thể làm tôi, người quyết định chuyện sống chết của em cũng chỉ có thể làm tôi.”

“Buông ra!” sắc mặt Yếu Ương Từ có chút tái, nhìn hân, ảm đạm cười: “Không phải khi hoàn thành khế ước, sinh mệnh và linh hồn tôi đều là của anh sao? Anh cần gì phải trước khi hoàn thành tâm nguyện của tôi lại đến đây nhục nhã tôi.”

Sau khi Yếu Ương Từ nhớ lại tất cả, mỗi lần đi vào giấc ngủ nhắm mắt lại, lại nhớ đến thế giới hắc ám kia, nụ cười rục rịch kia, khóe miệng với độ cong tà kị, khuôn mặt tuyệt mỹ gần ngay trước mắt, ác ma lười biếng hỏi nàng: “Em muốn chết hay muốn sống?”

Ngày đó nàng hoàn toàn chìm trong biển sâu, tuy rằng được lốc xoáy cuốn lên trên bãi biển, nhưng hơi thở của nàng đã sớm ngừng lại. Nói cách khác, nàng đã sớm chết rồi, vì không cảm lòng, vì không cam lòng với cái chết, vì cừ hận với lũ người kia, vì lời nguyện đáng giận làm cả đời mình không thể sống như bạn bè cùng lứa khác mà ngày ngày tự ti và bị thương, tất cả cảm xúc đen tối đã đưa đến sự chú ý của ác ma du dương nhân gian đang có vẻ nhàm chán này.

Vì thế, hân lấy sự sống làm phần thưởng, cùng lập khế ước cả đời với nàng. Mà cái giá nàng phải trả là, linh hồn của nàng, không thuộc về địa ngục, không thuộc về bất kỳ tử thần nào, nàng cũng mãi mãi không thể đầu thai, nàng chỉ có thể thuộc về hân.

Cũng là hấn cho nàng cơ hội sống lại, để nàng hoàn thành tất cả tâm nguyện vẫn chưa làm xong, trước khi nàng hoàn thành tâm nguyện, hấn sẽ gọi nàng là chủ nhân của mình, dù khi nào dù phải trả giá gì cũng ở cạnh bảo vệ nàng, xác nhận sự sống của nàng. Sau đó, sau khi tâm nguyện của nàng hoàn thành, hấn sẽ đích thân lấy đi linh hồn của nàng.

Có lẽ có người sẽ nói nàng có thể trốn, nàng có thể trốn đi rất xa, nàng có thể để hấn mãi mãi không tìm thấy nàng.

Nhưng mà, từ một khắc tay trái của nàng bị hấn hôn lên, chỉ cần nàng gọi hấn, lòng bàn tay nàng sẽ hiện lên một hình ngôi sao, tỏa sáng lung linh, hấn sẽ xuất hiện. Cũng như thế, chỉ cần hấn muốn tìm nàng, chỉ cần khởi động dấu vết của khế ước này, hấn cũng có thể dễ dàng tìm được nàng.

Đây là khế ước linh hồn, là đôi bên cam tâm tình nguyện ký kết, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì của đất trời.

Trừ khi người không chế khế ước đó tự giải trừ, nếu không, cho dù là chết, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh linh hồn bị hấn bắt về.

Yếu Ương Từ nhớ nàng khi đó, kiên quyết vô cùng nói một câu mà nàng sẽ mãi mãi không hối hận: “Tôi đồng ý, dù trả giá gì cũng đổi lấy sự sống.”

Hấn khi đó, đi đến trước mặt nàng, quì gối, nâng tay trái của nàng lên, đặt lên nụ hôn khế ước xuống, sau đó lịch lãm nói từng chữ một: “Vâng, chủ nhân của tôi.”

Sau đó, Blair vì trong gia tộc ác ma xảy ra một việc, hấn không thể không đi, trước khi đi, hấn dựa theo ước định để nàng còn sống, nhưng lại quên giúp nàng khôi phục trí nhớ mất đi ngoài ý muốn kia.

Mấy tháng ngắn ngủn, không ngờ, hấn lại bỗng xuất hiện ở trước mặt nàng như thế.

Nhìn chằm chằm Yếu Ương Từ, trong ánh mắt Blair có chút bi thương, môi mỏng khẽ gợi phong tình vạn chủng cong lên nói: “Chủ nhân yêu quý, sao đến bây giờ em vẫn không hiểu tấm lòng của tôi với em? Tuy tôi chỉ là... ác ma trung thành tận tâm với chủ nhân của khế ước!”

74. Q.4 - Chương 67: Khí Khái Kiều Ngạo

Yếu Ương Từ không cảm kích, ánh mắt hờ hững quét hấn một cái, thản nhiên nói: “Đối với anh mà nói, tôi chỉ là một kẻ đáng thương có người thân bị hại chết, mà anh lại vừa đúng lúc đang nhàn chán, vì thế muốn nhìn tôi một chút xem có thể thay đổi cuộc sống nhàn chán không thú vị của anh không thôi. Không phải sao?”

Hấn thu lại nụ cười ngây trang, bỗng mở ra đôi cánh màu đen lơ lửng trong không trung, khi hấn không cười khuôn mặt càng yêu mị và mê người trí mạng, nhưng mà, lại lạnh như địa ngục, không khí xung quanh đều đông lạnh kết đọng lại.

Hấn nhìn ánh mắt quật cường của Yếu Ương Từ, cân nhắc nói: “Quả nhiên em còn thú vị hơn so với tôi tưởng. Chẳng qua tôi không ngờ em lại ngốc đến thế, lại lãng phí thời gian và cơ hội ở đây. Lúc trước tôi dựa theo khát vọng và tâm nguyện sâu nhất trong đáy lòng em dẫn em đến hướng này. Vốn tưởng chuyện đầu tiên là em sẽ báo thù, không ngờ em lại đi vào đây, khát vọng lớn nhất của em là điều tra rõ tất cả về bí mật của em, có thể làm một người bình thường. Thì ra vẻ lạnh đậm kiên cường kia của em chỉ là biểu hiện giả dối cho sự tự ti yếu đuối của em, con người tóm lại vẫn là con người.” hấn vẫn biết nàng không giống người thường, cho nên mới vô cùng thỏa mãn lập khế ước linh hồn với nàng.

Hấn muốn nhìn một chút, người giống nàng, nếu còn sống, sẽ tiếp tục làm gì.

Hấn biết nàng khác con người hấn gặp được ngàn năm qua, trên thực tế tuy hấn nói vô cùng ác liệt, nhưng hấn lại rất hài lòng với biểu hiện của nàng.

Nguyên nhân vì nàng làm khác với hành động bình thường mà hấn nghĩ, cho nên mới thú vị như thế, cho nên mới làm hấn không cảm thấy nhàm chán.

Lời này vốn nên làm cho người ta tức giận đến giơ chân hoặc là chửi ầm lên, nhưng Yếu Ương Từ nghe đến, lại cảm thấy buồn cười, buồn cười đến cực điểm.

Đây là hấn tự nghĩ về con người sao?

Yếu Ương Từ cười đến quỷ dị mà lạnh bạc, ánh mắt lại nhìn về ác ma lúc nào cũng có thể nắm giữ sinh mạng của con người trước mắt với vẻ lạnh lùng mà xa cách, sau khi nàng ngừng tiếng cười kia phát ra, quay đầu lại nhìn hấn, dùng một tư thái kỳ dị, như là nàng mới là vua cao cao tại thượng kia, hấn lúc này chỉ là một thằng hề thấp kém, nàng nhìn xuống hấn, lạnh lùng nói:

“Cho dù quét cả vì sao, cho dù muốn tôi đối nghịch với người trên toàn thế giới, cho dù bắt tôi phải trả giá gì, tôi cũng sẽ dùng tư thế kiêu ngạo, trở lại nơi kia, quang minh chính đại đòi lại đau đớn, đòi lại cái chết thay họ! Tôi sẽ không để cho bọn họ có cơ hội nhục nhã cha mẹ tôi, cho nên tôi mới đến đây, thậm chí muốn giải độc chết tiệt này trên người, để khi tôi trở về, thành một người bình thường, chém giết kẻ đã hại người tôi yêu kia! Với tôi mà nói, bản thân không quan trọng, người nhà mới là thứ đáng quý trọng nhất trên thế giới này!”

Nàng cười đến rần rở, ngạo nghễ đứng thẳng lên: “Anh có thể cười tôi yếu đuối, anh có thể cười tôi tự ti, thậm chí anh có thể lúc nào cũng khắc bên người tôi sự cười nhạo hành vi của tôi, nhưng mà Andrew Mạt Ương tôi hôm nay ở đây nói cho anh biết, tuy tôi là con người nhỏ bé, tuy tôi có thể tùy tiện bị một ác ma quyết định chuyện sinh tử, nhưng lúc mà chúng ta lập khế ước, trước khi linh hồn của tôi thuộc về anh, anh còn gọi con người thấp hèn này một tiếng ‘chủ nhân’, tại một khắc này, tôi vẫn là chủ nhân của anh!”

Blair ngơ ngác đứng đó, nhìn thân thể nhỏ gầy như trong phút chốc lại phát ra hàng ngàn mùi thơm, trong lúc nhất thời, nghĩ đến mình đã nhìn thấu tất cả tình người ấm lạnh trên nhân gian, ánh mắt hấn lại như trẻ sơ sinh, khê mờ mịt.

Yếu Ương Từ liên tục khiến hấn ngay cả cơ hội thở cũng không có, đưa lưng về phía hấn lạnh giọng cười nói: “Anh cho là anh đã nhìn thấu tình người, anh cho là anh nắm tất cả trong tay, nhưng mà, ở trong mắt tôi, cả tư cách nói tôi thấp kém anh cũng không có. Ác ma cao quý của tôi.”

Bóng lưng nàng vẫn yếu ớt như thế, nhưng lại rất thẳng, bước đi kiên định, như sự tồn tại của hấn với nàng mà nói, chỉ là một chuyện cười ngoài ý muốn.

Nàng nói cho hấn, cho dù linh hồn của nàng thuộc về hấn, cho dù nàng bây giờ không có tư cách nói chuyện tương lai, nhưng mà sự kiêu ngạo và khí phách của Yếu Ương Từ nàng, không có kẻ nào có thể dẫm lên và vũ nhục! Cho dù là hấn cũng không được!

“Mạt Ương.....” Blair nhìn cô gái kỳ quái này, lần đầu tiên cảm thấy, thì ra hấn lại có điểm không hiểu nàng!

Nhìn vẻ tang thương và bi thương không hợp tuổi kia, đáy lòng ác ma lạnh như băng hấn bỗng nảy mầm một ý tưởng và khát vọng kỳ quặc, hấn lại muốn có một ngày có thể nhìn thấy nụ cười thuần trắng hơn sữa của nàng, nụ cười còn ngọt ngào hơn bánh ngọt, nụ cười còn rực rỡ hơn kẹo!

75. Q.4 - Chương 68: Tâm Lý Của Khinh Trần

76. Q.4 - Chương 69: Nỗi Giận Vô Cớ

Khi Yếu Ương Từ chạy đến cửa lớn, Bắc Cung Mộ Duệ đã đợi rất lâu trong xe với sắc mặt không tốt.

Nhìn thấy Yếu Ương Từ đến, ánh mắt có chút lạnh lùng quét nàng một vòng, không đợi Yếu Ương Từ ngồi vào trong xe, Bắc Cung Mộ Duệ đã lạnh lùng dặn dò nói: “Đi.”

Lại quay đầu ra lệnh với Yếu Ương Từ: “Em muộn rồi.”

Yếu Ương Từ cứ như vậy mà trợn mắt há mồm nhìn chiếc xe thể thao xa hoa gần ngay trước mắt chạy đi.

Blair cười đến đau cả bụng.

“Chủ nhân, xem ra Bắc Cung Mộ Duệ kia rất khó chịu với em nhỉ..... có phải em đắc tội với người ta không?” Blair vừa cười vừa hít thở nói.

“Ác ma khác cũng nói nhiều như anh sao?” Hắc ôm bụng cười, dáng vẻ vô cùng vô sỉ!

“Người ta chỉ là lâu lắm không gặp em nên hơi nhiệt tình thôi.....” Blair nói đến chẳng biết xấu hổ, “Đúng rồi, Bắc Cung Mộ Duệ và Bắc Cung Khinh Trần, chủ nhân thích ai?”

“Có phải không có ai nói cho anh, chẳng những anh nói nhiều, lại còn hay tọc mạch?!”

Yếu Ương Từ ngay cả sức để nhìn hắc cũng không, trong đầu lại hiện lên ánh mắt thoảng đảo qua của Bắc Cung Mộ Duệ kia, Yếu Ương Từ có thể nhìn ra sắc mặt hắc không tốt, không có huyết sắc, môi trắng bệch, thần thái cũng có chút mệt mỏi, nhưng vẫn không hề làm suy giảm ngạo khí của hắc.

Yếu Ương Từ không rõ mình làm sai cái gì, lại chọc ông chủ kia tức giận.

Tuy nhiên nghĩ đến lúc hắc vừa mới bỏ lại nàng, không hiểu sao trong lòng lại thấy không thoải mái, tuy nhiên bây giờ nàng càng lo là, đường từ đây đến công ty xa như thế, hơn nữa gần đây tuyết đối không có xe, nàng nên đi làm đúng giờ thế nào?

Blair nhìn thấy nàng khó xử, vui sướng khi người gặp họa nói: “Nếu em yêu cầu tôi, có lẽ tôi có thể giúp em.”

Yếu Ương Từ quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Tôi không cần xin anh, tôi lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho anh, để tôi đến công ty đúng giờ. Dù anh có dùng cách gì.”

Blair không giận lại cười, trong mắt hiện lên chút thương thức, hắc thích nàng quyết đoán như thế.

Nhún nhún vai, Blair cung kính nói: “Vâng, chủ nhân của tôi.”

Blair lui ra phía sau vài bước, đang muốn mở cánh đen như có thể bao trùm toàn bộ màn trời, đưa nàng bay xuống núi.

Đúng lúc này, một chiếc xe thể thao bỗng dừng bên cạnh Yếu Ương Từ, Yếu Ương Từ đang kinh ngạc, cửa sổ lại bị kéo xuống, lộ ra nụ cười rực rỡ bên trong, là ánh mắt dịu dàng của Bắc Cung Khinh Trần.

Bắc Cung Khinh Trần nhìn Yếu Ương Từ, vẫy tay, nói: “Có phải không đuổi kịp xe anh hai không, đến đây đi, tôi tiện đường đưa em đi.”

“Đây.....” Yếu Ương Từ nhìn Blair, có chút do dự.

Bắc Cung Khinh Trần ra vẻ đe dọa nói: “Còn không mau lên, còn nửa tiếng nữa thôi, tôi đoán nếu em đến muộn anh hai chắc chắn sẽ không tha cho em, đặc biệt hôm nay là ngày tâm tình anh ấy kém nhất mỗi tháng.”

Yếu Ương Từ nhăn lông mày xinh đẹp lại nói: “Vì sao hôm nay lại là tâm tình kém nhất?” Chẳng lẽ là vì ngày hôm qua chịu tra tấn quá mức, cho nên mới sẽ phát tiết trong ngày hôm nay?

Bắc Cung Khinh Trần cảm thấy mình nói quá nhiều, có chút xấu hổ cười cười, nói: “Dù sao hàng tháng anh ấy đều có vài ngày tâm tình không tốt. Cụ thể anh cũng không biết. Nhanh lên Tiểu Từ, lên xe lên xe.”

Yếu Ương Từ gật gật đầu, không nhìn Blair đang tức giận giữa không trung nữa, tự ngồi vào xe.

77. Q.4 - Chương 70: Lãnh Nam Ghen

Bắc Cung Mộ Duệ không biết sáng sớm cuối cùng là mình hờn dỗi cái gì.

Không phải là vì buổi sáng đợi mãi không thấy tên quý kia đi ra, lo lắng nó có chuyện gì liên đến tìm nó, lại không ngờ vừa đúng lúc thấy nó đi ra từ khu của chú ba? Đây có gì đáng tức giận mà buồn bực?

Nhưng vì sao hắn lại không ngăn được hốt hoảng trong ngực, ánh mắt tóe ra lửa, gặp cái gì cũng không thuận mắt, thậm chí không khống chế được trực tiếp ném nó lại đó rồi đi đến công ty.

Nhà cổ cách công ty xa như vậy, hơn nữa đường từ trên núi xuống không có taxi, một người nhỏ như nó, phải xuống thế nào?

Ngay khi Bắc Cung Mộ Duệ đi tới đi lui trong văn phòng chủ tịch, khi đang lo lắng do dự cuối cùng hắn có nên quay lại đón tên tiểu quý kia không, lại nghe thấy tiếng cực kỳ chói tai truyền đến từ ngoài, là tiếng nói cười của tên tiểu quý và em ba, Bắc Cung Mộ Duệ biết sắc mặt mình bây giờ chắc chắn không tốt, hơn nữa lửa giận trong mắt cũng có thể lan đến bất kỳ chỗ nào.

Nhưng mà, tay hắn vẫn không chịu khống chế mở cửa ra.

Nhìn chằm chằm vào hai người vừa vào thang máy, nụ cười còn đọng trên môi, Bắc Cung Khinh Trần và Yếu Ương Từ chuẩn bị đi lại chỗ làm việc.

Được Bắc Cung Khinh Trần tiện đường đưa đến công ty, hai người đi đến công ty cũng là ba phút cuối cùng vào giờ làm, dễ dàng đi qua cửa kiểm soát, không bị muộn.

Hai người bước ra khỏi thang máy, chưa kịp cao hứng vì may mà không muộn, lại nghe thấy tiếng mở cửa ầm ầm, hai người theo quán tính nhìn về nơi phát ra tiếng vang kia, lại nghe thấy một tiếng rống to: “Hai người kia, làm gì ở đây?!”

Bị tiếng giận dữ làm rung động màng tai, đầu hai người rỗng ra hồi laai, một lúc Bắc Cung Khinh Trần mới tỉnh táo lại trước tiên, vô tội nhìn Bắc Cung Mộ Duệ hỏi: “Anh hai, anh làm sao thế? Em và Tiểu Từ đang chuẩn bị đi làm mà, sao vậy?”

Yếu Ương Từ cũng nhìn Bắc Cung Mộ Duệ với sắc mặt xanh mét khó hiểu từ sáng nay giờ lại giận dữ, hai mắt mở to nghi hoặc nhìn hắn.

Cuối cùng hắn làm sao vậy? Chẳng lẽ người đàn ông cũng giống người phụ nữ mỗi tháng đến ngày là lại bất an nóng giận sao? Yếu Ương Từ thầm đoán trong lòng.

Bắc Cung Mộ Duệ cũng không hiểu sao mình giận dữ đột ngột như thế, hắn làm sao vậy?!

Ảo não cào tóc, Bắc Cung Mộ Duệ lãnh đạm nói “Nếu đến đi làm, thì phải nghiêm túc, không có việc gì cũng hi hi ha ha, đây là cái chợ à?” Sau khi nói xong, cũng không nhìn hai người, ầm một tiếng đóng cửa lại, làm tâm mọi người đều hoảng sợ, biết hôm nay tâm tình chủ tịch không tốt, đều nơm nớp lo sợ tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, lo lắng không cẩn thận một cái chọc giận hắn, bị cuốn gói đuổi ra khỏi nhà.

Bắc Cung Mộ Duệ sau khi đóng cửa lại, nhẹ nhàng thấp giọng mắng một tiếng “Shit”, như một con sư tử nôn nóng cào cào tóc, thả tay ra, không hiểu vì sao mình lại nhiều lần không kìm chế được vì thằng nhóc kia.

78. Q.4 - Chương 71: Trúng Tình Độc

Hơn hai mươi năm qua, một lần bị hành hạ đêm qua đều phải tự mình gắng gượng qua, sớm đã thành thói quen bên cạnh không cần ai quan tâm và lo lắng, nhưng vì sao khi nhìn thấy tiểu quý kia đi đi ra khỏi phòng chú ba, hai người lại cùng đi làm, còn nói chuyện cười cười với nhau, sự tự tin và khả năng tự kiểm chế hoàn toàn sụp đổ?

Chẳng lẽ, mình lại để ý tên tiểu quỷ kia như thế sao? Chẳng lẽ mình đã yêu tên tiểu quỷ kia?

Yêu?! Từ này làm Bắc Cung Mộ Duệ kinh sợ thiếu chút đánh lên vách tường một quyền.

Điều này làm sao có thể?! Hắn làm sao có thể yêu một đứa bé còn chưa phát dục? Lại còn là một bé trai?

Thật đáng chê cười!

Bắc Cung Mộ Duệ cười mỉa mình vài tiếng, nhưng lại cảm thấy giấu đầu lòi đuôi, nhất thời sắc mặt biến thành màu đen âm trầm, cả người tản ra hơi thở dã thú nguy hiểm.

Không thể, hắn thể yêu một thằng bé.

Bắc Cung Mộ Duệ lời thề son sắt nói với mình.

Xem ra, hắn phải làm kế hoạch kia sớm.

Hai mắt Bắc Cung Mộ Duệ nhú lại, bấm điện thoại trên bàn làm việc, trầm giọng nói với người bên kia: “Hắc Ứng, báo cho Nam Mộc Suối đi châu Âu một chuyến, đưa cô ấy đến cho tôi.”

Sau hành động khó hiểu của Bắc Cung Mộ Duệ sáng nay, Yếu Ương Từ cuối cùng cũng có thể ngồi vào vị trí nghỉ ngơi một chút.

“Chủ nhân, em có muốn biết vì sao hắn tức giận không?” Yếu Ương Từ vừa mới ngồi xuống, cạnh thân thể nàng bỗng hiện ra một bóng người.

Yếu Ương Từ sợ tới mức thiếu chút nữa tim đập nhanh mà chết.

“Lần sau khi xuất hiện có anh có thể đừng dọa người như vậy được không?” Yếu Ương Từ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Về mặt Blair vô tội: “Chủ nhân, tôi luôn luôn như vậy mà. Ác ma xuất hiện đều không có tiếng động.”

Yếu Ương Từ bị vẻ mặt của hắn đánh bại, “Vì sao anh lại đến đây?”

“Đương nhiên là vì bảo vệ chủ nhân không rời bước hai mươi tư giờ.” Blair đáp đương nhiên.

Yếu Ương Từ cũng không coi nhẹ nụ cười tà ác kia của hắn.

Blair lại hỏi tiếp chuyện chính: “Chủ nhân, em thật sự không muốn biết vì sao hắn bất thường à?”

“Vì sao?” Hỏi như hắn mong muốn, Yếu Ương Từ biết nếu không sớm để hắn như ý muốn, nhất định hắn sẽ không để yên ỉn.

Như vậy có khi nàng sẽ làm uống phí cả sáng nay.

Blair vuốt cằm, ra vẻ u ám nói: “Xem ra đúng là hắn ta trúng độc rất nặng. Không biết có còn cứu được không.” Blair cố ý nói đến thần thần bí bí.

“Trúng độc?” Yếu Ương Từ cuối cùng cũng bị hắn gợi lên hứng thú, tò mò hỏi: “Trúng độc gì?”

Chẳng lẽ hôm nay Bắc Cung Mộ Duệ thất thường, là do trúng độc sao?

Blair hít thật sâu một hơi, giống như phát hiện ra một chuyện trọng đại lớn tiếng nói: “Tình độc.”

Nghe xong, Yếu Ương Từ lúc này đây mất hết hứng thú, biết lại là Blair nói vớ vẩn.

Blair không nổi giận, tiếp theo nghiêm mặt hỏi: “Biết độc kia do ai hạ không?”

Yếu Ương Từ không để ý đến hắn nữa, bắt đầu làm việc.

Nhìn một đồng văn kiện trên bàn như có thể chôn vùi thân hình nhỏ bé của nàng, Yếu Ương Từ biết nếu không quản lý tốt thời gian, hôm nay có thể đến giờ cơm cũng không có thời gian ăn.

Thấy nàng không để ý tới, Blair bấm riết không tha tiến đến bên người nàng hứng thú nói: “Độc kia, là chủ nhân hạ. Hắn á, là yêu chủ nhân. Cho nên đang ghen đấy!”

79. Q.4 - Chương 72: Khẩu Thị Tâm Phi

80. Q.4 - Chương 73: Ngọt Ngào Đùa Giỡn

Quả nhiên chỉ là đứa trẻ, Bắc Cung Mộ Duệ cảm giận nghĩ trong lòng.

Đầu nó toàn bã đậu à? Vì sao lại để máu chảy không ngừng? Nó không biết không cầm máu thì sẽ mất máu mà chết sao?

Xem khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, trắng như là bánh bao!

Vì thói quen, Bắc Cung Mộ Duệ sau khi băng bó cho nó xong, lại theo phản xạ cúi người xuống dán tai vào ngực Yếu Ương Từ, sau khi nghe được tiếng tim đập có chút mỏng manh mà ổn định bên trong, Bắc Cung Mộ Duệ lúc này mới an tâm buông nó ra.

Bắc Cung Mộ Duệ lại không biết, vì hành động dịu dàng bất thành linh của hắn, để lại Yếu Ương Từ quỳ ngồi kinh ngạc ở kia, ngực như còn giữ lại cảm giác ấm áp hắn truyền đến trong khoảnh khắc.

Bịch bịch bịch..... Tùng tiếng tùng tiếng, tim đập ngày càng không bình thường, vì sao lại nhanh như vậy, trở nên nhanh như vậy?

Như là nhanh như thế chỉ vì muốn một người nghe thấy.

Nhìn nó sững sờ ngồi đó, Bắc Cung Mộ Duệ than nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ, xoay người đi tới, bế nó lên từ dưới đất, ôm cả người nó vào lòng, dùng một giọng nói như yêu thương chiều chuộng nhẹ giọng dỗ nó: “Trên mặt đất kanhị, tôi đưa em về phòng, uống chút sữa rồi đi ngủ sớm đi.”

Yếu Ương Từ sững sờ trong vòng tay ấm áp của hắn, có chút thần thờ, chờ đến khi nghe hiểu sự yêu thương trong giọng nói hắn, có chút đỏ khốc đỏ cười.

Hắn lại thật sự coi nàng là đứa trẻ mà nói chuyện.

Nhìn tư thế ôm, như là người đàn ông ôm người phụ nữ mà, nhưng hóa ra lại là một người ba ôm con mình!

Từ từ dựa đầu vào bờ vai rộng của hắn, nhìn không được đưa tay ôm chặt eo hắn, cảm thấy thân thể hắn phát ra cảm giác ấm áp, tuy chỉ khẽ thôi, nhưng lại thấm vào lòng người.

Dù về sau thế nào, dù bọn họ là ai, dù xảy ra chuyện gì, hãy để thời gian dừng lại ở một khắc này đi, để ấm áp nhiều hơn một chút.

Để nàng nhớ kỹ những điều tốt đẹp này, nhiều hơn một chút.

Vùi đầu vào trong lòng hắn, Yếu Ương Từ buồn giọng hờn dỗi nói: “Sao chứ? Tôi còn phải đến Lan Đình các làm việc mà.”

Thân người Bắc Cung Mộ Duệ dừng một chút, thật lâu sau, lạnh giọng nói: “Không cần, về sau không cần đi.”

“Vì sao? Trước kia không phải ngài nói tôi đến đó làm việc sao?” Yếu Ương Từ vươn cái đầu nhỏ ra nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn lại thay đổi, như là làm việc theo tâm tình, bỗng nhiên như vậy.

Nhưng khi vừa mới ngẩng đầu lên, đầu Yếu Ương Từ liền đụng vào cằm Bắc Cung Mộ Duệ, hai người nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt, tiếp xúc thân mật như vậy cũng không có lực hấp dẫn gì.

Bắc Cung Mộ Duệ cúi đầu nhìn nó, mở to mắt lớn giọng nói: “Tên tiểu quỷ này, em muốn chết à?”

Yếu Ương Từ cũng đau đến biểu tình vặn vẹo nói: “Đau là tôi mà, cằm của ngài, vừa thấy đã biết là cứng hơn trán tôi rồi! Ai bảo lời nói khó hiểu của ngài làm tôi kích động!”

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn vẻ mặt kia, bàn tay hướng đến Yếu Ương Từ giờ lên cao.

Yếu Ương Từ vừa thấy, nghĩ hấn muốn đánh nàng, nhất thời sợ tới mức nhắm mắt lại cả người ghé vào ngực hấn, toàn thân run đến mức như gặp một dã thú nguy hiểm, cuộn mình lại như con thú nhỏ trong góc chờ chết.

Thấy nó bị dọa thành như vậy, Bắc Cung Mộ Duệ có chút hối hận, vốn định nâng một tay lên dọa nó lại vô thức buông xuống, cuối cùng hóa thành một lực nhẹ vuốt qua trán nó, thay nó làm mờ đi khối hồng trên trán kia.

“Còn đau không?” Bắc Cung Mộ Duệ dùng lời nói dịu dàng nhất đời này hỏi nó.

Yếu Ương Từ cười đến hồng mặt, không biết hôm nay người đàn ông này cuối cùng là làm sao, vì sao lại có những hành động không bình thường thế này.

Đỏ đến tận sau cùng, ngay cả lỗ tai cũng không thoát.

Chỉ có thể vui mặt càng sâu, e lệ lắc đầu, “Vâng, không đau.”

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn tiểu quý bình thường thờ ơ, mang dáng vẻ búp bê mặt gỗ này lại lộ ra vẻ then thừng như thế, nhất thời vui vẻ, cười đến cười run người, đến cuối cùng lại nhận ra tên tiểu quý lại bắt đầu giận dữ vùng vẫy trong ngực vì cái ôm của hấn, lúc này mới dịu dàng nói: “Đừng làm loạn, tôi đưa em về đây.”

Ngay khi hai người tranh cãi âm ỉ trở về, tiếng cười không dừng, hạnh phúc không ngừng nghỉ.

Một bóng hình từ từ đi ra từ góc, là Bắc Cung Khinh Trần cũng lo lắng chạy đến đây tìm nó.

Bắc Cung Khinh Trần lặng lẽ nhìn bóng hình hai người rời đi, biểu tình có chút đau thương.

81. Q.4 - Chương 74: Ý Tưởng Điên Cuồng

Hạnh phúc càng ngày càng dài, Bắc Cung Mộ Duệ bắt đầu sợ sẽ mất đi cảm giác vừa nẩy mầm này.

Mỗi lần Bắc Cung Mộ Duệ nhìn thấy Yếu Ương Từ cười, đều cảm thấy nếu có thể giữ nó bên người cả đời là chuyện hạnh phúc nhất thế gian này.

Nhưng mà, hấn nên lấy thân phận gì, cách gì để giữ nó lại bên cạnh?

Rốt cuộc phải làm thế nào, từ đây mới có thể giữ lại hỉ nộ ái ố của nó, giữ lại hàn thử thần hôn (nóng lạnh sớm chiều) của nó, giữ lại dung mạo vào tuổi thanh xuân của nó, giữ lại bệnh tật và tuổi già, giữ lại cả đời, cả người của nó. Cẩn thận sắp đặt, cẩn thận giữ gìn. Không để nó sợ, không để nó khổ, không để cho nó không nơi nương tựa, không để cho nó tự do mọi nơi, không để cho nó cô độc một mình.

Nó là một đứa bé vị thành niên, lại là một bé trai. Hấn không thể thích một đứa trẻ chưa đủ lông đủ cánh, hấn cũng không phải gay cộng thêm luyện đồng (yêu trẻ con)!

Mang theo tâm tình trốn tránh như thế, lại có ham muốn vội vàng giữ chặt lắt cả người nó, Bắc Cung Mộ Duệ liên tục không thể ngủ mấy ngày.

Trái lo phải nghĩ, cố gắng thật lâu sau, Bắc Cung Mộ Duệ bỗng nhớ đến một truyền thống lưu truyền rất lâu trong gia tộc Bắc Cung, tiếp theo là một ý tưởng điên cuồng nẩy lên trong óc.

Một cách mà Bắc Cung Mộ Duệ xem ra là đẹp cả đôi đường.

Đó chính là, nhận Yếu Ương Từ làm con nuôi của hấn!

Đàn ông nhà Bắc Cung cho đến nay không có ai sống quá ba mươi, cho nên, để lại một đứa trẻ chịu trách nhiệm với các lĩnh vực làm ăn và cuộc sống nhà Bắc Cung luôn là vấn đề đau đầu của tổ tiên nhà Bắc Cung.

Cuối cùng, tổ tiên Bắc Cung cũng nghĩ ra một cách giải quyết, đó là nhận một người có năng lực nhất, phẩm tính thiện lương hiền đức, cũng phải trung thành với gia tộc Bắc Cung nhất, trở thành con nuôi, sau

khi người đàn ông là chủ gia đình chết đi, đứa bé này sẽ chăm sóc phụ nữ và trẻ em còn lại, quản lý toàn bộ gia tộc Bắc Cung.

Ba anh em Bắc Cung Mộ Duệ là do cha nuôi của họ nuôi lớn, cha nuôi lão gia Bắc Cung cũng bị ám sát, bọn họ báo thù cho lão gia, đó là vì báo thù cho cha nuôi.

Nếu hẳn nhận Tiểu Từ làm con nuôi của hẳn, không chỉ có thể mãi mãi chiếm nó thành của mình, hơn nữa còn có thể thay nó sắp xếp tất cả cuộc đời của nó, cả đời nó sẽ thuộc về gia tộc Bắc Cung, mãi mãi không trốn thoát khỏi bàn tay hẳn.

Bắc Cung Mộ Duệ càng nghĩ càng cảm thấy cách này có thể làm.

Đắm chìm trong sự dục dăng hiềm có của Bắc Cung Mộ Duệ, Yếu Ương Từ hoàn toàn không biết trong lòng Bắc Cung Mộ Duệ đang có một ý tưởng điên cuồng.

Mấy ngày sau, Bắc Cung Mộ Duệ bỗng tuyên bố muốn cử hành một tiệc rượu xa hoa nhất trong giới thượng lưu, đến lúc đó mời tất cả người trong giới thượng lưu, mà ngày đó, hẳn sẽ có một việc vui muốn tuyên bố.

Dần dần, cuối cùng cũng đến ngày Bắc Cung Mộ Duệ cử hành thịnh yến xa hoa kia.

Nhà cổ Bắc Cung hiềm khi nào náo nhiệt như thế, tất cả mọi người có địa vị nhận được thiệp mời của gia tộc Bắc Cung cảm thấy kiêu ngạo và tự hào.

Một đoàn người đều dắt theo bạn gái xinh đẹp như hoa đến nhà cổ Bắc Cung.

Ở đây ăn uống linh đình, trong yến hội ngập tràn đủ loại màu sắc, sau khi tất cả các vị khách đã đến, lúc này Bắc Cung Mộ Duệ mới dẫn theo Yếu Ương Từ một thân hoa lệ đi vào từ cửa, mà trên gương mặt Bắc Cung Khinh Trần cùng là nụ cười rạng rỡ, nhìn Yếu Ương Từ ăn mặc vô cùng tuấn tú mê người cười ngây ngô, hoàn toàn không biết chuyện xảy ra tiếp theo bọn họ sẽ mang đến cho nó chấn động và kinh ngạc cỡ nào!

Trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, có người không nhận được khê thì thầm, thảo luận Yếu Ương Từ cuối cùng là ai, thật ra không chỉ có bọn họ nghi ngờ, ngay cả nhân vật chính thành tiêu điểm hôm nay cũng không hiểu vì sao lại thế này, từ sáng nay đã bị Bắc Cung Mộ Duệ gọi đến sai người rửa mặt chải đầu cho nàng, còn cố ý đưa nàng đến đây, ngay khi Yếu Ương Từ còn sợ run, Bắc Cung Mộ Duệ chạy lên đài, kéo Yếu Ương Từ qua, cất cao giọng nói với mọi người: “Cám ơn các vị đã đến yến hội của Nhà Bắc Cung tôi. Hôm nay trong thời khắc vui vẻ như vậy, tôi có một chuyện muốn tuyên bố với mọi người.”

82. Q.4 - Chương 75: Nhận Làm Con Nuôi

Không biết vì sao, khi Yếu Ương Từ nhìn thấy khóe miệng Bắc Cung Mộ Duệ hiện lên nụ cười quỷ dị ngày càng sâu kia, một loại linh cảm xấu bắt đầu tràn ngập toàn thân, hàn băng bắt đầu xâm nhập vào thân hình nhỏ nhắn tinh xảo.

Ngay khi tâm trí Yếu Ương Từ không yên, Bắc Cung Mộ Duệ lại nở một nụ cười yêu mỹ đẹp đẽ với mọi người, có chút hãnh diện mà vui sướng tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, gia tộc Bắc Cung sẽ có thêm một thành viên, cũng chính là cậu bé bên cạnh tôi, Bắc Cung Tiểu Từ. Bắc Cung Mộ Duệ tôi từ hôm nay quyết định nhận Tiểu Từ làm con nuôi, trở thành người nối nghiệp tiếp theo trong gia tộc Bắc Cung.”

Bắc Cung Mộ Duệ vừa dứt lời, tất cả vị khách trong yến hội đều ngây ra, thậm chí, ngay cả Yếu Ương Từ cũng sửng sốt đứng đó không biết làm sao.

Đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không rõ cuối cùng chuyện gì đã xảy ra, có lẽ là không muốn thừa nhận chuyện này là thật.

Yếu Ương Từ tình nguyện tin lời hẳn vừa nói, là một giấc mộng.

Nhiều ngày như vậy, dịu dàng của hắn với nàng, nụ cười của hắn với nàng, thì ra tất cả không phải là vì thích, mà là vì lý do nói ra ở một khắc này.

Hắn lại muốn nhận nàng làm con nuôi!

Yếu Ương Từ nở nụ cười, tuy nhiên là cười vô cùng tự giễu. Cười mình quá ngây thơ, quá buồn cười, lại coi tất cả mọi chuyện đều rất tốt đẹp.

Bây giờ, là lúc nàng lên tỉnh lại trong cạm bẫy dịu dàng của hắn.

Người như thoáng rơi vào cảnh quỷ dị trong mơ kia, ngoài Yếu Ương Từ, còn có Bắc Cung Khinh Trần.

Vừa rồi khéo miệng hắn còn có nụ cười đầy nắng giờ đã đóng băng lại, như một bức điêu khắc bất động, lại như mãi mãi không thay đổi, trở thành Mona Lysa mỉm cười trong khoảnh khắc.

Khi phục hồi tinh thần lại, Bắc Cung Khinh Trần là người đầu tiên đứng ra phản đối nói:

“Anh hai, điều này sao có thể?! Làm sao anh có thể nhận Tiểu Từ làm con nuôi?! Em không đồng ý!!”

Về mặt Bắc Cung Mộ Duệ vừa rồi còn sung sướng nhất thời u ám lại, “Khinh Trần, em đang nói gì? Chuyện anh quyết định, em muốn phản đối sao?”

Giọng Bắc Cung Mộ Duệ rất nhẹ, nhưng lại mang theo lực uy hiếp, khiến người ta như không thể phản kháng không thể nhúc nhích.

Lòng chìm đến vực sâu, mãi mãi vô vọng.

Bắc Cung Khinh Trần trắng bệch môi, cắn môi dưới, cứ như vậy yên lặng nhìn Bắc Cung Mộ Duệ, không dời.

Biết không thể phản kháng, nhưng vẫn quật cường như muốn chứng minh cái gì.

Yếu Ương Từ nghe xong, sắc mặt có chút tái đi, ngay cả nụ cười cũng có chút miễn cưỡng, cuối cùng, nàng buông lỏng tay Bắc Cung Mộ Duệ cầm tay nàng ra, hai tay nắm nhau, móng tay như đâm vào da thịt, đau đớn để nàng ép mình tỉnh táo lại, bình tĩnh hỏi: “Ngài chắc chắn sẽ không có ngày ngài hối hận?”

Bắc Cung Mộ Duệ cười nói: “Đó là tất nhiên.”

Yếu Ương Từ thản nhiên nói: “Nếu ngài quyết định sẽ không hối hận, vậy thì làm như ngài muốn đi.”

Xoay người đi lên đài hoa lệ, đi được vài bước, Yếu Ương Từ quay đầu bỗng hô: “Vậy thì, Tiểu Từ đi về trước, cha.”

83. Q.4 - Chương 76: Ưu Thương Rất Sâu

84. Q.4 - Chương 77: Thương Tồn Tha Thứ

Rất nhiều năm trước kia, Blair nhớ hắn gặp một người cùng lập kế ước, hắn nhớ, nàng cũng có khuôn mặt như Mạt Ương bây giờ, tuyệt sắc khuynh thành, tao nhã vô song, hắn cho là nàng cũng không khác gì những người cùng lập kế ước trước kia, nhưng mà, Blair không ngờ là, nàng lại trở thành nét bút hồng lớn nhất trong kiếp sống ác ma của hắn, cuối cùng, ngoài kế ước của hai người, làm hắn trở thành trò cười trong giới ác ma.

Mà nàng, không biết lại sống tiêu dao ở đâu trên thế giới này.

Chuyện này tuy dần dần đã phai nhạt theo thời gian cùng với sự xuất hiện của các kế ước mới, nhưng mà, trong nháy mắt ấy, hắn vẫn sẽ nhớ cô gái dưới gốc cây anh đào cười đến rục rịch với hắn, cô gái kia gọi là Nguyệt, dưới ánh trăng đã giúp hắn chải mái tóc dài.

Nghĩ đến đây, tâm tình Blair có chút u ám, nhìn vào lòng bàn tay trái có ngôi sao đen như mực kia, làn da như bị thiêu đốt, đây là, vết thương hằn từng bị một người phản bội.

Nàng lừa hắn, nói gì mà cam tình nguyện giao linh hồn của mình cho hắn, để hắn từng ảo tưởng sau khi hoàn thành khế ước xong, sẽ để nàng trở thành cô dâu độc nhất vô nhị của ác ma, nhưng mà, nàng lại phản bội hắn, làm tổn thương hắn, sau đó đào tẩu.

Nàng vốn là người diệt ma, vì giết hắn mà đến.

Nàng để lại trong tay hắn dấu vết sỉ nhục nhất.

Blair ngồi trên ngọn cây, bóng lưng chiếu vào ánh trăng tròn, nghĩ đến đoạn trí nhớ khắc cốt ghi tâm đã muốn biến mất theo làn gió này, nhưng mà vừa rồi khi đi cùng Mạt Ương đến giếng cổ kia, lại không nhận được nghĩ đến nàng.

Trên thế giới này, chỉ có trên người nàng mới có sức mạnh lớn nhất làm hắn không thể đến gần.

Bởi vì, nàng là người diệt ma phá hủy khế ước mà thu hoạch được là một phần lớn sức mạnh. Vì một phần sức mạnh bị nàng cướp đi, cho nên dù qua bao lâu, hắn cũng không có cách tìm ra nàng ở đâu.

Là nàng đang cố ý trốn hắn sao? Bởi vì bọn họ một người là ác ma, một người là diệt ma. Nhất định là hai đường thẳng song song.

Bóng dáng cô độc dưới ánh trăng, Blair cười đến chua xót và gượng ép.

Một ác ma ngồi kia, trăm năm cô độc chờ đợi.

Sau khi Blair đi, Yếu Ương Từ đi xuống Huyết Diễm Bảo một mình.

Thật dễ dàng làm hai gã canh cửa hôn mê rồi lén lút đi vào, rất nhanh đã tìm thấy căn phòng kia, căn phòng với sắc màu và mùi hương cổ xưa.

Trong phòng vẫn khói nhẹ lượn lờ như cũ, tản ra mùi thơm ngát thản nhiên, Nguyệt Thập Nhất mặc sườn xám màu trắng mẫu đơn, cao quý mà tao nhã, ngồi ở kia pha trà, như đã sớm đoán được sẽ có khách đến, đang chờ nàng.

Yếu Ương Từ không lên tiếng ngồi xuống đối diện nàng, Nguyệt Thập Nhất cười nhợt nhạt đưa cho nàng một ly trà, để nàng nhắm nháp.

Mỗi lần đi vào nơi này, lại cảm thấy mình giống như xoay thời không, đi đến một thế giới khác.

Yếu Ương Từ nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn nàng, lúc này mới cẩn thận phát hiện trên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng có đeo một hạt châu kỳ quái.

Hạt châu nhìn như đơn giản, ánh sáng như trân châu bình thường, trong lấp lánh, nhưng quanh hạt châu này lại tỏa ra một tầng sáng dày, mà trong hạt châu, như có sức mạnh lưu động, tràn ngập màu sắc, rất đẹp mắt.

Yếu Ương Từ nhìn khuôn mặt bị hủy một nửa này, cô gái đầu bạc, hỏi: “Nguyệt Thập Nhất, chị vẫn sống ở đây sao?” cuộc sống này làm nàng không thấy được ánh mặt trời, làn da của nàng rất tái, tái đến mức nhìn thấy gân xanh dưới lớp da kia.

Nguyệt Thập Nhất gạt đầu, “Đúng. Rất nhiều năm rồi.”

“Vì sao chị lại ở đây?”

Nguyệt Thập Nhất cười thản nhiên, “Bởi vì đây là trong bóng đêm.” Có một người từng nói, hắn ghét nhất là nơi tối mà thấp, vì hắn ở lâu nên ngán lắm rồi.

“Da của chị, cần ánh mặt trời.” Nhìn dáng vẻ nàng vân đạm phong khinh, Yếu Ương Từ nhìn không được nâng tay lên muốn chạm vào hai má lạnh lẽo của nàng.

“Tôi đã quen sống trong tối không có ánh mặt trời rồi, cũng nhất định chỉ có chết ở chỗ này.” Nguyệt Thập Nhất nói đến hờ hững.

“Vì sao?” Yếu Ương Từ tổng cảm thấy trên người nàng có rất nhiều câu chuyện từng trải, làm nàng không nhìn được muốn chụp lấy.

Nguyệt Thập Nhất cầm một chén trà nóng, từ từ uống, thản nhiên cười nói: “Bởi vì từng làm một người chịu tổn thương, chỉ có thể làm chuyện hằn ghét nhất để chuộc tội.”

Không biết vì sao, trong đầu Yếu Ương Từ bỗng dần hiện ra vẻ mặt chán ghét nơi này vừa rồi của Blair.

Nghĩ xong lại cảm thấy mình nghĩ vớ vẩn, một người là ác ma Blair, một người là Nguyệt Thập Nhất. Một người tà ác, một người lạnh lùng tao nhã, hai người như vậy, làm sao có thể ở cùng một chỗ chứ. Ngẫm lại cũng không thể.

“Nguyệt Thập Nhất, chị cũng làm tổn thương người khác sao?”

Nguyệt Thập Nhất gạt đầu, thở dài: “Người không phải thánh hiền, ai có thể không sai.”

“Vaayj thì,” ánh mắt Yếu Ương Từ có chút mờ mịt, trong đầu nhớ đến một người nói, “Nếu được làm lại lần nữa, chị có chọn như thế không? Người chị làm tổn thương kia, chị có hi vọng hắn ta tha thứ cho chị không?”

“Tất nhiên là hối hận làm như vậy, tuy nhiên nếu được chọn lại lần nữa, tôi vẫn sẽ làm thế, rất nhiều chuyện, rất nhiều người, đều có số mệnh cả rồi.” Nguyệt Thập Nhất thản nhiên, “Nếu tôi làm hằn tổn thương quá sâu, hắn đau đớn rất nhiều, vậy thì, tôi tình nguyện để hắn không tha thứ cho tôi, dùng hận để làm giảm bớt đau đớn.”

Yếu Ương Từ nghe đáp án của nàng, cười khổ nói: “Nguyệt Thập Nhất, chị đúng là không giống người thường. Ngay cả làm tổn thương một người, cũng khiến người ta cảm thấy tổn thương cũng là một loại hạnh phúc.”

Yếu Ương Từ buông chén trà, cúi đầu thì thảo tự nói: “Nếu hắn ta chờ mong tha thứ, vậy thì, mình có nên tha thứ cho hắn không?”

85. Q.4 - Chương 78: Người Là Chú Ba

Nguyệt Thập Nhất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phiền não của nàng, thản nhiên hỏi ngược lại: “Vì sao không hỏi lòng em, tha thứ cho hắn em sẽ vui, hay là không tha thứ cho hắn em sẽ vui? Nếu tha thứ cho hắn em sẽ vui thì hãy tha thứ đi, nếu hận hắn em sẽ vui vậy thì hãy hận hắn.”

Nguyệt Thập Nhất nhún vai, như muốn nói, xem đi, vấn đề chỉ đơn giản như vậy.

Yếu Ương Từ nghe xong, bỗng thông suốt, hít sâu một hơi, như hiểu được lựa chọn của mình.

Nhìn thoáng qua Nguyệt Thập Nhất, Yếu Ương Từ hỏi ngược lại: “Vậy còn Nguyệt Thập Nhất chị, người chị làm tổn thương kia cảm thấy tha thứ cho chị thì vui vẻ, hay là hận chị thì vui vẻ hơn?”

Nguyệt Thập Nhất khẽ mê man, thì thảo tự nói: “Tôi cũng không biết, tôi đã sống dưới đất lâu lắm rồi, đã không nhìn thấy hắn rất lâu rồi, lại nói..” Nguyệt Thập Nhất nhìn hạt châu trên cổ, chua xót nói: “Hắn cũng không thể đến gần tôi. Trừ phi hắn có thể tha thứ cho tôi.”

Hắn là người kiêu ngạo như thế, không thể tha thứ sự lừa gạt và phản bội của nàng.

Yếu Ương Từ nhìn nàng một cái thật sâu, hứng thú nói: “Nếu chị không tự tìm đáp án từ miệng hắn, vậy thì, tốt nhất chị đừng tự làm kết luận thay hắn. Hắn không phải chị, có lẽ hắn đã sớm tha thứ cho chị, vẫn luôn đi tìm chị.”

Nguyệt Thập Nhất thoải mái cười cười, thay Yếu Ương Từ rót một ly trà, thấp giọng nói: “Cám ơn em Tiểu Từ. Đã lâu lắm rồi không có ai nói chuyện như thế với tôi.”

Yếu Ương Từ nhìn nụ cười lạnh lùng của Nguyệt Thập Nhất, kinh ngạc nói: “Nguyệt Thập Nhất, có người nào nói chị giống một người không? Không biết vì sao, từ lần đầu tiên gặp chị, đã cảm thấy chúng ta giống như đã quen từ rất lâu rồi.”

“Đứa bé ngốc,” Nguyệt Thập Nhất yêu thương xoa đầu nàng, lẩm bẩm nói: “Một ngày nào đó, em sẽ biết. Tiểu Từ, phải tin em tuyệt đối không phải quái vật, chỉ là em đặc biệt hơn người trên thế giới này một chút, như em, mới là độc nhất vô nhị, tuyệt thế vô song.”

Yếu Ương Từ thuận thế nhích dần gần nơi ấm áp tỏa ra mùi thơm thảo nhiên của nàng, nhắm mắt lại, biếng nhác nói: “Cám ơn chị Nguyệt Thập Nhất. Chị là người phụ nữ đẹp nhất em từng gặp. Không phải chỉ mặt của chị, bề ngoài của chị, mà là nội tâm và sức hấp dẫn vô hình của chị.”

Nguyệt Thập Nhất ôm nàng, ánh mắt sâu xa, không nói một lời, chỉ dùng thân thể chứa ấm áp, truyền cho nàng từng chút một.

Ấm áp thân thể của nó, ấm áp lòng của nàng.

“Vậy thì, em hãy tin chị Nguyệt Thập Nhất, bây giờ em như bị một lớp kén dày vây quanh, đến một ngày nào đó, em sẽ phá kén mà ra, đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ mê đảo vì vẻ đẹp và phong thái của em.” Nguyệt Thập Nhất khẽ cười nói.

Yếu Ương Từ gật đầu, “Vâng, em tin.”

Cái ôm của nàng, ấm áp như mẹ, khiến Yếu Ương Từ lưu luyến. Khiến Yếu Ương Từ chọn tin nàng.

Yếu Ương Từ đi ra khỏi Huyết Diễm Bảo, đón ánh trăng từ từ về phòng mình.

Ngay khi nàng đi qua nơi hai hành lang giao nhau, ở nơi bóng tối, dưới ánh trăng mờ mờ nhìn thấy một bóng người cuộn mình ở kia, vẫn không nhúc nhích.

Yếu Ương Từ lại gần, vươn chân đá đá hắn, “Này, anh chết rồi à?”

Giống như thi thể kia nghe được tiếng của nàng, nhất thời giật mình một cái, ngẩng đầu lên, cứ như vậy, hé ra gương mặt tuấn mỹ quen thuộc vừa buồn vừa vui dưới ánh mắt của Yếu Ương Từ, Yếu Ương Từ khẽ kinh ngạc, không ngờ người này lại là Bắc Cung Khinh Trần.

Vừa thấy nó đến, Bắc Cung Khinh Trần nhảy dựng lên, mừng rỡ như điên ôm lấy thân hình mềm mại của nó, vì khẩn trương và sợ hãi, Bắc Cung Khinh Trần ôm rất nhanh, như để cả người nó tiến vào thân thể mình, hợp thành một thể, Yếu Ương Từ bị đau muốn né hấn ra, lại cảm thấy đầu hấn dựa vào vai mình hơi ảm, lại nghe thấy tiếng khàn khàn như nghẹn ngào của Bắc Cung Khinh Trần nói: “Tiểu Từ Tiểu Từ, cuối cùng em đã đi đâu thế? Tôi đã tìm em rất lâu, tôi nghĩ sẽ không tìm được em nữa, em làm tôi sợ muốn chết có biết không?” Vừa rồi sau khi tìm toàn bộ khu nhà Bắc Cung cũng không tìm thấy bóng nó đâu, loại sợ hãi mất đi nó mãi mãi này bao phủ quanh hấn.

Nó như là xương sườn trên người hấn, xương sườn đều mất, hấn nên làm gì bây giờ? Cứ mất đi xương sườn như vậy để cả đời thống khổ sao?

May mà nó xuất hiện. May mà nó không có việc gì.

Yếu Ương Từ chỉ cảm thấy lòng mình nhất thời mềm mại ra vài phần, không nhận được vươn tay ôm lại hấn, không nói gì, chỉ cảm nhận ấm áp từ hấn trong gió lạnh thổi qua thân người lạnh băng của mình.

Bắc Cung Khinh Trần buông nó ra, ánh mắt lóe sáng nhìn nó, hai tay giữ chặt hai vai gầy yếu của nó, vội nói: “Tiểu Từ, nếu em ở đây không vui, tôi đưa em ra khỏi Nhà Bắc Cung, đi khỏi nơi này được không?”

Yếu Ương Từ bị ý tưởng điên cuồng của hấn làm kinh sợ nhúu mày, sau đó vươn tay cầm lấy cánh tay hấn giữ vai mình, nhìn hấn, chân thành nói: “Anh đã quên rồi sao? Bắt đầu từ ngày mai, anh không còn là anh Khinh Trần của tôi nữa, mà là chú ba của tôi, Bắc Cung Khinh Trần.”

86. Q.4 - Chương 79: Hắc Hôn Nàng

Đời nàng ngay cả sống cũng là xa xỉ, nào có tư cách đi nói chuyện tương lai với người khác.

Vì báo thù, tất cả hy sinh và từ bỏ, nàng đều không được chùn bước.

Sự thật ép người, làm nàng không còn chỗ trốn.

“Tiểu Từ, ở trong lòng em..... Tôi là anh trai, hay là chú ba?” ánh mắt Bắc Cung Khinh Trần có chút run rẩy, giọng có chút nghẹn ngào khổ sở.

Nụ cười chua xót còn khó nhìn hơn khóc.

Yếu Ương Từ nhìn hắc, hai tay giữ khuôn mặt hắc, không đành lòng nói: “Đừng cười, không cho phép, có biết không, anh cười như thế rất khó xem?”

“Từ nay về sau, chúng ta là người nhà, con là Tiểu Từ, người là chú ba. Được không?”

Yếu Ương Từ nhìn thẳng mặt hắc, trong ánh mắt trong suốt lộ ra mị lực câu hồn, yên lặng nhìn hắc, ngây thơ vô tà, tựa như không có tình cảm của đứa trẻ.

Cứ như vậy, Yếu Ương Từ nhìn hắc không nói một chữ.

Cười rặng rờ, Yếu Ương Từ đứng dậy, từ từ bước vào bóng đêm, tự về phòng mình.

Bắc Cung Khinh Trần ngơ ngác nhìn bóng nó rời đi, gầy yếu vô cùng, nhưng mà vì sao, lại luôn kiên định dũng cảm như thế.

Dũng cảm như không cần bờ vai của bất kỳ ai.

Thế giới của nó, chưa từng cần hắc sao.

“Tiểu Từ, em biết không, tôi không muốn làm chú ba của em.” Bắc Cung Khinh Trần gằm nhẹ sau người nàng.

Dọc theo đường đi, góc phòng lộ ra ánh đèn lung lay, khẽ lay theo gió, như ánh hoàng hôn tràn ngập.

Yếu Ương Từ từ nhỏ không sợ tối, vì mỗi lần đi trong bóng đêm, nhắm mắt lại, Yếu Ương Từ sẽ nhìn thấy một cảnh tượng rất xa rất xa, giống như thật lâu phía trước, nàng cũng từng bị chôn sâu trong bóng đêm, như mãi mãi cũng không tỉnh lại.

Cho nên, nàng không sợ tối.

Ngược lại, nàng lại vui mừng khi đi trong bóng đêm.

Trở về phòng, Yếu Ương Từ lẳng lặng nằm trong bóng đêm, ánh mắt lóe lên, sáng như sao trời.

Chỉ chớp lát sau, cửa phòng bỗng bị mở ra .

Một bóng đen từ từ đi vào, lẳng lặng đi đến bên cạnh Yếu Ương Từ, hắc nghĩ Yếu Ương Từ đã sớm ngủ say, cho nên đi rất nhẹ, sợ quấy nhiễu đến nàng.

Đi đến trước giường, một đôi tay to lạnh từ từ phủ lên mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt lại sợi tóc rối màu bạch kim của nàng.

“Nếu anh muốn đến xin lỗi, vậy thì, Bắc Cung Mộ Duệ, tôi tha thứ cho anh. Tuy nhiên.....” Từ từ nhắm hai mắt lại, Yếu Ương Từ nhẹ giọng thì thầm: “Từ nay về sau, Bắc Cung Mộ Duệ, người là cha rồi.”

Ngay cả nàng sống được bao lâu cũng không chắc chắn, vì sao, lại phải hận chứ? Chi bằng buông tha, chi bằng tha thứ.....

Đây là quyết định của Yếu Ương Từ sau khi gặp Nguyệt Thập Nhất, nàng không muốn nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ có một ngày sẽ giống như Nguyệt Thập Nhất, sống trong sự tự trách.

Bóng đen bỗng cứng đờ toàn thân, rất nhanh, lại khôi phục như thường, “Dù tôi là ai em là ai, em là của tôi. Tiểu Từ, em là do tôi mua, đời này, chỉ có thể là của tôi.”

Trong bóng đêm, Yếu Ương Từ bỗng nở nụ cười, tiếng cười rất nhẹ rất mềm, mơ hồ không thôi.

“Anh thật sự chắc chắn như vậy sao? Nếu chắc chắn, vì sao lại sợ mất tôi..... Yếu Ương Từ, không, từ nay về sau là Bắc Cung Tiểu Từ.”

Bắc Cung Mộ Duệ bỗng kéo nó đến, bốn mắt nhìn nhau, chớp mũi đối chớp mũi, hai má như dán vào nhau, cứ như vậy không thỏa hiệp nhìn đối phương.

Lúc này, một chuyện ngoài ý muốn bỗng xảy ra. Bắc Cung Mộ Duệ đang muốn buông nó ra, Bắc Cung Tiểu Từ lại giãy dụa, không cẩn thận một cái, trong lúc giãy dụa lại đổ về phía trước, môi Bắc Cung Mộ Duệ nhẹ nhàng chạm qua môi Bắc Cung Tiểu Từ, trong lòng run lên, trong mắt kinh sợ, Bắc Cung Mộ Duệ đứng dậy như bóng ma, kinh ngạc sững sờ như ánh trăng nhìn Bắc Cung Tiểu Từ, cuối cùng, vuốt lên môi mình, hoảng hốt chạy đi.

Để lại Bắc Cung Tiểu Từ ở lại trong bóng đêm, thất thần thật lâu.

Bắc Cung Tiểu Từ đầu tiên là kinh ngạc vạn phần, tiếp theo, hai má không biết vì sao, như bị nhiễm thuốc nhuộm đỏ, hồng đến điểm lệ yêu mị, không thể phai màu.

Vừa rồi, hân hôn nàng ư!

87. Q.4 - Chương 80: Cùng Làm Việc

88. Q.4 - Chương 81: Sự Lừa Gạt Của Tạo Hóa

Không biết vì sao, khi bạn không muốn xảy ra một chuyện, thì chuyện bạn sợ kia sẽ xảy ra.

Đây là sự lừa gạt của tạo hóa. Hân coi con người là quân cờ mà chơi.

Đây là một câu gần đây, Blair thường xuyên nói với Tiểu Từ nhất.

Đương nhiên, với Blair mà nói, đây cũng chính là một trong những niềm vui của hân.

Một giờ sau, Tiểu Từ bắt đầu đi theo Bắc Cung Mộ Duệ ngồi trên máy bay riêng đến Đan Mạch, thậm chí ngay cả thời gian thu xếp hành lý nàng cũng không có.

Bên trong cabin rất lớn, chỉ có hai người Bắc Cung Mộ Duệ và Tiểu Từ, đương nhiên còn có Blair mà Bắc Cung Mộ Duệ không nhìn thấy.

Blair nghiêng người dựa vào ghế, nhìn không khí động lại giữa hai người, cười tà mị nói: “Chủ nhân, hai người là con người trầm muộn nhất trong những con người tôi từng gặp, một người buồn ít, một người buồn nhiều, lâu như vậy, hai người vẫn đang tiến hành chiến tranh sao? Như là ai mở miệng trước sẽ là người thất bại. Nhưng thật ra tôi rất chờ mong, đến cuối cùng hai người cùng kiêu ngạo, ai sẽ thỏa hiệp trước.”

Tiểu Từ nói với hân trong đầu: “Hình như anh càng ngày càng giống một con người. Con người thấp kém hay tò mò, đây không phải là anh từng khinh thường nhất sao?”

Blair nhìn nàng lạnh lùng, trên mặt một đứa trẻ lại mang theo biểu tình như thế, thật sự khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên!

“Đứa trẻ như em không đáng yêu tẹo nào!” Blair tức giận bất bình nói.

“Vấn đề này không phải anh đã sớm biết sao?” Tiểu Từ lạnh lùng thản nhiên nói.

Blair đang muốn nói gì đó với nàng, Bắc Cung Mộ Duệ đột nhiên đứng lên đi đến, ném một chồng giấy đến trước mặt nàng, lạnh lùng nói: “Đây là tư liệu cần dùng khi đi Đan Mạch lần này, bất cứ người nào, chỗ nào bên trong, đều phải nhớ rõ cho tôi, không cho phép xảy ra sai lầm.”

Tiểu Từ lấy túi đầu nhìn, rõ ràng nhìn thấy trên đó viết tập đoàn Andreww.

Nhất thời, sắc mặt Tiểu Từ tái ra, tay cầm tờ giấy kia phát run, nàng cúi đầu vội vàng nhìn lướt qua tư liệu.

Xem xong đến cuối, có hai cái tên khắc thật sâu trong lòng Tiểu Từ, không thể quên được.

Một là “Andreww Mặc Sinh”, một là “Andreww Diane”.

Hai cái tên này như hai con dao nhỏ, hung hăng đâm vào lòng nàng.

Tiểu Từ ngẩng đầu nhìn bóng Bắc Cung Mộ Duệ, môi mỏng trắng bệch, nàng không thể ngờ, đối tượng làm ăn của lần đến Đan Mạch này, lại là Andrew Mặc Sinh đã chiếm lấy tập đoàn gia tộc Andrew!

Là người cậu và em gái nàng từng yêu nhất!

89. Q.4 - Chương 82: Vị Hôn Thê Của Diane

Trong mắt khê hiện lên một chút đau thương lạnh giá, Tiểu Từ khê cúi đầu, thì thào tự nói, đã đến lúc nên gặp lại sao?

Nhưng mà, còn chưa đến lúc....

Blair ở một bên vui sướng khi người gặp họa cười nói: “Lúc trước tôi nói rồi, chuyện tạo hóa thích làm nhất, đó là ép người đi làm chuyện không muốn làm.”

Tiểu Từ lạnh lùng liếc hắn, sau đó không muốn nói chuyện nữa.

Blair ngượng ngùng vuốt mũi, lúng túng nói: “Lại nói, vì sao tóc em màu bạch kim, còn có đôi mắt của em thật kỳ quái, lại là màu xanh.....”

Tiểu Từ hừ lạnh một tiếng, ra vẻ hồ hững không quan tâm.

Blair không phải con người, tự nhiên da mặt dày căn bản không cảm thấy thẹn với con người, nhìn Tiểu Từ càng không muốn nghe, hắn càng muốn nói, muốn khiêu chiến với nhãn nại cực hạn của Tiểu Từ nói: “Ở trong con người, mắt xanh và tóc bạch kim rất kỳ quái, nhưng rất lâu trước kia, trong giới ác ma chúng tôi, tôi từng nhìn thấy một người giống em, Nhưng cũng không coi là ác ma, mà là con lai của ác ma chúng tôi và con người. Bọn họ cũng có tóc bạch kim như ánh trăng, mắt xanh biếc như biển, còn có sự tinh khiết của con người, vẻ yêu mỹ của ác ma, cực kỳ xinh đẹp.”

Blair nói xong, giọng càng ngày càng thấp, ánh mắt bỗng toát ra thần thái khác thường, tựa hồ có chút ngu ngơ và không dám tin. Một loại giả thiết khó hiểu bao trùm lấy lo lắng trong lòng hắn..

Tiểu Từ không biết vì sao, đáy lòng bỗng hiện lên bóng hình của Nguyễn Thập Nhất, một cảm giác khác thường lan ra toàn thân.

Rất nhanh nàng dùng sức lắc đầu, Tiểu Từ muốn loại bỏ cảm giác này ra khỏi đầu, trào phúng nói: “Anh nói nhiều như thế, có phải muốn nói cho tôi biết, tôi lớn lên rất đẹp không? Thì ra đây là mức độ thưởng thức của ác ma bọn anh.”

Biểu tình của hai người đều lâm vào hoàn cảnh xấu hổ, lần đầu tiên Blair rơi vào im lặng, nhìn mái tóc của Tiểu Từ đến gần gần người, khuôn mặt tinh xảo này, chẳng lẽ không phải vì rất giống người kia, cho nên khi bị nàng triệu hồi ra, mình từng thề nhất định sẽ không làm kẻ ước với con người nữa, lại vẫn bị ánh mắt bi thương của nàng làm cảm động.

Khóe miệng từ từ gợi lên một nụ cười chua xót yêu mỹ động lòng người, Blair bỗng cảm thấy, mình nhỏ bé đến thế. Thậm chí so với con người có máu thịt và tình cảm, càng thấp kém hơn.

Máy bay dừng ở sân bay nhỏ trước biệt thự của gia tộc Bắc Cung ở Đan Mạch, Tiểu Từ vẫn nhìn tư liệu trong tay đến gần người.

Sau cảm giác lay động, bên tai đã truyền đến giọng nói lạnh lùng của Bắc Cung Mộ Duệ: “Tối hôm nay, vua và vương phi Đan Mạch mời tôi đến tham dự dạ tiệc xa hoa trong nội cung hoàng thất. Đến lúc đó, hoàng tộc Đan Mạch và các nhân vật nổi tiếng đều có mặt, cũng sẽ nhìn thấy vị hôn thê của tôi, Andrew Diane tiểu thư của gia tộc Andrew.”

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn Tiểu Từ kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn với khuôn mặt trắng bệch, tà ác nói: “Tiểu Từ, đêm nay đừng làm cha mất mặt, người kia có thể là mẹ tương lai của con không chừng đấy.”

90. Q.4 - Chương 83: Nhục Nhã

Tiểu Từ ngẩng đầu khiếp sợ nhìn hắn, trong nháy mắt như thế, nàng đột nhiên cảm thấy người đàn ông này căn bản biết nàng là ai, cố ý đưa nàng đến đây, cố ý để nàng chịu nhục nhã lớn nhất!

Thì ra, đây là mục đích lớn nhất của hắn.....

Đưa nàng đến Đan Mạch, đưa nàng vào nơi chịu sỉ nhục, sau đó dùng cách như thế nói cho nàng, hắn căn bản không phải đến để làm việc, mà là đến để đính hôn!

Hơn nữa em gái nàng Diane lại là vị hôn thê đính hôn của hắn!

Người nàng phải gọi là mẹ tương lai!

Mặt Tiểu Từ tái đi, nhìn chằm chằm hắn, tiếp theo, rất nhanh bỗng lóe lên nụ cười rực rỡ, cười đến cong hai mắt lên như ánh trăng, “Tiểu Từ chúc mừng cha.”

Bắc Cung Mộ Duệ không cho ý kiến gật đầu, sắc mặt trầm xuống, xoay người đi vào.

Vốn nghĩ nhìn khuôn mặt nó tái đi mình sẽ sung sướng, nhưng cái loại mong muốn sung sướng này cũng không tồn tại được lâu, ngược lại, không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của nàng có chút bi thương, lòng mình lại trở nên buồn phiền, rất khó chịu.

Tình cảm kỳ quái như thế, làm Bắc Cung Mộ Duệ cảm thấy phiền chán.

Tiểu Từ nhìn bóng dáng cao ráo của hắn, bỗng có chút hoảng hốt, không rõ cuối cùng mình kiên trì cái gì, muốn cái gì?

Thật sự phải đi xuống sao?

Đi xuống một bước này, có lẽ chờ đợi mình là vực sâu.

Mình căn bản chưa có chuẩn bị gì đã bước chân lên mảnh đất này, sao đó gặp lại Andrew Mặc Sinh, Andrew Diane, quả thực là đã đến đường chết!

Mà người tự xưng là cha nàng ở phía trước kia, lại đích thân đẩy nàng đến bước này!

“Mặt Ương, cuối cùng mày suy nghĩ cái gì..... Lúc này lẽ ra mày nên quay đầu đi chạy đi mới phải!” Tiểu Từ cười khở một tiếng, nhìn bóng Bắc Cung Mộ Duệ đợi nàng lâu mà dừng bước lại, vội vàng chạy đến.

Blair nhìn bóng Bắc Cung Mộ Duệ, ánh mắt sâu xa nói: “Thì ra tên kia biết một ít manh mối, không biết có nên nói cho chủ nhân không...Quên đi, hai hổ tranh đấu như vậy, không phải chuyện hay để xem sao?”

Blair gọi lên nụ cười ác ma, hắn rất chờ mong, không phải sao?

91. Q.4 - Chương 84: Nghi Trượng (trợ Tế) Tây Li Dạ

92. Q.4 - Chương 85: Pha Trà

Trong căn phòng xa hoa nhất ở tầng cao nhất của biệt thự, Bắc Cung thiếu gia đứng trước một cửa sổ lớn, thần sắc phức tạp nhìn ngoài cửa sổ cách đó không xa, truyền đến từng đợt sóng biển, ánh sáng đủ màu rơi trên mặt nước biển rộng.

Từng trận bọt sóng, như từ ốc biển truyền đến tiếng gió biển dậy sóng kia.

“Chủ nhân quyết định làm thế sao?” Tây Li Dạ nhìn Bắc Cung Mộ Duệ đứng đến gần người cạnh cửa sổ hỏi.

“Không phải đã nói điều tra rõ sao? Gia tộc Andrew từ trên xuống dưới, chỉ có một người phụ nữ, chính là Andrew Diane.” Bắc Cung Mộ Duệ không quay đầu, vẫn đưa lưng về phía hắn nói.

Tây Li Dạ thoáng trầm ngâm, do dự nói: “Chủ nhân, theo tìm hiểu, Diane kia có quan hệ không đơn giản với chú của cô ta.” Tuy Diane chỉ là con gái nuôi, không có quan hệ huyết thống với Mặc Sinh, nhưng cháu gái và chú, vẫn là đạo trời không dung.

Người phụ nữ như thế, căn bản không xứng với chủ nhân.

Bắc Cung Mộ Duệ quay đầu lại, nhìn hắn trào phúng nói: “Với ta mà nói, người phụ nữ kia chỉ là một công cụ để phá giải lời nguyền của gia tộc Bắc Cung mà thôi. Nếu không phải Họa Dĩnh đại sư tiên đoán chủ nhân của bức tranh mỹ nhân chính là người phụ nữ của gia tộc Andrew, làm sao ta lại đến đây gặp một người phụ nữ như thế.”

Trong mắt Bắc Cung Mộ Duệ tất cả đều là lạnh lùng, với hắn mà nói, cưới Andrew Diane chính là một chuyện phải làm, như là khi đói bụng lại bày ra đồ ăn mình không thích, nhưng vẫn sẽ ăn, không liên quan đến thích hay không thích, chỉ vì để ăn no mà thôi. Không có ý nghĩa, cũng không có tình cảm.

Bắc Cung Mộ Duệ làm sao có thể biết, trong gia tộc Andrew, người phụ nữ chân chính còn có một người khác!

Đi nhằm một bước, khoảng cách giữa hai người cũng ngày càng xa, cho đến khi không thể quay lại điểm gốc.

Sắc mặt Tây Li Dạ hơi đổi, “Chủ nhân, sắc mặt tiểu thiếu gia hình như không tốt.”

Tây Li Dạ gắt gao nhìn chằm chằm biểu tình của chủ tử, không bỏ qua một cử động nhỏ, quả nhiên, khi nghe Tây Li Dạ nói đến Tiểu Từ, trong đôi mắt hắn hiện lên một chút phức tạp, tuy rất nhanh đã tan mất, nhưng làm sao có thể thoát được Tây Li Dạ luôn hiểu rõ hắn đây.

Tại một khắc kia, Tây Li Dạ hiểu được, thì ra Huyền nói đúng.

Bắc Cung Mộ Duệ xả ra một nụ cười lạnh lùng, thần nhiên nói: “Nói đến nó, yến hội đã đến giờ rồi, Dạ, đi mời Tiểu Từ chuẩn bị ra ngoài.”

Tây Li Dạ cúi đầu cung kính nói: “Đã biết, chủ nhân. Tôi đi trước.”

Ở lầu hai có vẻ yên lặng, trong phòng gần biển, Tiểu Từ tóc bạch kim, đôi mắt xanh biếc đang thay áo phong quần bò ngày thường thành âu phục của tiểu vương tử đứng mực.

Thành một mỹ thiếu niên tuấn mỹ như mộng.

“Tiểu thiếu gia, đến giờ rồi.” Vừa mới mặc xong, chợt nghe thấy tiếng Tây Li Dạ ở ngoài cửa.

Tiểu Từ đi đến chiếc gương lớn trước mặt, nhìn trang phục trẻ con tinh xảo bên trong, cười nhẹ, nếu mệnh đã định Bắc Cung Mộ Duệ đưa nàng đến đó, vậy thì chi bằng đến trước thời gian đi.

Trước khi Tiểu Từ ra ngoài, xuất di động ra, bấm dãy số quen thuộc kia, khóe miệng từ từ gợi lên một nụ cười, Tiểu Từ nhìn mình trong gương rất nhanh nói được điện thoại nói: “Đạm Thủy, tôi ở Đan Mạch, làm kế hoạch lúc trước đi, vất vả rồi.”

Tiểu Từ tiêu sái đóng di động lại, rồi mới bình tĩnh mở cửa ra, cười ầm áp với Tây Li Dạ đang đợi nói: “Tây nghi trượng, để ngài đợi lâu. Chúng ta đi thôi, cha chắc chắn chờ đến sốt ruột rồi.”

Tây Li Dạ nhìn nàng, cười ầm áp, cầm chén trà trong tay đưa cho nàng, “Tiểu thiếu gia, uống chén trà thông giọng trước khi đi.”

Tiểu Từ sững sốt một chút, nhưng rất nhanh lại mỉm cười rực rỡ nói: “Được. Cảm ơn ngài nhé Tây nghi trượng, ngài nghĩ thật chu đáo.”

93. Q.4 - Chương 86: Hạ Độc Ban Cái Chết

Nói xong liền cầm lấy chén sứ xinh đẹp kia giữa đầu uống vài hớp, sau khi thông cổ xong, mới hài lòng buông ra “Tây nghi trượng, trà do ngài pha uống ngon thật. Cũng giống như một người bạn tôi quen ~”

Tiểu Từ đáng yêu cười, trên gương mặt lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ mê người, như là trên mặt hồ tĩnh lặng có một con chuồn chuồn nhỏ lướt qua mà để lại gợn sóng.

Tây Li Dạ cúi đầu nâng khay trà tinh xảo cười cười, đưa nàng đi vào phòng khách.

Tiểu Từ vừa đến cầu thang, từ xa đã nhìn thấy một chàng trai tuấn mỹ mang theo khí chất tà mị đứng thẳng trong phòng khách, chỉ thấy Bắc Cung Mộ Duệ mặc âu phục Armani cao quý thanh lịch, khoe miệng mang theo nụ cười ác ma, đôi mắt phượng dài hẹp lóe lên đủ loại màu sắc, hai tay miên cưỡng cho vào túi quần, đầu khẽ nâng lên nhìn Tiểu Từ chuẩn bị đi xuống cầu thang.

Tiểu Từ mặc áo sơ mi trắng, áo vest đen nhỏ, quần âu, mũ lịch lãm, cổ có thêm một cái nơ bướm đáng yêu, lông mi chớp, làn da trắng hồng, hai mắt nước mở to, sáng lấp lánh.

Cả người như món đồ chơi hoàn mỹ trong cửa hàng, không có tí vết nào, thậm chí vì nhìn qua quá hoàn mỹ, làm người ta có cảm giác không thật, không có sinh mệnh.

Bắc Cung Mộ Duệ mỉm cười, Tiểu Từ xuống lầu ngoan ngoãn đi đến bên cạnh hắn, Bắc Cung Mộ Duệ hài lòng nắm bàn tay non mềm của nàng, đưa nàng ra ngoài.

Bưng khay trà, Tây Li Dạ nhìn hai người ăn ý lại có cảm giác xúng đỗi kỳ quái, Tây Li Dạ nhìn cốc trà vẫn còn tỏa hơi bóng trong tay, thì thảo lắm bầm: “Huyền, hy vọng lúc này đây, chúng ta quyết định không sai.”

Vừa rồi hắn để tiểu thiếu gia uống trà này, là một loại kịch độc không màu không sắc, dù là loại người nào, chỉ cần uống xong, thân thể sẽ càng ngày càng yếu, càng ngày càng chết mòn, càng ngày càng không nghe sai khiến, cho đến khi tuyệt đối không thấy được ánh mặt trời ngày hôm sau!

Đây là hắn và Phương Đông Huyền thương lượng lừa Bắc Cung Mộ Duệ mà tự quyết định, chủ tử của bọn họ, không nên để một đứa trẻ quấy rầy!

Tối nay là trăng tròn mười lăm, Tây Li Dạ lại không ngờ, thời điểm này, chủ tử không sống ở nhà cổ Bắc Cung, lại cố ý đến Đan Mạch đính hôn gì đó! Trong đầu chủ tử cuối cùng nghĩ gì?!

Hắn và Phương Đông Huyền đều hoàn toàn không nhìn thấu.

Đêm nay..... đừng nên xảy ra chuyện gì mới tốt!

Di động bỗng rung lên, Tây Li Dạ nhận máy, thản nhiên nói: “Huyền, chuyện ông muốn tôi làm, đã làm rồi.”

Đối diện truyền đến giọng lạnh giá của Phương Đông Huyền, “Ừm..... để cho nó, chết vì độc của mình đi. Đây coi như là thanh toán.”

94. Q.4 - Chương 87: Gặp Lại Andrew Mặc Sinh

Lam cung. Trong hoàng thất Đan Mạch, nhìn từ xa, tựa như một tòa thành nguy nga trong thế giới cổ tích rộng lớn.

Yến hội do vua Đan Mạch cử hành, tất nhiên là xa hoa truy lạc, phồn hoa như gấm, thảm đỏ dài trải từ cửa thành đến cửa yến hội. Tất cả vị khách đều đi xe hoa riêng đến tận cửa, ăn mặc đoan trang, giống như lính gác ở mấy thế kỷ trước, từng vị khách quý đến cửa, bọn họ đều cung kính một bàn tay đặt trên lưng, một bàn tay đi đến nhanh như mèo mở cửa xe cho các vị khách, tay đặt phía trên cửa xe để tránh cho các vị khách bị đụng vào đầu, tuy không có khả năng như vậy, nhưng loại lễ nghi tao nhã và chu đáo này vẫn phải làm tất cả.

Khi Bắc Cung Mộ Duệ và Bắc Cung Tiểu Từ đi xuống từ chiếc Rolls-Royce Phantom siêu dài kia, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hai người.

Bóng hình một lớn một nhỏ, cùng thềm mang theo một loại khí chất chuyên chế kỳ quái, trên mặt không sợ hãi, nhưng lại phẳng phất như vị kẹo, làm người ta không thể rời tầm mắt khỏi người họ.

Cùng tôn quý mà tuần mỹ, hai người tương xứng từ từ đi lên thềm đỏ.

Nhưng mà, khi mọi người cùng nhìn đến Bắc Cung Tiểu Từ, mắt xanh, tóc bạch kim, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kinh diễm, đều phát ra tiếng hít thở lớn, không chỉ có khiếp sợ vì vẻ đẹp yêu dị của nó, càng hơn nhiều là.....

Thân là người trong giới thượng lưu Đan Mạch, bọn họ làm sao có thể không biết lời đồn về người thừa kế duy nhất Andrew Mạt Ương không lớn lên của gia tộc Andrew, lúc trước không phải đã nói bá tước và phu nhân Andrew mất ngoài ý muốn, mà Andrew Mạt Ương cũng rơi xuống biển không rõ sao?

Vì sao lúc này nàng lại bỗng xuất hiện cùng một chàng trai phương đông tuần mỹ xa lạ ở đây?

Dọc theo đường đi, mọi người xung quanh đều bàn tán, nhưng cũng không dám nói lớn tiếng, hoặc là trực tiếp chỉ tên nói họ. Chỉ có ánh mắt ngạc nhiên dừng trên hai bóng người mềm mại tuyệt mỹ.

Sức mạnh của Gia tộc Andrew ở Đan Mạch, không có bất kỳ gia tộc nào có thể chống lại, huống chi, những quốc gia khác bên cạnh, đều nể mặt Gia tộc Andrew, ngay cả vua mỗi lần đều tự mình gặp mặt bá tước Andrew, có thể thấy được địa vị to lớn bao nhiêu! Mà chàng trai có thể đến cùng với Andrew Mạt Ương, có thể được vua mời đến, tất nhiên sẽ không phải người thường, bọn họ cũng không có lá gan kia, sẽ tuyệt đối không chọc đến hai người đó!

Nếu bọn họ biết Bắc Cung Mộ Duệ chính là Dạ Đế bá chủ của Đại Tây Dương kia, bọn họ sẽ hiểu được tầm quan trọng của người đàn ông này.

Bắc Cung Tiểu Từ tự nhiên biết bọn họ suy nghĩ điều gì, thậm chí đang nói điều gì, nhưng mà nàng lúc này, là Bắc Cung Tiểu Từ hoàn toàn không còn trí nhớ, mà không phải Andrew Mạt Ương, lời đồn đãi chuyện nhảm này, nàng mặt không đổi sắc không nhìn đến.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mím chặt môi, Bắc Cung Mộ Duệ nhìn không chớp mắt nhẹ giọng nói: “Tiểu Từ, con không tò mò họ đang bàn chuyện gì sao?”

Bắc Cung Tiểu Từ lãnh đạm nói: “Cha, không liên quan đến con. Con không tò mò, cũng không muốn biết.”

“Tiểu Từ, ánh trăng hôm nay không tệ, ta hình như có một việc chưa từng nói với con. “ Bắc Cung Mộ Duệ như rất vừa lòng đáp án của nàng, nhẹ nhàng mà nở nụ cười trong bóng đêm.

“Mời cha nói. “

“Con biết không?” Ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn chằm chằm gương mặt nghiêng của nàng, suy ngẫm nói: “Muốn thành làm người trong nhà Bắc Cung, ngoài sự thừa nhận của ta, còn phải làm một việc nữa ~~~”

Bắc Cung Tiểu Từ khẽ ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hắn, còn có một chuyện phải làm, đó là chuyện gì?

Còn chưa nhìn thấu người đàn ông này nghĩ gì, Bắc Cung Mộ Duệ nhìn thấy các quý tộc xung quanh đều nhìn bọn họ, vô cùng tò mò với quan hệ của họ, bỗng cúi thấp lưng, một cái ôm công chúa, trực tiếp bế Bắc Cung Tiểu Từ xinh xắn lạnh lợi vào trong ngực.

Trời đất xoay chuyển một trận, đập thẳng vào mặt, chính là hơi thở của chàng trai gần trong gang tấc, Bắc Cung Tiểu Từ kinh sợ không thôi ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ mỉm cười, còn có cổ họng chuyển động, tiếng cười bắt đầu truyền ra từ nơi này!

Khẽ tức giận, nhiều người nhìn như vậy, Bắc Cung Tiểu Từ lần đầu tiên cảm thấy có chút áp bức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thấp giọng quát: “Cha, xin thả con xuống. “

Hắn thật sự cho nàng là đứa trẻ sao?!

Bắc Cung Mộ Duệ vẫn cười n khanh khách hư cũ, “Nếu là con của ta, ta muốn ôm thế nào thì ôm thế này, không phải sao?”

“Cha.....! Vừa rồi cha nói, rốt cuộc là gì?” Bắc Cung Tiểu Từ nhìn người đàn ông ý cười nồng đậm này, không biết hắn lại cũng có lúc vô lại như thế!

Bắc Cung Mộ Duệ tới gần bên tai nàng, nhẹ nhàng mà thổi hơi, cho đến khi hai má Bắc Cung Tiểu Từ sáng hồng mới buông tha cho nàng, trầm giọng nói: “Đến lúc đó xong, con gặp sẽ biết. “

Đêm nay nhưng trăng tròn mười lăm, Vừa có thể cho nàng hoàn toàn nhìn thấy một mặt khác của hắn!

Bắc Cung Tiểu Từ bây giờ làm sao còn lo lắng những thứ này, ánh mắt xung quanh làm cho nàng xấu hổ mà chết, cuối cùng lại dứt khoát như đã điều chui đầu vào lòng hắn, không chịu được thì phải trốn sao?!

Mỹ nhân như hoa, lay động nhiều vẻ, thấy vậy Bắc Cung Tiểu Từ hoa cả mắt, khóe miệng giễu cợt gợi lên một nụ cười lạnh, đã từng, nàng ở trong lòng cha, nhìn qua cũng là tình cảnh như thế, nhưng mà khi đó, thân là bá tước Andrew, có bao nhiêu người nịnh nọt lấy lòng!

Cảnh lúc này, làm trong lòng Bắc Cung Tiểu Từ có chút khổ sở, nỗi nhớ cha mẹ lại dâng lên, vây quanh Bắc Cung Tiểu Từ .

Không biết vì sao, ngực bỗng đau đớn một trận, Bắc Cung Tiểu Từ đến mức co rút người lại, trên trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

“Kỳ lạ..... “đau đớn bất thành linh khiến Bắc Cung Tiểu Từ cảm thấy có chút dị thường, nhưng lại không nói ra có vấn đề gì.

“Làm sao vậy? Có phải bị ta ôm cảm thấy không thoải mái không?” Cảm giác được sự khác thường của nàng, Bắc Cung Mộ Duệ cau mày hỏi.

Bắc Cung Tiểu Từ quật cường lắc đầu, “Con không sao. “

“Vậy là tốt rồi. Có người chờ chúng ta đã lâu rồi. “ Bắc Cung Mộ Duệ ngẩng đầu nhìn qua Andrew Mặc Sinh mặc áo đen lịch lãm nghiêm mặt nhìn Bắc Cung Mộ Duệ cười, nhìn qua khuôn mặt có chút ác độc đậm đặc, suy ngẫm nói.

Nghe lời hắn nói, Bắc Cung Tiểu Từ ngẩng đầu nhìn lại theo hướng mắt của hắn, khi nhìn đến khuôn mặt làm mình thống khổ không chịu nổi trong ký ức kia, toàn thân bỗng run lên!

Như một thước phim chạy nhanh trong ký ức, không thể nào cắt bỏ đi, mỗi lần chỉ cần nhớ lại một chút là đầy lòng đau đớn!

Đó là mẹ tuyệt vọng dùng nụ cười che dấu nước mắt!

Trong mắt hiện lên hận ý, nhưng Bắc Cung Tiểu Từ lúc này, đã không còn là Andrew Mạt Ương thiện lương e thẹn một năm trước nữa, mà là ẩn nhẫn, Bắc Cung Tiểu Từ sâu không lường được.

Khóe miệng gợn lên một nụ cười sáng lạn vô cùng, đáy mắt Andrew Mạt Ương mênh mông như biển, sâu thẳm như vực lớn, không ai có thể nhìn ra, dưới nụ cười này che dấu hận ý, sát khí, còn có ý muốn làm đối phương sống không bằng chết.

Mong muốn được đền bù, khi Andrew Mặc Sinh quay đầu lại nhìn gương mặt quen thuộc của Tiểu Từ cơ hồ không nói ra lời, Bắc Cung Tiểu Từ nhìn thấy sự khiếp sợ không thôi trên mặt hắn cùng kinh hoàng!

95. Q.4 - Chương 88: Mạt Ương Đại Nhân Bắt Đầu Phản Kích

96. Q.4 - Chương 89: Âm Mưu Của Mặc Sinh Và Diane

Andrew Mặc Sinh vừa rời khỏi Bắc Cung Mộ Duệ, bước đi còn có chút lảo đảo đi đến trước.

Đi đến thẳng chỗ Andrew Diane đang khổ sở ra khỏi sàn nhảy, cầm lấy tay nàng đi đến một bên, nét mặt hai người đều vô cùng khấn trương, thậm chí có chút cảm giác có tật giạt mình.

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn hai người, cũng không để ý hai người sẽ nói gì hoặc quyết định làm gì.

Về mặt dịu dàng ý cười đi đến chào vua và vương phi Đan Mạch, Bắc Cung Mộ Duệ tiếng Đan Mạch ngữ dùng tiêu chuẩn nói.

Ở Đan Mạch, chính phủ luôn sợ hãi và chán ghét hoàng triều, nhưng đó như đã thấm vào trong văn hóa, người đứng đầu hoàng triều, cũng vô cùng có ảnh hưởng trong xã hội thượng lưu, như là Bắc Cung Mộ Duệ vậy.

Nói đến người biết Bắc Cung Mộ Duệ thật ra cũng không nhiều lắm, đoán chừng chỉ có vài thương nhân biết.

Nhưng nói đến tên Dạ Đế, không ai dám chọc vào!

Andrew Mặc Sinh nhìn vua và vương phi trò chuyện vui vẻ với Bắc Cung Mộ Duệ, thấp giọng nói với Diane: “Đứa trẻ vừa đến kia, em xem chưa? Giống, quá giống..... “

Diane đã sớm sợ tới mức hoa dung thất sắc, thấp giọng thét to: “Không phải anh nói đã giải quyết xong hết rồi sao? Hơn nữa gọn gàng rồi, thì đứa trẻ kia là gì? Lại đi đến cùng Bắc Cung Mộ Duệ, thân mật với anh ta như thế, quan hệ nhất định không đơn giản..... “

Diane trách cứ, như đang trách hắn gây ra nhiều rắc rối như thế!

Sắc mặt Andrew Mặc Sinh khó coi nói: “Điều đó không có khả năng, nhất định là hai người giống nhau. Năm đó rõ nó đã bị rơi xuống vực tử vong, thành mồi cho đàn cá mập, làm sao có thể sống sót, hơn nữa còn thành con nuôi của Bắc Cung Mộ Duệ.”

Diane khó hiểu nói: “Mạt Ương không phải là phụ nữ sao? Làm sao có thể..... “

“Cho nên nói, đây tuyệt đối không có khả năng! Mạt Ương tuyệt đối không có khả năng còn sống! Nhất định là Bắc Cung Mộ Duệ cảm thấy được gì đó, cố ý tìm một người giống đến đe dọa chúng ta, cho nên chúng ta không thể tự làm loạn trận tuyến được, nhất định phải ôm chặt cây đại thụ này lại.” ánh mắt Andrew Mặc Sinh hiện lên hàn quang, hung tợn nói.

Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt của Diane, Andrew Mặc Sinh trấn an nàng nói: “Nhớ kỹ, không được phép lộ ra sơ hở. Người kia không phải Mạt Ương bị chúng ta giết mà là tiểu thiếu gia Bắc Cung, phải khách khí với nó, hiểu chưa? Bắc Cung Mộ Duệ là cơ hội duy nhất của chúng ta, lợi dụng quyền thế và địa vị của hắn, ở ngày hai người đính hôn, mới có thể để mọi người thừa nhận chuyện Andrew Mạt Ương chết là thật, sau đó sẽ tìm ra lỗ hổng di chúc, để chúng ta trở thành người thừa kế chân chính, nói như vậy, đời này chúng ta phát tài rồi! Hiểu chưa Diane?”

Diane hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Em biết rồi. Em sẽ không để lộ sơ hở. “

“Nhưng..... “đáy mắt Andrew Mặc Sinh hiện lên một chút sát ý, “Dù đứa trẻ đó là ai, quả bom như thế, vẫn sớm diệt trừ thì tốt hơn. Nếu bị Bắc Cung Mộ Duệ lợi dụng nó để trả đũa. Tất cả cố gắng của chúng ta sẽ thànhkiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Nghĩ đến làm nhiều việc như thế đến cuối cùng lại không có gì, Diane lập tức không còn dằn vặt nhu nhược vừa rồi nữa, lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, sớm diệt thì tốt hơn. Người ở đây, rất nhiều người nhận ra Mạt Ương, không bằng đêm nay tìm người động thủ, để tránh lộ tiếng gió, hoặc là để phóng viên chú ý và phỏng đoán, đến lúc đó chúng ta không còn đường nữa. “

Nhìn nàng lập tức lạnh lùng, Andrew Mặc Sinh vừa lòng gật đầu, quả nhiên lòng phụ nữ là độc nhất, mỹ nhân là rắn rết.

“Được. Cứ quyết định như vậy đi. Bây giờ..... “ Andrew Mặc Sinh cười gian nói: “Đi xem vị hôn phu của em trước đi. Em với anh ta, có hài lòng không?”

Andrew Diane liếm liếm môi đỏ mọng, câu hồn như rượu, mị nhãn như tơ nhìn qua Bắc Cung Mộ Duệ, cười quyến rũ nói: “Người đàn ông như vậy, đúng là cực phẩm. Người đàn ông nào, cũng không trốn thoát lòng bàn tay của em!”

“Tiểu yêu tinh ~~~” Nói đến biểu hiện của Andrew Diane ở trên giường, Andrew Mặc Sinh lại thấy toàn thân mình có gì đó không đúng, “Em đúng là hành hạ người.”

Andrew Diane làm nũng liếc mắt nhìn hắn, ỏn ẻn nói: “Đi thôi. Để chú rể tương lai chờ lâu không tốt. Chờ chúng ta chính thức trở thành người thừa kế tập đoàn Andrew, anh còn phải làm nhiều.”

Andrew Mặc Sinh nhìn Andrew Diane dẫm lên giày cao gót, lắc lắc thân hình như rắn nước, yêu mị đến cực điểm, trong lòng lại mắng một câu: Yêu tinh mê hoặc đàn ông!

Nhìn vẻ mặt xấu hổ, khác hoàn toàn vẻ nóng bỏng cuồng dã khi mới nhảy với người đàn ông kia xong, Andrew Diane lượn lờ về phía mình, Bắc Cung Mộ Duệ không chán ghét, mà vẻ mặt lại là nụ cười dịu dàng.

Andrew Diane yêu mị nhu nước, bên trong đều là phong tình vạn chủng, vốn muốn dùng sự quyến rũ của mình câu dẫn hắn, Diane lập tức lại rơi vào trong vòng tình hắn bện.

Andrew Diane ngây ngốc nhìn người đàn ông tuấn mỹ, cao quý như thần này, không biết vì sao, đã sớm quen với việc đàn ông chạy theo nàng, lần đầu tiên khuôn mặt lại đỏ lên xấu hổ, tim đập thình thịch không ngừng, như là nai con e lệ.

“Diane tiểu thư, xin chào. Tôi là Bắc Cung Mộ Duệ. “ Bắc Cung Mộ Duệ chủ động chào hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt nước của Diane nhìn hắn, do dự thật lâu, mới thấp giọng nói: “Chuyện kia, Bắc Cung tiên sinh, em có thể gọi ngài là Duệ không?”

Nhìn đôi mắt mím cười của hắn, Diane vội vã giải thích, “Ý em là..... gọi tên có điểm mới lạ hơn..... “

“Tất nhiên có thể. “ Bắc Cung Mộ Duệ dịu dàng nói, phong độ lịch lãm làm làm Diane mê muội.

Andrew Mặc Sinh nhìn Diane luôn quyến rũ nóng bỏng, thế nhưng lại lộ ra một mặt tiểu nữ sinh như thế, trong lòng không khỏi có chút khó chịu, sắc mặt không tốt.

Oán hận trong lòng, sau khi thành chuyện, nhất định phải ày xem! Cho dù mày là Dạ Đế, dùng cơ nghiệp mấy trăm năm của Andrew cũng có thể đấu lại!

“Duệ..... “ Được hắn cho phép, Diane liền xấu hổ nhỏ giọng gọi.

Nhìn nàng, Bắc Cung Mộ Duệ cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn dịu dàng như gió mát, toàn thân như nhiễm một tầng khí trời, khiến Andrew Diane mê muội.

Ngay sau đó, một khúc đàn dương cầm du dương từ từ vang lên, trong phòng rất nhiều đôi nam nữ cũng từ từ đi vào sàn nhảy, theo làn điệu trữ tình mà xa xưa bắt đầu nhảy.

Nhìn Andrew Diane chờ mong, Bắc Cung Mộ Duệ như làm theo tiếng lòng nàng nói “Diane tiểu thư, có thể mời em nhảy một bản không?”

“Đương nhiên rồi.” Diane kích động trong lòng không thôi, nhưng trên mặt vẫn cố gắng trấn tĩnh.

Khi Bắc Cung Tiểu Từ nói lời tạm biệt với Niko Tùng Đàm Thủy, sau khi tiến vào yến hội, ngẩng đầu lên ánh vào mắt là cảnh, hai người ôm nhau từ từ nhảy trong làn điệu thâm tình, người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, người đàn ông tuấn lãng yêu my, hai người đều là tiêu điểm trong sân, mọi người cảm thán, đúng là một đôi tuấn nam mỹ nhân.

97. Q.4 - Chương 90: Hẳn Là Dạ Đế Thống Trị Châu Âu!

Trong đôi mắt tràn ra ánh lửa, khóe miệng Bắc Cung Tiểu Từ mỉm cười, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn Andrew Diane và Bắc Cung Mộ Duệ trong vũ điệu Tăng-gô.

Một người trời sinh câu hồn, một người trời sinh yêu my khuynh thành, thân thể hai người ôm lại một chỗ, nhìn qua phù hợp như thế, tương xứng như thế.

Có một khắc như vậy, Bắc Cung Tiểu Từ nghĩ, nếu nàng không phải mãi mãi có dáng vẻ nhỏ bé này, nếu không phải nàng đã sớm chết rồi, linh hồn cũng không thuộc về mình nữa, vậy thì, có thể hay không, có thể họ hôm nay cũng giống hần và Diane, cùng nhảy một chỗ, yêu cầu của nàng không nhiều, chỉ cần cùng nhảy là đủ rồi, chỉ cần trước mười hai giờ đêm, nàng có thể trở thành cô bé lọ lem của hần là đủ rồi.

Nhưng..... nguyện vọng xa xỉ như thế, nàng có thể thực hiện sao? Bắc Cung Tiểu Từ trào phúng gọi lên nụ cười hư vô mờ mịt.

Nhìn khóe miệng Diane không hề che dấu ý cười hạnh phúc kia, lòng Bắc Cung Tiểu Từ bỗng trở nên là lạ .

Blair với dáng người cao ráo đứng cạnh nàng, nhìn nàng khẽ phì cười, cười nói: “Chủ nhân Mạt Ương, em là người tôi thấy già nhất ở đây, nói cách khác, là con người vô vị nhất.”

Nhìn Bắc Cung Tiểu Từ lại lạnh lùng xem thường, Blair tiếp tục đả kích nói: “Em vốn chính chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp như hoa thối, còn chưa có cuộc sống đúng quy tắc, chưa bao giờ làm việc vượt ra ngoài phạm vi kiểm soát của mình, lúc nào cũng chỉ muốn nắm tất cả mọi chuyện trong tay, nói khó nghe một chút, chuyện em làm đều rất hoàn mỹ, chẳng lẽ như vậy em không thấy nhàm chán sao? Lớn như em, ngoài chế độ và quản lý đủ loại việc gia tộc, còn có giải thưởng Nobel gì đó, em có làm chuyện những nữ sinh khác hay làm không?”

Nhìn Bắc Cung Tiểu Từ bị hần nói đến nghẹn họng trân trối, một câu phản bác cũng không nói ra miệng, lần đầu tiên Blair cảm thấy mình chiếm nước trên trước mặt đứa trẻ này, tiếp tục đả kích làm người ta tức chết nói: “Tôi nói, em lớn như thế, đã từng hẹn hò với chàng trai nào chưa? Từng nắm tay hay hôn môi với chàng trai nào chưa? Em chơi trò cáp treo trong công viên hay đi xem phim buổi tối chưa? Em cùng cười đùa với cô gái khác cùng đi dạo phố mua sắm chưa?..”

Blair kể hết những chuyện mình từng nhìn thấy con người trẻ tuổi làm hoặc đã làm nói ra, nói đến khi Bắc Cung Tiểu Từ sững sờ tại chỗ, ánh mắt ngơ ngác nhìn hần, thật lâu thật lâu sau, mới ngẩng ngốc nói: “Rốt cuộc anh là ác ma tôi là con người, hay tôi là ác ma anh là con người?”

Nghe hần nói như vậy, lần đầu tiên Bắc Cung Tiểu Từ cảm thấy mình lại là một người không thú vị đến cực điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng nhiễm ánh mây đỏ. Nàng oán hận trừng mắt nhìn Blair một cái, không phải vì hần nói lung tung, mà bởi vì chết tiệt, tất cả hần nói đều đúng!

Mình không thú vị, không hiểu phong tình, phía trong già cỗi, không vui mừng cũng không đáng yêu, không có trình độ tiêu khiển giải trí! Nhưng thế thì sao?! Cẩn hần quản chắc! Ác ma này có phải rảnh qua nên đâm ra suy nghĩ nhiều không?

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của nàng, Blair hắc hắc vui sướng khi người gặp họa nói: “Cô bé không thú vị hoài xuân.”

Bắc Cung Tiểu Từ mở to mắt phượng, nghiêng rằng nghiêng lợi lạnh giọng nói: “Có phải anh không ép tôi thì anh không thôi không?”

Blair không sợ hãi nói: “Bình tĩnh, một con người nhỏ bé như em muốn đánh lại một ác ma như tôi, em cảm thấy trí tưởng tượng của em quá lớn, hay là tôi không có khí chất ác ma?”

Bắc Cung Tiểu Từ hạ thấp vai, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đông lại, nói thế nào cũng không tránh khỏi sao? Nàng không nói nữa!

Gặp một ác ma cũng không đáng sợ, đáng sợ là, gặp được một ác ma so với mình còn vô lại hơn!

Không biết sau bao lâu, âm nhạc dừng lại, yến hội vang lên từng trận vỗ tay.

Về mặt Diane ngượng ngùng đứng cạnh Bắc Cung Mộ Duệ, tràn ngập tư thái cô gái nhỏ.

Một chàng trai vô cùng thích Andrew Diane, hai người cũng từng có một đê cá nước thân mật, hẳn là con của hầu tước, cũng coi như là quý tộc độc thân, nhìn người phụ nữ mình yêu e thẹn như thế trước mặt người đàn ông khác, lúc này không chịu nổi, cầm chén rượu cũng trong tay chậm chậm đi lại muốn gây rối, chỉ thấy hắn cười đi đến một bên Diane, lạnh lùng châm chọc khiêu khích Bắc Cung Mộ Duệ: “À, có vài người đừng tưởng dựa vào mặt đẹp túi to thì có thể lấy lòng phụ nữ. Người phụ nữ thông minh sẽ không bị loại người này mê hoặc, chỉ là chơi đùa thôi.”

Diane vừa nghe, sắc mặt liền tái đi, trong mắt hiện lên sát khí, người đàn ông rác rưởi này, cũng dám đến phá chuyện tốt của nàng! Cho dù trong nhà hắn thế lực, hắn cũng có chút giá trị lợi dụng, nhưng mà bây giờ trong mắt Diane, không ai có thể làm nàng cảm thấy hứng thú hơn Bắc Cung Mộ Duệ.

Ánh mắt thương hại của mọi người quăng đến người hắn, vừa rồi bọn họ còn thấy ngay cả vua và vương phi cũng nói chuyện thân thiết với người đàn ông này, hắn lại dám vuốt đuôi hổ, đúng là muốn chết mà!

Thậm chí, không chỉ có mình hắn, ngay cả gia tộc của hắn cũng bị liên lụy! Người đàn ông tự cho là đúng như thế, không sợ hãi, không đầu óc không tâm tư, quả thật giống một bãi nước tiểu mà chó đi ngang qua cũng không quan tâm!

Như không phát hiện ra sự khác thường, chàng trai quý tộc kia vẫn hồn nhiên nói: “Diane, người bên cạnh em chắc chắn là bạn em rồi. Sao, không giới thiệu một chút sao?”

Nhìn về mặt Bắc Cung Mộ Duệ cười dịu dàng, bị mình châm chọc một phen vẫn không đổi sắc mặt, vị thanh niên quý tộc này còn tưởng rằng hắn dễ bắt nạt, càng làm việc thêm trầm trọng hơn!

Diane thấp giọng khê trách mắng: “Jones, nơi này không có chuyện của anh, còn không mau về đi. “

Đáng tiếc, cơ hội cuối cùng này hắn cũng không nắm lấy, vẫn trêu đùa: “Sao hả Diane, có trò mới là quên tình cũ sao? Anh có có thân phận gì, dám tranh người phụ nữ với Jones này sao?”

Bắc Cung Mộ Duệ giữ dáng vẻ lịch lãm và nụ cười dịu dàng cả đêm nay cuối cùng bắt đầu hóa thành băng, sát khí mở rộng, ánh mắt như địa ngục hiện ra đáng sợ chân chính của Satan.

Bắc Cung Tiểu Từ cách hắn không xa nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ bị nhục nhã như thế, đang muốn đi lại gần giúp hắn, lại nghe thấy một giọng nói ác ma quen thuộc truyền đến: “Dựa vào cái gì?! Bằng tên tuổi lừng danh của ngài ấy, thống trị khắp hắc đạo Đại Tây Dương, là Dạ Đế đại nhân! Dựa vào ‘Tu La như gió’ tôi, cả đời đi theo chủ nhân! Dựa vào sức mạnh mà chỉ trong ngày mai toàn bộ gia tộc Brown sẽ biến mất trong châu Âu! Hầu tước Brown, xin hỏi vậy đã đủ chưa?”

98. Q.4 - Chương 91: Tiểu Từ Bị Bắt, Dạ Đế Tức Giận!

Tất cả mọi người nhìn lại theo hướng tiếng nói, nhìn thấy một nghi trượng mặc áo măng tô trắng xen đen, một chàng trai tóc dài buộc lên cẩn thận từ từ đi vào, đến trước mặt Bắc Cung Mộ Duệ, xoay người cung kính nói: “Chủ nhân tôn kính, Tây Li Dạ đến đón ngài về biệt thự. “

Nhất thời, Brown Jones vừa mới khiêu khích kia, sắc mặt tái đi trong nháy mắt!

Ly rượu trong tay bỗng lỏng ra, không cẩn thận một cái, rơi xuống, vỡ tan trên mặt đất.

Tiếng thủy tinh vỡ vụn rất lớn, mọi người trong yến hội bị tiếng nổ bất thành linh làm sợ đến bàng hoàng, yên lặng đến mức có thể nghe cả tiếng kim rơi.

Brown Jones không hề nghĩ đến, mình vừa mới xúc động nhất thời, lại gieo mầm tai họa chôn vùi gia tộc xuống!

Hắn chưa từng nghe nói qua hai cái tên Bắc Cung Mộ Duệ và Tây Li Dạ này, nhưng danh tiếng của Dạ Đế và Tu La như gió, ở Đan Mạch không ai không biết không ai không hiểu!

Hắn biết chàng trai vừa dịu dàng như nước này có thể làm gia tộc của hắn biến mất trong một đêm trên thế giới này là không phải nói đùa

Brown Jones khóc không ra nước mắt, hắn chẳng thể nghĩ tới, mình lại đắc tội với kẻ đáng sợ nhất! Gia tộc của hắn cũng chỉ vì mấy câu nói này mà phải trả cái giá thảm khốc!

Trong ánh mắt phức tạp của mọi người, Bắc Cung Mộ Duệ bỗng nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như gió mát mùa xuân tháng ba làm người ta vui vẻ, làm người ta rơi vào ảo ảnh tốt đẹp, nhưng khi bạn vừa mới đắm chìm vào trong sự dịu dàng của hắn, bỗng, hắn lại không chút tình cảm đánh bạn xuống địa ngục: “Ngài vừa nói tôi không có tư cách tranh người phụ nữ với ngài... cái gì gọi là tư cách, ngài có tư cách nói với tôi câu đó sao?”

Đứng cạnh Bắc Cung Mộ Duệ, Diane gần trong gang tấc nhìn theo hắn, một khắc này, nàng có thể cảm nhận được khí phách cường giả và tôn quý này rõ hơn ai hết, mà nàng, lại hoàn toàn bị hắn chinh phục thật sâu!

Một người đàn ông muốn chinh phục một người phụ nữ, không phải dựa vào lời ngon tiếng ngọt, mà là dựa vào thực lực!

Ở một thời đại cá lớn nuốt cá bé này, thực lực đại biểu cho tất cả!

Bắc Cung Tiểu Từ nhìn Bắc Cung Mộ Duệ ngập tràn khí phách vương giả không kìm chế được lan ra toàn bộ yến hội này từ xa, thì ra đây mới là thực lực chân chính của hắn, cũng là giấu trong nụ cười thần nhiên kia. Người càng cường đại, lại càng làm người ta không thể chạm vào.

Nhìn đến Tây Li Dạ đến đón hắn về, Bắc Cung Tiểu Từ biết mình cũng nên đi qua, nhưng ngay khi nàng ngày càng đến gần bên người Tây Li Dạ, một mùi thơm lại tràn ngập quanh thân người cao ráo của hắn, mùi này rất quen, như là...

Như là mùi của chén trà nóng hắn đưa cho nàng uống trước lúc rời khỏi biệt thự ngày hôm nay.

Ngửi thấy mùi này, Bắc Cung Tiểu Từ nhất thời cảm thấy toàn thân như cứng lại, không thể động đậy, ngực đau nhói, thậm chí như bị đá đè lên, ép đến khó thở mà chết, hít thở cũng khó khăn vô cùng.

Bắc Cung Tiểu Từ lập tức đi vừa nặng vừa chậm, khổ sở không thôi.

Mà mọi người trong yến hội vì chuyện vừa mới xảy ra, đều vây quanh lấy lòng, trong chốc lát, thân thể nhỏ bé của Bắc Cung Tiểu Từ đã bị gạt ra.

Bắc Cung Tiểu Từ khổ sở mà thở, khớp xương căng ra, thậm chí gân xanh nổi lên trên bàn tay nhỏ bé đặt nơi ngực, vừa cổ thở, vừa khom người đi đến một góc, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ một chút.

Không biết vì sao, trong lòng nàng lại hiện lên vẻ lo lắng, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ không thể.

Có vấn đề là..... Chắc không phải mùi này, tối hôm nay nàng lại thống khổ đau đớn đến thế, chẳng lẽ...

Bị hạ độc! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Cung Tiểu Từ tái đi, thân là Độc Hoàng, với thuật dùng độc gần như không gì là không biết.

Cao thủ dùng độc làm nàng không phát hiện ra, trên thế gian này chỉ có một loại độc có thể làm được, chính là nó! Minh lại bị hạ chính ‘Chân trời góc bể’

Cũng là loại độc duy nhất nàng làm ra, nhưng lại chưa kịp làm thuốc giải tương ứng!

Chân trời góc bể. Loại độc này không màu không vị, thậm chí trước khi trúng độc, sau khi trúng độc đều không có một chút dấu hiệu, không để lại dấu vết, sau một đêm, người trúng độc sắc mặt bình thường, trái tim ngừng đập, không có hiện tượng gì khác.

Rốt cuộc là loại người nào, lại có Chân trời góc bể, hơn nữa còn có cơ hội hạ độc mình?

Không mang truyện ra ngoài blog

Sáng nay.....

Bắc Cung Tiểu Từ dần sáng tỏ, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chăm Tây Li Dạ cách đó không xa trong đám người vẫn cao ngạo như cũ!

Chén trà kia! Thứ mùi này!

Tuy độc không có mùi, nhưng vì hạ vào trong trà, nên vừa ngửi thấy mùi quen thuộc này, vẫn làm cho bản thân có cảm giác không thoải mái.

Vì sao..... Vì sao lại dùng độc của nàng hạ lên người nàng? Đây là ông trời báo ứng, hay là thân thể của nàng đã sớm bị họ điều tra rõ, vì báo thù cho lão gia Bắc Cung, cho nên để nàng chết vì chính tội lỗi của mình?

Nhưng, vì sao người đàn ông kia lại vẫn cười dịu dàng với mình? Nhưng, vì sao lại quan tâm đến nàng như thế? Bắc Cung Tiểu Từ cười tự giễu.

Thì ra câu nói đó không sai, có đôi khi dịu dàng là chất độc trí mạng, một kiếm trí mạng.

Trong lòng kéo ra đau đớn, Bắc Cung Tiểu Từ nhỏ ra một ngụm máu, trước mắt đất trời đảo lộn. Bắc Cung Tiểu Từ lao đảo đi vào góc, còn không đứng vững, bỗng có một người cao to dùng lực hất ra chiếc khăn mang theo mùi gay mũi bịt kín miệng Bắc Cung Tiểu Từ.

Trong đầu vô thức, Bắc Cung Tiểu Từ chỉ cảm thấy vừa đau vừa mệt, ánh mắt dần tối đi, cuối cùng, hoàn toàn nhắm lại.

Trước khi ngất đi, Bắc Cung Tiểu Từ mơ mơ màng màng nghĩ, rốt cuộc là ai?

Chớp lên, một chàng trai mặc áo gió đeo kính đen và đội mũ ôm ngang Bắc Cung Tiểu Từ từ phía sau rời khỏi Lam cung từ bãi cỏ sâu sau.

Sau khi hắn rời đi, vài bóng người ẩn mình trong bóng tối cũng đi theo sau!

Vì đây là yến hội, cho nên nhiều người sau rượu bị mang đi như thế rất nhiều, xảy ra thường xuyên, cho nên cũng không có ai chú ý. Khi Bắc Cung Mộ Duệ nói lời từ biệt vua và vương phi Đan Mạch chuẩn bị rời đi, nhìn xung quanh, ánh vào mắt chỉ là những quý tộc và phu nhân ăn mặc đẹp đẽ, không hề thấy một thân hình nhỏ bé lóe ra khí chất độc lập như ánh sao duy nhất trên bầu trời đêm kia.

Trong mắt lần đầu tiên hiện lên một chút kinh hoảng, Bắc Cung Mộ Duệ cuống quýt bỏ lại Diane và Andrew Mặc Sinh, vừa gọi tên Tiểu Từ, vừa đi đến hướng nó vừa đi.

Tìm đi tìm lại trong đám người, cuối cùng trong lúc vô ý tìm thấy một vũng máu đỏ tươi như những hạt hoa mai rơi ở một góc, hai mắt Bắc Cung Mộ Duệ trở nên sâu vô cùng, đóng băng lại, khóe miệng cũng gợi lên một nụ cười khát máu lạnh huyết vô tình.

Tây Li Dạ nhìn hắn thất kinh đi tìm bóng hình tiểu thiếu gia trong đám người, nhìn vẻ mặt của hắn, như là tìm kiếm một món bảo bối vô cùng quan trọng.

Nặng nề thở dài một tiếng, Tây Li Dạ cũng đi theo hắn tìm kiếm.

Khi hắn nhìn thấy vết máu loang lổ kia, trong mắt Tây Li Dạ hiện lên tia cảm xúc dày đặc, đến mức hộc máu này, cho dù là thần tiên cũng không cứu được.

Tây Li Dạ sao có thể biết, Bắc Cung Tiểu Từ đã từng chết một lần, ngoài thân thể của nàng ra, linh hồn đã làm kẻ ước giao cho Blair, những đau đớn trong một lần chết nàng đã trải qua, nhưng linh hồn bất diệt, nàng vẫn muốn tiếp tục sống trong cái xác kia.

Tây Li Dạ ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy sát ý trong ánh mắt như địa ngục của Bắc Cung Mộ Duệ, chỉ nghe thấy Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói: “Một giờ sau, điều tra tất cả cho tôi, là ai đưa Tiểu Từ đi. Ai dám đưa người của tôi đi, sẽ phải trả cái giá xuống địa ngục!”

99. Q.4 - Chương 92: Hình Phạt Lấy Xác Người Làm Thức Ăn Cho Côn Trùng

100. Q.4 - Chương 93: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Đúng là Bắc Cung Mộ Duệ!

Một màn này, Bắc Cung Tiểu Từ thật sự rất cảm động, từng giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt. Nàng không muốn khóc, khóc lúc trước đều là đóng kịch cho Diane nhìn, không muốn để Diane nhận ra điều gì, nàng biết Diane cố ý thử nàng. Nhưng thời khắc nàng sợ hãi nhất, hân hạnh xuất hiện, lúc này đây thật có cảm giác vui đến muốn khóc!

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ Bắc Cung Mộ Duệ lúc này, cơn tức giận ngàn ngút bốc lên!

Ngày thường Bắc Cung Tiểu Từ luôn có dáng vẻ lạnh lùng lãnh đạm, đừng nói là khóc!

Bắc Cung Tiểu Từ ngồi ở kia, cả người nhìn qua đều là máu chảy đầm đìa, khóc đến đau đớn, hơn nữa nước mắt lấm lem càng làm cho nó đáng thương không tả, làm lay động lòng người.

Ngay cả hân cũng chưa từng làm nó tổn thương đến thế! Chết tiệt, trên thế giới này cũng chỉ có mình hân mới có tư cách hành hạ nó tổn thương nó!

Những kẻ khác, đều đáng chết!

Bắc Cung Mộ Duệ hoàn toàn vứt đi biểu hiện dịu dàng giả dối, cả người tản ra hơi thở còn lạnh mà khát máu hơn cả Satan.

Hân nhìn chăm chú vào Bắc Cung Tiểu Từ khóc đến như đứa bé kia, không biết vì sao, nhìn nó yếu ớt như đứa bé đến thế, hân lại đau lòng đến nghẹn thở.

Từng bước một, hân đi đến chỗ Bắc Cung Tiểu Từ, hoàn toàn không nhìn Diane, khóe miệng như nước mùa xuân dịu dàng cười với Bắc Cung Tiểu Từ, an ủi nói: “Tiểu Từ, sao lại khóc? Khóc xấu lắm. Tiểu Từ ngoan của cha, đừng khóc..... Mặc kệ là loại người nào, dám làm người con thống khổ một phần, ta sẽ để nó đau đớn gấp trăm lần. Ta sẽ khiến tất cả những người đã làm tổn thương Tiểu Từ biết thế nào là xuống địa ngục, muốn sống không được muốn chết không xong.”

Diane nhìn chàng trai cao cao tại thượng như bậc đế vương, nhất thời si mê, rất nhanh, nàng hoàn toàn hiểu ra, vẻ quyến rũ của mình với đàn ông hoàn toàn không có tác dụng trên người hân, hơn nữa, nàng xem ra, tất cả sự dịu dàng hân đều dành cho đứa bé bị trói trên ghế này.

Hân để ý đến nó!

Tựa như..... trong mắt Diane hiện lên một chút lạnh lùng, tựa như trong mắt cha mẹ lúc trước cũng chỉ có một người chị đó!

Trong mắt mọi người đều chỉ có Mạt Ương, mà nàng, mãi mãi chỉ là một người không bao giờ được nhìn đến.

Nàng thừa nhận Mạt Ương luôn tìm mọi cách yêu thương nàng, cũng cực kỳ hiếu thuận với cha mẹ, hơn nữa còn làm mọi chuyện đến hoàn mỹ, khiến cho người ta không tìm ra sơ hở gì, thậm chí còn có sức mạnh làm tất cả mọi người đều thần phục nàng.

Nhưng, ở trong mắt nàng, nó chỉ là một con quái vật mãi mãi không lớn, sự sỉ nhục của gia tộc!

Nàng đẹp lại dịu dàng hơn nó rất nhiều, không phải sao?

Vì sao ánh mắt mọi người đều tập trung trên người chị, không ai quan tâm đến người đứng trong góc như nàng?

Nét mặt Diane có chút dữ tợn và vặn vẹo, nàng lại không biết, thật ra vợ chồng Andrew yêu nàng thật lòng, coi nàng như con đẻ, chẳng qua Mạt Ương từ nhỏ đã khác với người thường, hơn nữa lại nhu thuận biết điều, cho nên làm cho người ta nhìn vô cùng đau lòng.

Mạt Ương càng không nói mọi người càng muốn đối tốt với nàng, Mạt Ương từ nhỏ đã quật cường độc lập càng làm cho cha mẹ cảm thấy hổ thẹn vì mình không thể làm gì trước căn bệnh kỳ quái kia. Vì thế, cho nên họ mới vô cùng quan tâm đến Mạt Ương.

Cũng không phải vì yêu Mạt Ương hơn, cũng không phải vì không yêu Diane nàng!

Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Buông Tiểu Từ ra, nếu không, tôi sẽ cho cô thấy hối hận vì đã đi vào thế giới này.”

Diane nhìn hắn, cười quyến rũ, “Anh đừng quên, tôi mới là vị hôn thê tương lai của anh. Nó, chẳng qua chỉ là một đứa bé anh nhận nuôi, cái gì nặng cái gì nhẹ, anh nên hiểu rõ?”

“Cô biết không?” Bắc Cung Mộ Duệ khẽ nhếch môi mỏng lên, cười đến lạnh lùng mà khát máu, “Trên thế giới này, tôi hận nhất, đó là người không biết tự lượng sức mình mà đi uy hiếp tôi?”

“Vậy thì, vậy thì sao.....” Diane vùng tay lên, không biết từ khi nào đã lấy một khẩu súng bạc thon dài từ dưới tà váy, để lên huyệt thái dương của Bắc Cung Tiểu Từ, “Vậy thì, anh có cảm thấy tôi không biết lượng sức hay không?”

Thần sắc Bắc Cung Mộ Duệ khẽ biến, hai đồng tử bỗng thu nhỏ lại, hơi thở nguy hiểm bắt đầu ngập tràn căn phòng.

“Tôi chỉ cần nhẹ nhàng oanh một tiếng, trong nháy mắt, đầu nó sẽ nổ tung trước mặt anh.” Môi đỏ mọng khẽ cong, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp.

Nhìn nàng, thật đúng là một báu vật.

Đáng tiếc, ở trước mặt Bắc Cung Mộ Duệ lại không hề có giá trị, cũng không có sức mê hoặc.

Bắc Cung Mộ Duệ không nhìn sự uy hiếp của nàng, thản nhiên nói: “Cô biết không Diane? Cô đúng là một người phụ nữ rất quyến rũ, cô với tôi mà nói, từng là một người phụ nữ có giá trị, nhưng nếu cô muốn dùng hành động này để xóa giá trị duy nhất đó đi, vậy thì, tôi sẽ chẳng e dè gì với cô nữa, không còn lý do để giữ cô lại trên thế giới này..”

Thân hình Bắc Cung Mộ Duệ bỗng chuyển động, như ma quỷ, Diane vẫn còn ngây ngốc, giãy tiếp theo, Bắc Cung Mộ Duệ đã xuất hiện trước mặt nàng, một đôi tay thon trắng nhìn qua như vương tử cao quý đánh đàn dương cầm lúc này lại ma móng vuốt của quỷ dùng trên cái cổ tuyết trắng của nàng, Diane sợ tới mức hoa dung thất sắc, như hét chói tai lên.

Giãy tiếp theo, chỉ nghe thấy Bắc Cung Mộ Duệ bỗng đến gần lỗ tai nàng, nhẹ nhàng thổi mấy hơi, giống như tình nhân mờ ám thì thầm: “Cô đoán đi, là động tác nổ súng của cô nhanh hơn, hay là tốc độ tôi vận gậy cổ cô nhanh hơn.”

Sắc mặt Diane trắng bệch, toàn thân cứng ngắc như không nhúc nhích được, lúc này môi anh đào như mất sắc, có chút nhợt ra, tình cảnh quỷ mị kia nàng tận mắt thấy, lúc này mới hiểu ra sức mạnh kinh khủng của người đàn ông này, dưới hơi thở lạnh lùng cường đại của hắn bao phủ xung quanh, Diane nhận ra mình không thể làm được gì, cũng không suy nghĩ được bất kỳ chuyện gì, nàng như một con rối gỗ bị hắn khóa chặt lại.

Đây mới là Dạ Đế chân chính!

Diane xả ra nụ cười lạnh lạnh, có chút lấp bắp nói: “Thật xin lỗi. Tôi, tôi chỉ đùa với thằng bé thôi “

Bắc Cung Mộ Duệ nhìn thoáng qua Bắc Cung Tiểu Từ vô cùng thâm hiểm, trên mặt Bắc Cung Tiểu Từ không có chút huyết sắc nào, nhìn về phía hắn với ánh mắt tràn ngập tin tưởng, cái loại ánh mắt nhìn tưởng và dựa dẫm này khiến Bắc Cung Mộ Duệ cảm động. Nghĩ đến Diane làm cho nó sợ hãi như thế, hắn liền thấy trái tim mình như sắp nổ tung!

Hơi giận ngủt trời!

“A.....” Vài con sâu kia gặm nhấm vết thương làm đôi mày thanh tú của Bắc Cung Tiểu Từ nhíu lại, tuy cắn môi dưới, nhưng vẫn phát ra tiếng kêu đau đớn khó chịu.

“Nói đùa với người thừa kế tương lai của gia tộc Bắc Cung, Diane, đây hiển nhiên không phải là một ý kiến hay...” Bắc Cung Mộ Duệ bỗng bóp chặt tay, làm Diane không thể thở nổi, hai mắt mở to, tay cầm súng đặt lên đầu Bắc Cung Tiểu Từ cũng mềm ra, trong nháy mắt, nàng bỗng cảm thấy toàn thân không còn sức lực, một lần, Diane đến gần cái chết như thế, một lần, cảm thấy thì ra cái chết lại đáng sợ như vậy....

Ngay khi Bắc Cung Mộ Duệ đắm chìm trong cơn giận dữ, hoàn toàn muốn giết chết Diane, Tây Li Dạ bỗng đi vào từ cửa ngắt lời nói: “Chủ nhân, hạ thủ lưu tình. “

101. Q.4 - Chương 94: Bắc Cung Tiểu Từ Sắp Chết

Một khắc kia, Diane cảm thấy giọng Tây Li Dạ như là âm thanh của tự nhiên êm tai nhất trên đời này.

Nhưng Tây Li Dạ lại không nghĩ như vậy, hắn chỉ đơn giản cảm Bắc Cung Mộ Duệ được vài giây, khi đang định tiếp tục, Tây Li Dạ hiện lên vẻ bất đắc dĩ, khi hắn nhìn đến tình trạng thảm hại của Bắc Cung Tiểu Từ, liền hiểu được vì sao chủ nhân lại nổi giận như thế!

Xem ra, chủ nhân quan tâm đến tiểu thiếu gia theo lời Huyền nói chỉ có hơn không có kém!

“Đội đã chủ nhân, giải trừ lời nguyện xong rồi giết cô ta cũng không muộn..... “

Lời nói cứng rắn của Tây Li Dạ hạ xuống, không chỉ có Diane kích động muốn chết, ngay cả người bị hại Bắc Cung Tiểu Từ cũng cảm thấy cô em gái độc ác này thật đáng thương. Mà Tây Li Dạ nhìn như nghi trương lịch lãm này, tuyệt đối cũng lạnh huyết vô tình như Bắc Cung Mộ Duệ.

Lợi dụng người ta trước, lợi dụng xong rồi giết..... Tây Li Dạ, có nhất thiết phải nói lời máu lạnh đến nhẹ nhàng như thế không?

Bắc Cung Tiểu Từ rất muốn cười, nhưng vì vết thương rất đau, hơn nữa con sâu kia đúng là đang cắn máu thịt của nàng, nỗi đau này như bị kiến bò toàn thân hoặc ngàn mũi tên cắm qua tim, đau đến không thở được.

Vì lời này của Tây Li Dạ, Bắc Cung Mộ Duệ chần chừ trong chốc lát, cuối cùng dùng lực lớn ném nàng sang bên cạnh.

“Không phải tha cho cô, mà là để sau tối nay cô sẽ chết. “ Bắc Cung Mộ Duệ lạnh lùng nói, rồi quay đầu lo lắng xem thương thế của Bắc Cung Tiểu Từ.

Bắc Cung Tiểu Từ nhìn gương mặt ngập tràn lo lắng của hắn, không biết vì sao, lại cảm thấy đáy lòng ấm áp.

“Không có việc gì chứ Tiểu Từ?” Bắc Cung Mộ Duệ nhìn nó đau đến co người lại, biết nó không nói tiếng nào là đang cố chịu đựng, đau lòng vuốt lên mặt nó, Bắc Cung Mộ Duệ giúp nó mở mắt.

Tây Li Dạ cũng chạy đến giúp, khi hai người nhìn thấy vết thương bị dao cắt trên người Bắc Cung Tiểu Từ, còn có vết thương bị sâu găm, hai người đàn ông đều nhủu mày lại, cảm thấy da gà vừa nổi vừa rụng, thủ đoạn tàn nhẫn thế này, sao một người phụ nữ có thể nghĩ ra được.

Tây Li Dạ chán ghét nhìn Diane đang khóc trên mặt đất liếc mắt một cái, không hề đồng tình.

Nhìn sâu trên vết thương của Bắc Cung Tiểu Từ, khi Bắc Cung Mộ Duệ và Tây Li Dạ đang nghĩ cách để lấy những con sâu ghê tởm đó ra, một chuyện kỳ quái lại xảy ra, những con sâu trắng như uống nhầm thuốc, rơi xuống từ vết thương, rơi trên mặt đất, tất cả đều đông cứng duỗi thẳng, vẫn không nhúc nhích, nhìn qua tất cả đều đã chết.

Bắc Cung Mộ Duệ kỳ quái, nhìn lại Bắc Cung Tiểu Từ, “Sao lại thế này?”

Bắc Cung Tiểu Từ xả ra một nụ cười thần nhiên, ngay từ đầu nàng cũng ngạc nhiên, nhưng lại bỗng nghĩ ra nguyên nhân.

Chắc do mình trúng độc quá nặng, sâu trắng này tuy không phải chuyên môn uống máu, nhưng ăn thịt có độc tố bên trong, bây giờ độc tính phát tác, đều chết rồi rụng xuống.

Xem ra, mạng mình cũng không còn lâu nữa.

Có lẽ, không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai rồi.

Có lẽ, sẽ không còn được gặp lại người trước mắt này nữa.

Người đàn ông trước mắt này, tuy từ đầu rất ác với nàng, nhưng không thể không nói, hai người gặp nhau như là số mệnh đã định, sẽ cùng ở một chỗ. Nếu không, nàng sẽ không vì việc thân thể bị phong ấn từ nhỏ của mình mà đến nhà Bắc Cung tìm kiếm bí mật về chuyện này mà gặp được hắn. Mà cha hắn lại chết vì loại độc nàng chế ra, người nhà Bắc Cung bọn họ cũng không thể biết được lời nguyên rủa nguyền rút ngắn tuổi thọ qua nhiều thế hệ.

Tất cả, chỉ có số mệnh mới có thể giải thích.

Vừa nghĩ đến mình nhắm mắt lại, có lẽ ngày mai sẽ không tỉnh lại nữa, sẽ không được nhìn thấy gương mặt quen thuộc này nữa, trong ngực Bắc Cung Tiểu Từ khẽ nhói đau, như là sao băng bỗng rơi xuống, tan ra.

Bắc Cung Tiểu Từ nhìn khuôn mặt lo âu, lần đầu tiên có chút bối rối xem vết thương cho nàng, lại muốn dẫn nàng đi, muốn cười dịu dàng với hắn, lại không ngờ, vừa nhếch môi, một ngụm máu tươi liền phun lên quần áo của Bắc Cung Mộ Duệ, trước mắt mờ mịt, bên tai cũng ơng ơng.

Bắc Cung Tiểu Từ chỉ cảm thấy người mình như bay xuống, rất nhẹ,.... Như một chiếc lá thu....

Cười ngốc ngếch, ý thức và cảm giác càng ngày càng xa.

Chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ tênh, mà Bắc Cung Mộ Duệ ở trước mắt vẻ mặt điên cuồng, hai mắt đỏ au, hét lên tên nàng không thôi.

Đây là lần thứ hai, Bắc Cung Tiểu Từ lại đến gần cái chết như thế.

Nàng thậm chí có thể nhìn thấy Blair mang mặt âu lo ở một bên, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy hắn, lúc này đây, đôi cánh màu đen ma quỷ của Blair cũng mở ra.

Khi một người có thể nhìn thấy đôi cánh màu đen phía sau ác ma, chính là lúc sắp chết, đây là lúc trước Blair từng nói cho nàng.

Bắc Cung Mộ Duệ vẫn ôm lấy thân thể nhẹ như không có sức nặng của nàng, mà Tây Li Dạ ở một bên, kinh ngạc nhìn chủ tử điên cuồng, lần đầu tiên không biết, quyết định của mình là đúng hay sai!

Đúng lúc này, vì hai người đều tập trung vào Bắc Cung Tiểu Từ, nên không nhìn thấy Diane vừa bị Bắc Cung Mộ Duệ ném qua một bên thiếu chút nữa không thở nổi mà ngất đi đã đứng lên tự lúc nào, vẻ mặt dữ tợn, trong mắt đều là hận ý nhìn bóng lưng của Bắc Cung Mộ Duệ, từ từ nâng khẩu súng trong tay, hướng về phía hắn hung tợn nói: “Đi chết đi!”

Andrew Mặc Sinh vừa mới đẩy cửa vào mật thất nhìn thấy một màn như thế thì trợn mắt nhìn hành động như nữ Tu La của Diane một thân áo đỏ, lúc này sợ tới mức sững sốt, hô lớn: “Diane, cô đang làm cái gì?!”

Nói đùa, bọn họ chỉ muốn giải quyết đứa bé giống như Mật Ương kia, nếu ngay cả Bắc Cung Mộ Duệ cũng giết, bọn họ làm sao có thể lợi dụng danh tiếng và địa vị của Bắc Cung Mộ Duệ để công nhận chuyện Andrew Mật Ương chết là thật?!

Tuy nói biến mất hơn một năm là đã có thể để pháp luật chứng nhận tử vong, nhưng, gia tộc Andrew dù sao cũng không phải gia tộc bình thường, còn có rất nhiều người bảo vệ trung thành và tận tâm, cũng không phải họ muốn thế nào thì được thế đó! Đối với Mặc Sinh mà nói, Bắc Cung Mộ Duệ lúc này như một gốc cây cổ thụ để dựa vào!

Hắn vừa mới về từ yến hội, chuyện bắt cóc Bắc Cung Tiểu Từ tất nhiên là do hắn và Diane quyết định, nhưng khi hắn bước chân vào nơi hẹn này, dọc theo đường đi tất cả đều là xác của đám lính đánh thuê kia, Andrew Mặc Sinh có linh cảm không tốt.

Lén nghe bên ngoài hồi lâu, Andrew Mặc Sinh cũng rõ mọi chuyện. Khi ở ngoài cửa hắn đã suy nghĩ vô số có, lẫn lộn lâu ở đây, tự nhiên biết kết quả đắc tội với Dạ Đế, nếu chạy trốn đến chân trời góc biển, người Dạ Đế muốn giết có trốn cũng không thoát.

Nghĩ nghĩ, Andrew Mặc Sinh gian trá chuẩn bị đi vào liền đánh chết Diane, hi sinh một Diane, sau đó đổ mọi tội danh lên cô ta. Nói vậy, vừa không ảnh hưởng đến việc hắn hợp tác với Bắc Cung Mộ Duệ, cũng có thể giết người diệt khẩu, không có người sống không có bằng chứng!

Khi lúc hắn đẩy cửa vào chuẩn bị làm đúng theo kế hoạch, lại không ngờ, nhìn thấy một màn mạo hiểm Diane muốn giết Bắc Cung Mộ Duệ như thế!

Bắc Cung Mộ Duệ và Tây Li Dạ biết đang gặp nguy hiểm từ tiếng hét của Andrew Mặc Sinh, nhưng đã không còn kịp rồi!

102. Q.4 - Chương 95: Tiểu Từ Sống, Cậu Sống. Tiểu Từ Chết, Cậu Chết.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, khi mình sắp chết, không biết vì sao toàn thân bỗng phát ra một sức mạnh, lập tức nhảy lên ôm cổ Bắc Cung Mộ Duệ, sau đó vòng một trăm tám mươi độ.

Trong nháy mắt này, tiếng súng bỗng vang lên!

Một tiếng buồn khổ! Bắc Cung Tiểu Từ cúi đầu rên.....

Tây Li Dạ đã ra tay ở giây tiếp theo, Diane còn chưa kịp phục hồi tinh thần đã ngã xuống đất không dậy được nữa!

Đây chính là thực lực chân chính của “Tu La như gió” kia!

Bắc Cung Tiểu Từ chỉ cảm thấy hắn không có việc gì, liền yên tâm

Cười thỏa mãn, Bắc Cung Tiểu Từ từ từ nhắm mắt lại.

Bên tai như vang lên tiếng vo ve, Bắc Cung Tiểu Từ rơi vào màn đen, như nghe được một tiếng rống như sư tử bị thương: “Bắc Cung Tiểu Từ, đứa ngốc này! Bắc Cung Tiểu Từ, nếu dám chết, dù đến diêm vương, ta cũng phải đưa con về! Bắc Cung Tiểu Từ, mở mắt ra, đừng từ bỏ, xin con, ngàn lần đừng từ bỏ...”

Bắc Cung Tiểu Từ vô thức cong khóe môi, tiếng cầu xin của Bắc Cung Mộ Duệ, nhất định là mình mở rồi. Nhưng dù là mơ, vẫn thấy thật êm tai, thật đẹp...

Bắc Cung Mộ Duệ ôm lấy Bắc Cung Tiểu Từ, liều mạng như điên đưa nó về biệt thự.

Tây Li Dạ lấy di động ra, bấm dãy số quen thuộc, lạnh lùng dặn dò nói: “Trong vòng 15 phút, đưa tất cả các bác sỹ tốt nhất ở Đan Mạch đến biệt thự! Mau lên! Phái vài người nữa đến dọn dẹp Hắc Ma đi!”

Nói xong, cũng không nhìn Diane trên mặt đất một cái, rời đi như cơn gió.

Andrew Mặc Sinh đứng sau cửa nhìn thấy tất cả đến ngây ngốc, Tây Li Dạ sao không hiểu tâm tư của hắn, muốn nói âm mưu quỷ kế, tâm địa gian xảo, kẻ tiểu nhân như Andrew Mặc Sinh, chỉ có hơn chứ không kém!

Lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Tây Li Dạ thoáng đi qua hắn dừng lại một chút, tiếp theo lãnh huyết vô tình nói: “Ông tốt nhất nên cầu nguyện cho tiểu thiếu gia không có việc gì. Nếu không, toàn bộ gia tộc Andrew cũng không đủ để chủ nhân trút giận đâu! Ông và Diane, chỉ sợ ngay cả quyền muốn chết cũng không có!”

Tây Li Dạ nói xong, liền lạnh lùng rời đi.

Để lại Andrew Mặc Sinh bị chấn động toàn thân đến đổ mồ hôi lạnh lại đó một mình, thật lâu vẫn thất thần. Hắn rõ ràng hơn ai hết, lời Tây Li Dạ vừa nói tuyệt đối không khoa trương, cũng hiểu không phải chỉ là dọa đùa hắn. Mà là, Dạ Đế ở Châu Âu đúng là có thực lực như vậy!

Nói đùa, ngay cả đại ca hắc đạo Mỹ Cain cũng từng bị Bắc Cung Mộ Duệ trêu chọc đùa bỡn qua, nghe nói sau đó Cain chẳng những không giết chết hắn, còn mượn sức Bắc Cung Mộ Duệ! Nghe nói con gái duy nhất của Cain, Lena cũng nghiêng người trước chàng trai kiệt xuất mà thần bí này!

Làm sao bây giờ? Andrew Mặc Sinh đảo hai mắt, khi hắn đến Andrew Diane ho khan vài tiếng từ từ tỉnh lại, trong đầu lại nảy ra một ý nghĩ ác độc.

Nhìn Bắc Cung Tiểu Từ bỗng bị đánh bại, bị Bắc Cung Mộ Duệ bế đi, Đạm Thủy và Xích Hỏa chờ ngoài mật thất, nét mặt Xích Hỏa chuyển thành màu đen, vội la lên: “Lần này chết rồi, nếu Mạt Ương đại nhân có chuyện gì, những người khác chắc chắn sẽ xé đôi tôi ra làm thịt!”

Đạm Thủy trầm ngâm một chút, dạn dò nói: “Cậu giao lại ảnh chụp cho Kim Quý xử lý đi, để Mạt Ương đại nhân tỉnh lại sẽ công bố ọi người. Tôi đi tìm Thổ Tiếp, cậu ta thường đi khắp thế giới, chắc chắn sẽ biết thân y. để cậu ta tìm vài người đề phòng. Nếu Mạt Ương đại nhân đã chết, cũng phải cứu về! Nếu không, năm người chúng ta cũng không cần sống trên thế giới này nữa!”

Xích Hỏa cúi đầu, nghiêm túc gật đầu, “Biết rồi. Chúng ta phân công nhau hành động đi. “

Sắc mặt hai người không tốt mỗi người đi một ngã, biến mất trong đêm tối.

Bắc Cung Mộ Duệ ôm Bắc Cung Tiểu Từ về lại biệt thự ở Đan Mạch, tất cả các bác sỹ nổi tiếng Tây Li Dạ vừa dạn dò đều đến chờ. Nhìn qua có tổng cộng mười mấy người, có một người hình như còn mặc áo chuyên dụng của bác sỹ hoàng thất Đan Mạch!

Không phải Tây Li Dạ làm to chuyện, mà là hắn biết sự an nguy của Bắc Cung Tiểu Từ quan trọng thế nào với chủ nhân, nhưng mà, lúc này đây, Tây Li Dạ biết rõ nội tình, tiểu thiếu gia dữ nhiều lành ít!

Nhìn nó ngất đi, hiển nhiên là độc tố phát tác, tiu vết thương kia cũng trí mạng, nhưng trước đó, Tây Li Dạ đã nhìn ra, tiểu thiếu gia sớm nguy hiểm rồi.

Sau khi nó học máu, Tây Li Dạ không biết là mình nhạy cảm, hay là nó đã biết tất cả sự thật.

Nó nhìn hắn rất lâu, nhưng lại thần nhiên nở nụ cười.

Cả đại trạch Bắc Cung đều vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi người đều độ cao khẩn trương, Bắc Cung Tiểu Từ nằm trong phòng, lại truyền ra tiếng gầm gừ và tiếng rống giận dữ.

Biểu hiện này là cơn tức giận trong lòng chủ nhân!

Nhiều hơn là, bắt lực!

Từng bác sỹ lại ra khỏi phòng, đi qua Bắc Cung Mộ Duệ nói: “Bắc Cung tiên sinh, tôi đã làm hết sức rồi. Vết thương đó không phải chỗ trí mạng. Quan trọng là, trên người vị thiếu gia này này như có một loại độc xâm nhập, loại này độc cực kỳ mạnh, hơn nữa cho đến bây giờ chưa từng thấy qua, chúng tôi chỉ là bác sỹ bình thường, đối với chuyện giải loại độc này, chúng tôi đều không hiểu. Vừa rồi bằng bó vết thương trên người tiểu thiếu gia xong, còn mổ lấy đầu đạn ra. Những thứ khác, chỉ có thể mặc cho số phận “

“Đáng chết!!!” Bác sỹ còn chưa nói xong, Bắc Cung Mộ Duệ đã như một con rồng phun lửa đập bàn đứng lên.

“Cút! Cút hết cho ta!”

Sau khi gầm lên giận dữ, tất cả bác sỹ đều sợ tới mức run sợ trong lòng đi ra khỏi phòng, như là thấy được chuyện đáng sợ nhất thế gian, chạy trốn chết.

“Chủ nhân đừng giận, bây giờ tiểu thiếu gia sống chết chưa biết. Chủ nhân nên giữ bình tĩnh, tìm người đến cứu tiểu thiếu gia!” Minh Tây Li Dạ ở lại một bên, cúi đầu cung kính khuyên can nói.

“Độc..... Bọn họ nói nó bị trúng một loại độc kỳ quái..... “ Phòng bỗng yên tĩnh kỳ dị, thật lâu sau, Bắc Cung Mộ Duệ bỗng trầm giọng bình tĩnh nói.

“Đúng, chủ nhân. “ Tây Li Dạ cảm thấy trong lời này của hắn có chút gương gao.

Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mình lo lắng như thế nào cũng không đủ.

Bắc Cung Mộ Duệ bỗng quay đầu lại, ánh mắt như rắn độc bắn về phía Tây Li Dạ, lạnh lùng nói: “Về chuyện độc, nghi trạng của tôi không có chuyện muốn nói với tôi sao?”

“Chủ nhân, tôi..... “ Tây Li Dạ đang định giải thích.

Bắc Cung Mộ Duệ lại lạnh lùng ngắt lời nói: “ Tây Li Dạ, đừng ép tôi tự tay giết cậu!”

Tây Li Dạ cả kinh, thì ra, chủ nhân đã biết tất cả!

Tây Li Dạ bỗng quỳ xuống, run giọng nói: “Chủ nhân, Dạ biết sai rồi. Xin chủ nhân trách phạt. “

Bắc Cung Mộ Duệ đứng dậy, nhìn xuống Tây Li Dạ quỳ trên mặt đất, giọng thản nhiên, ánh mắt lạnh huyết nói: “Tiểu Từ còn giống, thì tôi giữ lại cái mạng chó của cậu. Nếu Tiểu Từ không sống được, vậy thì, cậu cùng chết với nó đi. “

Tiểu Từ sống, cậu sống. Tiểu Từ chết, cậu cũng chết! Tây Li Dạ chấn động cả người, môi khẽ trở trắng ra, nhưng lại không có nửa điểm oán hận!

103. Q.4 - Chương 96: Mười Lăm Trăng Tròn, Dị Biến Song Sinh

Chỉ thấy trên trán Bắc Cung Mộ Duệ nổi lên gân xanh quỷ dị, giãy dụa thống khổ, làm cho người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng và dữ tợn.

Tựa như có ngọn lửa bắt đầu cháy lên trên người hắn, còn có sự mờ mịt kia, làm cả người hắn nhìn qua có chút mộng ảo. Ngay sau đó, đồng tử của hắn cũng bắt đầu có biến hóa, ngẩng đầu lên, không còn là đôi mắt đen như mực trầm ổn ngày thường, mà là đỏ đậm như máu! Dưới ánh trăng vàng chiếu xuống, đồng tử như chứa hai ngọn lửa thiêu đốt, nhìn qua vô cùng quỷ mị khiếp người.

Khi hắn ngẩng đầu lên lộ ra răng nanh, trên mặt cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa lớn, một gân mạch xanh màu đen bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, làm cả người hắn nhìn qua thật khủng khiếp!

Như một loại dã thú, hoàn toàn mất đi nhân tính, bày ra dáng vẻ thú tính kia!

Lúc đầu Bắc Cung Tiểu Từ trợn mắt há mồm, lúc này đây lại cảm thấy bình tĩnh hơn.

Bắc Cung Mộ Duệ cúi đầu, gắt gao cắn môi dưới, nắm chặt hai đấm, không để mình hoàn toàn biến thành người khác.

Tây Li Dạ nhìn dáng vẻ thống khổ nhẫn nại của hắn, lo lắng nói: “Chủ nhân. Ngài thế nào?”

Bắc Cung Mộ Duệ cố nén mồ hôi lạnh đầy người và dục vọng dã thú kia, thấp giọng nói: “Mau lên, đưa ta về phòng, trói ta lại!”

Trong mắt Tây Li Dạ hiện lên một tia không đành lòng, nhưng hắn biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, vội vàng đi lại gần đưa hắn ra bên ngoài.

Trong mắt Bắc Cung Tiểu Từ hiện lên chút lo âu, Blair phía sau đã không khách khí đá một cước thẳng lên mông nàng, đá nàng về lại thân thể.

Từ trong mơ Bắc Cung Tiểu Từ luôn cố gắng để mình tỉnh lại, nhưng cả người cau mày, bị hành hạ đến đầm mồ hôi chảy lệ, lại không thể hoàn toàn tỉnh táo lại. Nhưng Bắc Cung Tiểu Từ không từ bỏ, vừa rồi nàng nhìn thấy Bắc Cung Mộ Duệ biến hóa, biết cảnh kinh khủng lần đầu nhìn thấy ở nhà cổ Bắc Cung lại tái diễn, hơn nữa nàng cũng biết muốn vượt qua thú tính, không chỉ có sự kiềm chế của bản thân, còn phải uống máu huyết nô mới được.

Nơi này không phải nhà cổ Bắc Cung, tự nhiên không chu toàn như nơi đó. Trong lòng Bắc Cung Tiểu Từ có chút oán giận, vì sao đang yên đang lành lại đến Đan Mạch chứ!

Bắc Cung Tiểu Từ làm sao mà biết mâu thuẫn và thống khổ trong lòng Bắc Cung Mộ Duệ, mang theo một loại tâm lý cam chịu mà trả thù, mới có thể cố ý đưa nàng đến đây, thấy nàng bị tổn thương từng chút.

Trúng độc quá nặng, dù phát hiện thân thể mình đã khác thường, Bắc Cung Tiểu Từ đã lặng lẽ ăn vào thuốc giải độc tốt nhất mà mình đã chế tạo, nhưng với Chân trời góc bể không có thuốc giải mà nói, chính là vô cùng hiếm, căn bản không có biến hóa gì, cho nên sẽ không tỉnh lại.

Tuy Bắc Cung Tiểu Từ chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng trong mơ hồ, lại là ý thức vô cùng tỉnh táo, có thể nhận biết thế giới bên ngoài.

104. Q.4 - Chương 97

Khi tiếng gầm gừ quen thuộc thống khổ mà thê lương kia tràn vào ý thức của nàng, sắc mặt Bắc Cung Tiểu Từ ngày càng trắng, toàn thân khẽ nhúc nhích, đó là sự đối kháng mãnh liệt giữ linh hồn và thân thể không đồng nhất của mình.

Không ai nhìn ra, Bắc Cung Tiểu Từ lẳng lặng nằm trên giường như một cái bóng, đắm chìm trong ánh trăng, nàng cũng bắt đầu có biến hóa kỳ dị.

Mái tóc bạch kim bắt đầu sinh trưởng như lá mùa xuân, cho đến khi cành lá dày đặc vây quanh, xung quanh Bắc Cung Tiểu Từ nằm trên giường lớn, như vùi lấp cả người nàng, mái tóc bạch kim như ánh trăng, yêu kiều khiến người ta cảm thấy người nằm trên giường không phải là đứa trẻ quái dị kia, mà là mỹ nhân trong câu chuyện cổ tích xưa, chờ hoàng tử đến hôn mới có thể thức tỉnh.

Khuôn mặt của nàng bắt đầu trở nên kiều diễm như đóa hoa mới nở, mùi thơm xinh đẹp, sắc mặt tái nhợt trở nên đỏ bừng như quả táo chín, làn da ngày càng trắng ngọc tươi mọng, xinh đẹp tự nhiên không cần chau chuốt.

Thân thể mới tám chín tuổi và khuôn mặt như hấp thu dinh dưỡng và ma lực của ánh trăng, bắt đầu lớn lên trong một đêm, tựa như hoa sen mới nở, mở ra trong ban đêm, kinh tuyệt diễm lệ, đoạt nhân tâm phách. Dần dần

Một thân hình thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi không tỳ vết lẳng lặng nằm trên giường lớn, mắt Bắc Cung Tiểu Từ vẫn nhắm chặt như cũ, cả người như ngủ say, như đứa trẻ mang theo sự an bình và tinh khiết.

Quanh thân nàng tản ra ánh trăng màu trắng tự nhiên, làm cả người nhìn qua có chút mờ ảo không thật, đẹp đến mức làm người ta không thể dời mắt.

Thay đổi kỳ dị này, ngoài ánh trăng yên tĩnh không tiếng động, căn phòng trống rỗng, không có ai biết.

Bắc Cung Tiểu Từ ngủ say có thể cảm giác được mình đang biến hóa, nhưng lại bất lực.

Từ khi nàng mười tuổi đã bắt đầu không lớn lên, nhưng có một bí mật rất lâu rồi, đó là vào đêm trăng tròn nàng lại khôi phục lại dáng vẻ trưởng thành của mình!

Nhưng, nàng lại không hề biết dáng vẻ đó như thế nào, chỉ cần qua đêm trăng tròn, lúc bình minh, tất cả sẽ trở lại lúc ban đầu.

Nhiều năm qua, nàng luôn nghiên cứu chế tạo loại thuốc có thể duy trì diện mạo bình thường của nàng, nhưng đều thất bại.

Ngoài cách giải loại độc bẩm sinh này, đều không có cách.

Một vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa không trung, ánh trăng sáng ngời mà đẹp đẽ, lại lộ ra bóng người thê lương.

Cả tòa biệt thự thừa thốt bóng người, phần lớn đều bị nghi trượng Tây Li Dạ đuổi đi. Bây giờ chỉ để lại mình hắc hầu hạ trong biệt thự.

Gió mát theo màn tơ cửa sổ khẽ thổi ào, phat ra tiếng vi vu, càng làm biệt thự có chút âm u.

Trong phòng cả người Bắc Cung Mộ Duệ bị khóa chặt lại, cột vào một cọc gỗ rất lớn. Da hắn bắt đầu có biến hóa lớn, khe trở nên trắng xanh, ánh mắt tràn ngập màu đỏ, trên mặt bắt đầu có chi tiết thú, có vẻ dữ tợn khủng bố, miệng lộ ra hai răng nanh, cả người nhìn qua gần như yêu dị quỷ mị. Thân thể hắn thống khổ run rẩy, trong ánh mắt lóe ra dục vọng khát máu.

Tây Li Dạ nhìn hắn, sau khi đi tới đi lui, cuối cùng vẫn quyết định phái người đi ra ngoài tìm huyết nô.

Chủ nhân nhần nại cả đêm như vậy, nếu cuối cùng thân thể không chịu nổi áp lực do tinh thần tạo ra, mà làm tinh thần mê loạn, sẽ giống như người luyện công bị quấy rầy trong cổ đại kia, tẩu hỏa nhập ma.

Tây Li Dạ đóng cửa phòng, liền đi gọi điện cho Phương Đông Huyền, Phương Đông Huyền cũng rất lo lắng trong điện thoại, hiển nhiên không đoán được tình hình đã đến mức này.

Hắn không nghĩ mười lăm hôm nay, chủ nhân lại một lòng nghĩ đến Bắc Cung Tiểu Từ, ngay cả chuyện mình biến đổi cũng không để trong lòng, không hề chuẩn bị! Nóng lòng, Phương Đông Huyền đi chuyển bay đến Đan Mạch cả đêm, tranh thủ đến trước bình minh.

Tây Li Dạ không nhìn thấy, Bắc Cung Mộ Duệ vừa mới cúi đầu thống khổ rên rỉ, thềm giấy dựa bỗng ngẩng đầu lên, như ma quỷ, trong mắt lóe lên ánh sáng ngọc làm cho người ta sợ hãi!

105. Q.4 - Chương 98: Linh Hồn Thức Tỉnh, Bất Ngờ Liên Tục

106. Q.4 - Chương 99: Nụ Hôn Sắc Máu Động Lòng Người

Bắc Cung Tiểu Từ còn đang hết sức hoảng hốt, người này nhìn như Bắc Cung Mộ Duệ, lại không giống Bắc Cung Mộ Duệ, tiếng nói khàn khàn như ác ma vang lên bên tai làm Bắc Cung Tiểu Từ tỉnh lại từ trong giấc dựa.

“Máu của em, rất ngọt, ngọt đến đau thương!” Hắn cắn lên xương quai xanh của nàng, uống thứ máu hạng nhất kia. Đầu tiên là Bắc Cung Tiểu Từ hoảng sợ, lập tức hét lớn: “Đừng!”

Đau đớn từ xương quai xanh truyền đến làm Bắc Cung Tiểu Từ kinh hãi, không phải nàng sợ hãi sự dữ tợn và khát máu bất thành linh của hắn, nàng sợ nhất là trong máu của nàng có độc trí mạng!

Bắc Cung Tiểu Từ không để ý đến thân thể bị thương đến nát vụn, dùng tất cả sức đẩy hắn ra, nhưng bàn tay nhỏ lạnh lẽo vừa chạm đến lồng ngực nóng bỏng của hắn liền ngẩn người, ý thức đã sớm rời khỏi, Bắc Cung Mộ Duệ cũng không khỏi thoải mái mà than nhẹ một tiếng, thân hình lửa nóng của hắn, chính là tìm kiếm trong phòng, vì thân người lạnh lẽo của Bắc Cung Tiểu Từ mà đến.

Trong tiềm thức, như người có thói quen hướng đến ấm áp trong bầu trời lạnh, toàn thân nóng rực của hắn cũng không kiềm chế được mà đến sát nơi lạnh như băng kia.

Hơi lạnh Blair vừa mới để lại trong phòng đúng là nơi là Bắc Cung Mộ Duệ phát cuồng đang tìm kiếm.

Thậm chí băng lạnh bao quanh người Bắc Cung Tiểu Từ và mùi máu thơm mát của nàng, từng hơi thở của nàng cũng dụ dỗ hắn!

Bị xích chặt, Bắc Cung Mộ Duệ cảm thấy như mình muốn làm gì đó, luôn cắn răng nhẫn nhịn, nhưng khi hắn nhìn đến Bắc Cung Tiểu Từ như công chúa xinh đẹp ngủ say hoàn toàn khác với xưa kia, ác ma buông xuống, hắn cuối cùng không nhịn nổi nữa, muốn cả người nàng hòa với mình, hai người sẽ không bao giờ buông nhau ra nữa.

Khi răng nanh của hắn cắn xuống xương quai xanh xinh đẹp của nàng, mùi máu tràn ngập căn phòng.

Bắc Cung Mộ Duệ nhắm mắt lại, nhắm nháp vị máu quý dị tản ra.

Máu của nàng rất ngọt, nhưng, ngọt đến đau thương.

Sự vùng vẫy của Bắc Cung Tiểu Từ lúc này với Bắc Cung Mộ Duệ mà nói, tựa như con kiến nhỏ. Hắn cười u ám, lộ ra một đôi răng nanh dưới ánh trăng, lại cắn một bên xương quai xanh kia.

“A! Đau.....” mặt Bắc Cung Tiểu Từ ngày càng trắng, tỉnh lại trong đau thương, nàng không thể chịu nổi loại tra tấn này.

“Dừng! Bắc Cung Mộ Duệ, đừng uống, đừng uống máu của tôi!” Bắc Cung Tiểu Từ thét chói tai la lên, “Máu của tôi có độc! Anh sẽ chết! Dừng lại!”

Bắc Cung Mộ Duệ như mất điếc tai ngơ, Bắc Cung Tiểu Từ thậm chí có thể nghe được tiếng máu mình bị hút.

Môi càng trắng, Bắc Cung Tiểu Từ khẽ chột dạ, không có tiêu điểm, chỉ có thể nhìn đèn hoa sen lớn treo trên trần nhà, ngẩn ngơ nói: “Bắc Cung Mộ Duệ, máu của tôi, là độc trí mạng. Đừng uống.....”

Bắc Cung Mộ Duệ tựa hồ như nghe thấy tiếng nói cam chịu của nàng, từ sâu trong linh hồn khẽ chuyển bỗng dừng lại, đôi mắt đỏ au không còn sắc thô bạo, tất cả là mờ mịt, như một đứa bé mới sinh.

Bắc Cung Tiểu Từ cười yếu ớt với hắn, mang theo mùi hoa nhài thơm ngát, nàng lúc này, cả người như con búp bê vải bị rách, toàn thân quần quanh băng màu trắng, trên xương quai xanh là máu đỏ tươi, làm cả người nàng càng có vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Như một bông hoa tường vi lẳng lặng tỏa hương, mang theo vẻ đẹp có gai.

Đôi mắt đỏ au không có tiêu điểm của Bắc Cung Mộ Duệ nhìn đôi môi tái nhợt của nàng thật lâu, không biết vì sao, không chịu bất kỳ khống chế nào, hắn bỗng cúi đầu, còn mang theo vết máu của Bắc Cung Tiểu Từ in lên đôi môi non mềm xinh đẹp như hoa kia.

Bắc Cung Tiểu Từ mở to hai mắt, trong không khí tràn ngập mùi máu, trong lúc hai người dây dưa, Bắc Cung Tiểu Từ cảm giác được mùi máu tươi, nhưng hương vị này còn mang theo một chút ngọt.

“Thì ra, đây là mùi máu của mình.....” Bắc Cung Tiểu Từ mơ mơ màng màng nghĩ.

Ngay từ đầu Bắc Cung Tiểu Từ đều bị động, bởi vì cả người nàng yếu ớt vô lực nằm kia, như con sơn dương con chó người ta đến làm thịt.

Ngay sau đó, Bắc Cung Mộ Duệ như cuồng giân tàn sát bữa bãi hôn lên môi nàng, như mưa rền gió dữ xẹt qua mỗi một nơi, lại như đội quân thẳng trận chiếm lĩnh thành trì, gió run sợ, người thắng là vua.

Mùi máu tươi càng ngày càng đậm, tản ra mùi thơm quý dị.

Khóe miệng Bắc Cung Tiểu Từ cười lạnh, nhẹ nhàng mặc hắn ôm lấy đầu nàng.

Quần áo trên người không biết đã bị móng nhọn xé rách từ lúc nào, Bắc Cung Tiểu Từ chỉ cảm thấy từng trận gió mát thổi qua da thịt trắng mềm của mình, kìm lòng chẳng được, nàng đến gần ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ thuộc về hắn kia.

Bắc Cung Mộ Duệ không còn bị khống chế nữa, cả người đặt lên thân hình mềm mại của nàng, mà nàng như con búp bê vải bị ôm không thể nhúc nhích, hôn đến phát cuồng

“Em... thật ...đẹp” Đôi mắt sáng quắc của hắn nhìn chăm chú lên người nàng, từ từ nói ra câu nói đó nhìn Bắc Cung Tiểu Từ nhắm lại mắt.

Hôn lên hai má nàng, hôn môi nàng, cổ nàng, hai bên tai nàng, lúc này Bắc Cung Mộ Duệ bỗng ngẩng đầu lên, rống một tiếng thống khổ tuyệt vọng. Bắc Cung Tiểu Từ mở mắt, nhìn thấy dáng vẻ hắn ôm đầu đau đớn không chịu nổi.

Trong đôi mắt đỏ ngầu là ánh sáng yêu diễm lóa mắt dưới ánh trăng tản ra hơi lạnh, cả người Bắc Cung Mộ Duệ như người sói biến hình, mang theo thú tính thô bạo và khát máu.

Bắc Cung Tiểu Từ nhìn hắn thống khổ không chịu nổi, lẩm bẩm nói: “Máu của tôi, thật sự có thể cứu được anh sao? Nếu thống khổ như thế, vậy thì, uống đi.. nếu xuống địa ngục, chúng ta sẽ cùng đi...”

Bắc Cung Tiểu Từ chống người ngồi dậy, máu chảy xuống từ xương quai xanh, làm người ta nhìn qua, xinh đẹp như hoa, sáng lạn như diễm.

“Nếu thống khổ, vậy uống đi. “ Bắc Cung Tiểu Từ ôm cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, như tình nhân nói chuyện yêu đương, đáng tiếc, lại là lời nói mang theo máu.

Nếu vì chất độc trong máu nàng mà làm hắn chết, vậy thì, một mạng đền một mạng, trên bầu trời dưới hoàng tuyền, nàng sẽ cùng hắn!

Trong ánh mắt như ma quỷ của Bắc Cung Mộ Duệ là mâu thuẫn và tuyệt vọng, nhưng cuối cùng vẫn dậm răng nanh vào cơ thể nàng, để máu tươi chậm chậm chảy ra, mang theo vị máu thơm ngát.

Đầu nhẹ nhàng tựa vào vị trí trái tim nàng, nghe tiếng tim đập ngày càng yếu của nàng, Bắc Cung Mộ Duệ muốn ra lệnh ình ngừng lại, nhưng lại không thể khống chế được dục vọng của mình với máu tươi kia, còn có sự dụ hoặc của vị máu ngọt lành!

Bắc Cung Tiểu Từ nằm ở kia, khoe miệng, từ từ giờ lên một nụ cười lạnh.

Không biết sau bao lâu, Bắc Cung Tiểu Từ từ từ nhắm mắt lại, không muốn giãy dụa, không muốn nỗ lực nữa.

Bắc Cung Tiểu Từ nhắm mắt lại, màn đêm như thủy triều tràn vào toàn bộ thế giới của nàng, hoàn toàn nhấn chìm nàng.

Nếu có thể, hãy để mình cứ ngủ say như thế đi.

Mà dưới bóng cây hoa hòe ở nhà cổ Bắc Cung kia, bóng đen từ từ dừng trước mặt mình, Nguyệt Thập Nhất không còn đi kịp nữa, như là mệnh đã định, chạy trời không khỏi nắng, hai người xa cách hơn mười năm, dưới ánh trăng, giống như lần đầu tiên gặp mặt, nhìn về đối phương.

Nguyệt Thập Nhất cười nhẹ, nhìn chàng trai quỷ mị trước mắt, nhẹ giọng nói: “Blair, đã lâu không gặp.”

Hai cánh đen mở ra, một thân quần áo đen, như Satan đến vì hơi thở của linh hồn quen thuộc, lạnh lùng nói: “Nguyệt, lúc này đây, em không chạy thoát đâu. “

107. Q.4 - Chương 100: Con Lai Của Ác Ma Và Tộc Diệt Ma

Nhìn hắn, Nguyệt Thập Nhất nở nụ cười. Tiếng cười nhẹ như tơ, như tiếng gió đêm, tan nát cõi lòng, làm người ta thấy thật êm tai.

“Blair, anh biết không? Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ sẽ chạy trốn. “ Nguyệt Thập Nhất cúi đầu lẩm bẩm nói.

Nàng hô một tiếng ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, tuyệt nhiên nói: “Nhiều năm như vậy, chúng ta cũng nên biết rõ. Khế ước lúc trước tuy đã bị tôi phá, nhưng bây giờ anh có thể lấy mạng tôi, hay là linh hồn tôi cũng được. Ra tay đi?”

“Em..... “ Blair nhìn người phụ nữ quật cường này, người phụ nữ mãi mãi sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai, thật sự không đáng yêu.

Rõ ràng là cổ đại yếu đuối trên núi kia, lại cố tình kiên cường trên vách đá, trải qua mưa gió vẫn không đổ, bởi vì rễ của nàng, đã chôn sâu trong nham thạch cứng rắn kia.

Nàng cho rằng hẳn thật sự muốn linh hồn nàng cho nên mới tìm nàng nhiều năm như thế sao?

Quật cường mím môi, Blair lạnh lùng nói: “Lúc trước vì sao lại bỏ đi? Tôi muốn một lý do. “

Rõ ràng đã hình thành hận với nàng, hai người cao hứng uống rượu chúc mừng, đó là lần đầu tiên hắn phóng túng uống rượu cùng một con người như thế, hay là đối tượng khế ước của hắn, hắn đi theo nàng suốt ba năm, đứng bên cạnh bảo vệ nàng, chăm sóc nàng, cứu nàng từ trong nguy hiểm, giúp nàng hoàn thành giấc mộng kia từng bước một, chính là báo thù rửa hận, tìm ra người trong tộc lúc trước đã hại cha mẹ nàng, cũng muốn giết chết nàng, hỏa thiêu cả nhà nàng, hơn nữa còn để cho tên kia phải trả cái giá thật lớn. Theo khế ước, sau đêm đó, hắn sẽ lấy đi linh hồn của nàng, làm kết cục cuối cùng.

Thật ra chính hắn cũng không biết, rốt cuộc là vì khế ước mà giúp nàng bảo vệ nàng chăm sóc nàng, hay là vì nguyên nhân khác.....

Đêm đó uống rượu, nhìn bầu trời đêm lần đầu tiên nàng vui sướng mỉm cười, cảm thấy nụ cười của nàng vô cùng động lòng người cực kỳ chói mắt, làm cho hắn nhìn đến đui mù.

Hắn luôn luôn lãnh huyết vô tình, nhện không được động lòng với một cô gái loài người.

Một ác ma, dưới ánh trăng trong một đêm tuyết rơi, hôn lên môi một cô gái loài người.

Càng buồn cười là, hắn lại không hề hối hận, ngược lại, hắn còn trầm mê trong hương vị tuyết rơi của nàng. Càng không thể vãn hồi.

Đêm hôm đó, bọn họ cùng nhau xuống địa ngục, bọn họ phạm phải tội không thể tha thứ. Nhưng, thân là ác ma, hắn không hề hối hận, thậm chí sau nhiều năm như thế, vẫn nhớ mãi không quên, vẫn tìm nàng.

Khi ngày thứ hai tỉnh lại không thấy bóng nàng đâu, ban đầu là vô cùng phẫn nộ, tuyên bố muốn giam cầm linh hồn nàng lại rửa sạch một ngày vũ nhục kia. Nhưng lâu như vậy, theo thời gian càng ngày càng dài, ở giữa dòng thời gian, hận ý và tức giận của hắn ngày càng nhạt đi, dần dà, hắn lại càng nhớ nàng.

Rốt cuộc thì khi nào, một ác ma lại cảm thấy cuộc sống cũng khổ sở như con người.

“Chúng ta không có kết quả không phải sao?” Nguyệt Thập Nhất cười thê mỹ, “Anh là ác ma, mà tôi, là người thừa kế tộc diệt ma, giữa chúng ta, ngay từ đầu đã là sai lầm. Blair, chúng ta là kẻ địch. “

“Em..... “ Blair nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính vì thế mà em rời khỏi tôi sao?”

Nguyệt Thập Nhất cúi đầu, không muốn nói chuyện.

Nàng đã quen trầm mặc lâu rồi.

“Nguyệt..... từ khi nào em lại ngốc như con người như thế?” ánh mắt Blair bỗng mềm xuống, tới gần nàng, nhẹ nhàng ôm nàng lại.

“Nếu tôi thật sự muốn giết em lấy đi linh hồn của em, cần gì phải chấp nhất tìm em, chỉ vì một đáp án!”

Nguyệt Thập Nhất không dám tin ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Anh là.....?”

Nàng bỏ đi, làm cho cả người hắn hoàn toàn mất đi linh hồn.

Một ác ma mất đi linh hồn, sao có thể đi thu linh hồn của những người khác đây?

Bọn họ đã đánh mất cơ hội quá lâu rồi, cho dù nghịch ý trời, cho dù phản bội toàn thế giới, thì làm sao?

Nguyệt Thập Nhất chảy nước mắt xuống, ngẩn ngơ khóc trong lòng hắn nói: “Em từng nghĩ muốn trở về. Cho dù anh không nhận linh hồn của em, em cũng muốn về. Nhưng..... Nhưng..... Cho đến khi em phát hiện, em có có thai..... “

Toàn thân Blair run lên, bỗng giữ chặt hai vai gầy yếu của nàng, không dám tin nói: “Con? Nguyệt, em nói con của anh???”

Nguyệt Thập Nhất gật đầu, nhớ tới chuyện năm đó, nụ cười trên mặt có chút khổ sở, nàng cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Em không biết anh có để em giữ lại đứa bé này không, em cũng không biết anh có phải chỉ là nhất thời trêu đùa một con người không...Blair, anh ngày thường quá vô tình, em không dám dùng sinh mạng của đứa bé để đánh cược. Em chọn về lại gia tộc diệt ma, rất nhanh, chuyện em chưa kết hôn đã có con bị phát hiện, còn bị tộc nhân nhốt trong một tòa mật thất, em vượt qua sáu tháng cuối cùng ở bên trong đó. Tuy tối vô cùng, không có ranh giới, em như vài lần phát cuồng mất đi thần trí, nhưng cuối cùng, em vẫn sinh ra nó. “

Khi nói đến đây, trên mặt Nguyệt Thập Nhất xuất hiện một nụ cười mầu tử, lại đi đến thống khổ: “Vừa sinh đứa con ra, màu mắt xanh quý dị, còn có mái tóc bạch kim di truyền, lúc đó bọn họ đều cho là yêu ma quý quái chuyển thế, nhân lúc em suy yếu vô lực, nó bị người của bộ tộc mang đi, từ đó về sau chẳng biết đi đâu..... Cho đến về sai, em hỏa thiêu tòa thất kia, buộc họ thả em ra, hoặc là để em chết cháy, sau đó cuối cùng có người mở cửa, tuy em chạy ra, nhưng trên mặt vẫn bị bỏng, trong lúc trốn chạy, được lão gia Bắc Cung cứu sống, còn điều trị cho em, sau đó để em ở đây, làm một vài chuyện cho gia tộc của họ...”

Đôi mắt đỏ của Blair lóe lên vẻ đau lòng, con của con người và ác ma, trời sinh mắt xanh, tóc bạch kim. Thì ra truyền thuyết này, đều là sự thật.

“Đứa bé kia thật sự không tìm thấy sao?” Blair ôm sát nàng, từ từ hôn lên nước mắt trong suốt của nàng.

Hắn không thể tưởng tượng, mình lại có con, trong lúc nhất thời, thân là ác ma, hắn là không có tình cảm, nhưng lại vì nàng mà động lòng, có chút kích động, lại có chút sợ hãi, sợ là đứa trẻ vừa nhìn thấy trong loài người, con của hắn....

Hắn rất mâu thuẫn, không biết nên đối mặt như thế nào.

Nhưng hắn lại thật cao hứng, hắn lại có con với Nguyệt.

“Con..... sau khi em đến nhà Bắc Cung, vẫn luôn đi tìm nó, lão gia Bắc Cung biết em nhớ con gái, cũng luôn dùng sức mạnh của gia tộc đi tìm. May mà nó không giống người thường, cho nên mới tìm được nhanh như thế...”Nguyệt Thập Nhất ngừng khóc, lại khôi phục nụ cười yếu ớt lạnh nhạt kia.

Mắt xanh tóc bạch kim..... Blair hiện lên một bóng người trong lòng!

Chẳng lẽ nó là.....?!

Blair mở to hai mắt, không dám tin ngẩng đầu nhìn nàng, vội hỏi: “Nguyệt, mau nói cho anh biết, rốt cuộc nó là ai? Con của chúng ta rốt cuộc là ai? Ở đâu?”

Nguyệt Thập Nhất nhìn hắn khẩn trương, xì một tiếng, nở nụ cười, “Thì ra, ác ma cũng sẽ khẩn trương. “

Blair khẽ đỏ mặt, ngượng ngùng mở mắt, khoe miệng gợi lên vẻ sung sướng.

Nguyệt Thập Nhất không trêu hắn nữa, mỉm cười nói: “Nó tên là Andrew Mạt Ương. Bị tộc nhân của em mang đi, đưa đến cho em gái của em ở Đan Mạch Mặc Sĩ Lưu Trừng nuôi lớn.”

108. Q.4 - Chương 101: Có Thể Không, Để Em Hôn Một Chút

Blair thở dài, đúng thật là nàng?!

Số phận lại diệu kỳ đến vậy, đầu tiên là khế ước với người tộc diệt ma, sai lầm yêu say đắm, bây giờ lại ký khế ước với con gái của chính mình.

Blair ôm Nguyệt Thập Nhất thật chặt, nghĩ thầm bản thân mình thực sự không thể hoàn thành khế ước.

Con gái của hắn, sao có thể nhẫn tâm cướp đi linh hồn nàng?

“Vì sao lại thở dài? Anh quen Mạt Ương?”

Blair bất đắc dĩ lại buồn cười nói: “Em có biết đối tượng khế ước linh hồn bây giờ của anh là ai không?”

Nhìn dáng vẻ này của Blair, Nguyệt Thập Nhất rất nhanh phản ứng kịp, mở to hai mắt, không dám tin nói: “Chẳng lẽ là??”

“Không sai, chính là Andrew Mạt Ương. Anh đi theo nó, mới có thể đến Bắc Cung gia. Nó chính là Bắc Cung Tiểu Từ.”

Nghĩ đến gương mặt quen thuộc kia, nghĩ đến cảm nhận thân thiết đó. Nguyệt Thập Nhất cảm khái trong lòng, trên thực tế nàng sớm đã có cảm nhận như thế, cảm thấy có mối liên hệ kỳ quái với Mạt Ương. Tóc bạch kim, mắt xanh kia, thân thể mãi mãi cũng không lớn, không phải là nó còn gì?

“Em cũng biết vì sao nó lại mãi mãi duy trì dáng vẻ trẻ con không?”

Trong mắt Nguyệt Thập Nhất hiện lên vẻ đau đớn, “Tất cả, từ lúc nó sinh ra, người trong tộc đều nói nó là quái vật, là nghiệp chướng, trên người mang một linh hồn oán hận mà sinh ra. Về sau trước khi đưa nó đi, người trong tộc lo lắng sau khi nó trưởng thành có phiền toái gì, liền hạ cổ trên người nó, cổ kia làm cho nó luôn duy trì dáng vẻ trẻ con trong ngày thường, ngoại trừ ngày mười lăm mỗi tháng là lúc sẽ hiện ra hình dạng chân chính.”

Blair nhú mày, “Vậy có phương pháp phá giải không?”

Nguyệt Thập Nhất gật đầu, sắc mặt nặng nề: “Có. Lúc biến thân vào ngày mười lăm, ngủ cùng với người khác. Từ sau đó, sẽ khôi phục hình dạng thật sự của nó. Có điều người phá thân, nhất định phải có liên quan đến oán trên người nó, bằng không, sẽ tử vong.”

Blair nhìn xa xăm, thở dài nói: “Trên thế giới này có nhiều người như thế, sao mà biết được ai liên quan đến oán linh trên người nó đây? Xem ra, Mạt Ương chỉ có thể sống ở hình dạng đứa trẻ cả đời này.”

Hắn dù bất đắc dĩ, đối với Mạt Ương, từ trước đến sau hắn đều đau lòng. Đứa trẻ quật cười bất khuất đó, cực kỳ giống vị thần bất diệt. Có một loại sức mạnh làm cho người ta thỏa hiệp vì nàng.

Nét mặt Nguyệt Thập Nhất ưu sầu, “Qua nhiều năm như vậy, em một mực tìm kiếm oán linh trên người nó bị vây ở đâu, rốt cuộc có liên quan đến thứ gì. Mấy năm trước, em đi đến Bắc Cung gia, rốt cuộc tìm được dấu vết.”

“Cái gì?”

“Bắc Cung gia này, có một mỹ nhân đồ sứ tổ truyền, có người nói đồ sứ này là tổ tiên họ trộm ra trong ngôi mộ của một công chúa. Đồ sứ này, được thiêu sau khi công chúa chết, đã biến bản thân mình làm tế phẩm tiến nhập vào trong đồ sứ, Về sau đồ sứ đó được chôn cùng với công chúa. Trước khi người làm sứ kia chết đi, đã từng lập qua lời nguyện, đời đời kiếp kiếp không xa rời công chúa, phạm ai chia cắt hắn và công chúa, phá vỡ đồ sứ, sẽ bị lời nguyện đời đời sống không quá ba mươi, tổ tiên Bắc Cung gia đã trộm đi đồ sứ này, khiến người đó phải chia lìa với công chúa, từ lúc đó, Bắc Cung gia liền bị lời nguyện. Người Bắc Cung gia, đều sống không quá ba mươi tuổi. Cách mỗi một đời, sẽ nhận nuôi một người con, phụ trách nuôi nấng đứa trẻ sống sót Bắc Cung gia. Đảm bảo cho sự tiếp nối và phồn vinh của Bắc Cung gia.” Nguyệt Thập Nhất chậm rãi nói ra.

“Em là muốn nói...” Trong mắt sắc của Blair, hiện lên ngạc nhiên.

“Đúng. Oán linh trên người Mạt Ương kia, theo em đoán, hẳn có liên quan đến Bắc Cung gia.” Nguyệt Thập Nhất gật đầu.

“Vì thế em vẫn sống ở chỗ này?”

“Ừ.”

Nguyệt Thập Nhất nhìn trời cao xa xăm, mắt lóe sáng.

Ánh trăng lạnh, gió đêm thổi qua, ánh mắt của nàng trở nên xa xưa mà mờ ảo.

“Trong tối tăm thật sự có định mệnh sao?” Nguyệt Thập Nhất thì thào tự nói, “Em không ngờ, Mạt Ương lại xuất hiện ở đây. Không biết lúc trước rốt cuộc nó đã xảy ra những chuyện gì?”

“Mặc Sĩ Lưu Trùng, Andrew gia...” Blair do dự vài phần, cuối cùng vẫn nói cho nàng biết, “Bọn họ đều chết hết. Chỉ có Mạt Ương còn sống, lúc trước nó mất đi ký ức, nó bây giờ, đang chuẩn bị báo thù. Cũng chính bởi vì như vậy, nó mới có thể triệu hồi ra anh, lập kế ước.”

Ngày qua ngày đều ở bên cạnh Bắc Cung Tiểu Từ, tự nhiên biết nhất cử nhất động của nàng, biết nàng đang làm gì.

“A?” Nguyệt Thập Nhất quay đầu, ngạc nhiên nhìn hắn, tất cả trong mắt là nghi ngờ, một lúc lâu, mới run môi mà hỏi: “Là ai? Là ai làm?”

“Em trai và con gái nuôi bá tước Andrew.” khuôn mặt Blair gọn sóng, hắn vốn là ác ma không có cảm tình, trừ vài người mình để ý ra, sống chết của những người khác, hắn sẽ không sinh ra thương hại gì.

“Đứa con đáng thương của mẹ... Rốt cuộc đã chịu bao nhiêu khổ sở...” Nguyệt Thập Nhất cực kỳ bi thương.

Blair chỉ có thể ôm chặt nàng, để nàng biết mình tồn tại, nàng còn có hắn.

“Em yên tâm đi, có anh ở đây, không ai có thể gây tổn thương cho nó.” Blair thấp giọng nói.

“Thế nhưng anh lại vi phạm kế ước lần nữa, sẽ không có việc gì chứ?” Địa ngục và nhân gian như nhau, hắn là cũng có trừng phạt. Hắn trước là bởi vì nàng mà phá kế ước, hiện tại lại bởi vì con gái...

Blair cười khổ nói: “Mỗi lần phá kế ước, tuổi thọ của anh lại giảm đi một trăm năm. Không sao, dù sao có hai người, Blair anh không làm ác ma cũng được, cam nguyện làm con người có tuổi thọ hữu hạn.”

Trong mắt Nguyệt Thập Nhất chứa chan nước mắt, ngẩng đầu hôn lên đôi môi lạnh băng của hắn, nức nở nói: “Blair, kiếp này nợ anh không thể trả. Nếu có kiếp sau, kiếp sau em nhất định trả lại cho anh...”

Blair chỉ cười, ôn nhu hưởng thụ ngọt ngào...

Bóng đêm rất yên tĩnh rất sâu, còn tràn ngập hơi thở kiêu diễm.

Trong không khí, chỉ có cái ôm im lặng không nói.

Gấp gáp, chết người.

Bắc Cung Tiểu Từ không chớp mắt ngây ngốc nhìn phía trước, khẽ nhếch miệng, lại vì ngực nghẹt thở mà quên cả hô hấp, cứ nghẹn ngào như thế, như cá bị ném trên đất, vì không có nước để thở, chỉ có thể hé miệng ra, trong không khí khô cạn.

Mà ở cổ, còn có tiếng ừng ực, đó là tiếng máu chảy, ngoài ra còn có tiếng tim đập nhanh hơn, Bắc Cung Tiểu Từ nghe được vô cùng rõ ràng.

Còn có hơi thở ấm áp, phả ra bên tai mình, trêu chọc lòng người ngứa ngáy.

Thân thể chậm rãi lạnh xuống, Bắc Cung Tiểu Từ mở to mắt, ngơ ngác sững sờ ở kia, thời gian đối với nàng mà nói, dường như dừng lại, nàng cảm nhận được, tánh mạng của mình, từ từ từ từ biến mất không còn...

Đã chết rồi sao, là sắp chết sao...

Cảm nhận người đè trên người mình, đang hút máu của mình, thân thể lạnh băng, hình dạng dữ tợn, Bắc Cung Tiểu Từ rốt cuộc cũng có một tia phản ứng, khoe miệng hơi nhếch, nàng khó khăn cúi đầu, nhìn gần chàng trai tuấn mỹ phi phàm trong gang tấc, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Bắc Cung Mộ Duệ, em, em thích anh...”

Nàng nói ra lời này, ngay cả mình cũng cảm thấy buồn cười, lại ngửa đầu cam chịu, khó khăn nằm xuống, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, bắt đầu ngẩn người ra.

Thân thể càng ngày càng nhẹ, cả người càng ngày càng lơ lửng, thực sự rất kỳ diệu, Bắc Cung Tiểu Từ cười nhạt, có chút tự giễu, lại cảm thấy thú vị. Đây chính là sinh mệnh kỳ diệu à!

Có thể không, để em hôn một chút....

109. Q.4 - Chương 102: Dây Đưa Yêu Say Đắm

110. Q.4 - Chương 103: Có Thể Không, Để Em Hôn Một Chút

111. Q.4 - Chương 104

112. Q.4 - Chương 105: Kết Hôn Là Yêu Hay Là Giao Dịch?

113. Q.4 - Chương 106: Xin Lỗi, Đã Làm Em Thương Tổn

114. Q.4 - Chương 107: Hôn Nhâm, Lầm Người

115. Q.4 - Chương 108: Lần Thứ Hai Gặp Lại

Bóng đèn khóc không tiếng thật lâu, lúc này mới lau đi nước mắt dính trên mặt, ngẩng đầu nhìn người giữa không trung, lạnh giọng nói: “Nếu con bé chết, anh cũng thu linh hồn của em đi. Dù sao em sẽ không sống một mình.”

Nhìn vợ yêu nói lời tàn độc như thế, trong lòng ác ma run lên, khuôn mặt run rẩy không ngừng nói: “Con bé là con gái của em, cũng là con gái của anh. Em không muốn mất nó, chẳng lẽ anh muốn sao? Anh và em đều là ma, chẳng lẽ có gì khác?”

“Em nào biết, anh không có tim không có phổi, ác ma vô tình vô nghĩa. Ai biết anh có thể mất hết tính người, đến con gái cũng không cần không?”

“...” Nhìn chòng chọc, ác ma thức thời cầm miệng. Đờ phải không cẩn thận chọc tới nàng, nước mắt của nàng, lại rơi không ngừng, cuối cùng đau lòng, còn có mình nữa.

“Ô ô, người ta mặc kệ. Dù sao con gái sống, em sẽ sống. Con gái chết em sẽ chết. Tự anh làm đi.”

Người con gái ngày thường lạnh lùng vô tình, khi tìm được người đàn ông mình yêu và con gái xong, không kiêng nể gì cả bắt đầu lộ ra một mặt nữ tính mềm mại đáng yêu và yếu ớt.

Ác ma bất đắc dĩ ôm trán thở dài, đây thực sự là chuyện khó nhất từ khi hắn làm ác ma.

Bất quá, có cách nào đâu, ai bảo hắn đã yêu con người này. Than thở...

Ác ma hạ xuống, nhẹ nhàng ôm kiều thê từ phía sau lưng, ôn nhu nói: “Yên tâm đi. Có anh ở đây mà.”

Dù là muốn hắn vứt bỏ cả sinh mệnh, dù là muốn hắn phải trả giá thế nào, hắn cũng sẽ bảo vệ nàng và con gái.

Ai bảo có hắn ở đây!

Trừ phi, có một ngày con gái đánh mất tất cả niềm tin vào sinh mệnh và linh hồn của mình, bằng không, hắn sẽ mãi mãi bảo vệ...

Ngày thứ hai, Bắc Cung Tiểu Từ dậy rất sớm, Thím Trầm cũng dậy rất sớm đến rửa mặt chải đầu cho nàng, sau đó mang bữa sáng đến.

Dùng qua bữa sáng xong, Bắc Cung Tiểu Từ để Thím Trầm đưa nàng ra ngoài mua sắm. Nhiều ngày như vậy buồn bã ở trong phòng, nàng cảm thấy thân thể của mình thực sự bắt đầu mọc meo, thậm chí biến thành xác ướp cũng tiến hóa, loại cảm nhận sắp mục này, làm cho Bắc Cung Tiểu Từ cảm thấy hít thở không thông. Cho nên nàng muốn ra ngoài phòng hít thở không khí.

Bác sĩ Hứa đã nói nàng có thể xuống giường, vận động vừa phải có lợi cho sự hồi phục của nàng. Vì thế Thím Trâm lấy xe đẩy tới, đỡ nàng ngồi xuống từ trên giường, tùy Thím Trâm đẩy, đi ra ngoài vườn hoa.

Trên đường đi qua mấy cái sân, là nơi ở của mấy người phụ nữ mà Bắc Cung Mộ Duệ từng yêu chiều.

Nhìn thấy gian phòng này, Bắc Cung Tiểu Từ kim lòng chẳngặng than nhẹ một tiếng.

Nàng bị thương thành như vậy, không thể nào đi hầu hạ nữ chủ nhân. Hơn nữa bảy ngày sau phải gả cho Bắc Cung Mộ Duệ, cũng khiến nàng cảm thấy rất xấu hổ.

“Thím Trâm, đi qua sân này đi.”

“Làm sao vậy?”

Sắc mặt Bắc Cung Tiểu Từ bình tĩnh, thế nhưng Thím Trâm hầu hạ nhiều chủ tử như vậy, từ lâu đã học được quan sát sắc mặt, suy tư một chút, lúc này mới đoán nói: “Tiểu thiếu gia.”

“Thím Trâm, thím gọi cháu là Tiểu Từ đi.” Quá mấy ngày, mọi người biết, nàng không phải là bé trai. Hơn nữa hiện tại tóc bạch kim trở nên rất dài, dù ang theo mũ, cũng không che giấu được.

Dù cho thực lực của Bắc Cung Mộ Duệ có thể lừa gạt tất cả những người khác, thế nhưng người trong nhà cũ Bắc Cung, vẫn không có cách nào lừa dối. Dù sao Bắc Cung Mộ Duệ không cảm thấy xấu hổ, nàng hà tất phải lưu ý, mất tự nhiên cái gì.

Thím Trâm cũng là thẳng tính, biết Tiểu Từ thiếu gia cũng biết xấu hổ, nhất thời sửa lời nói: “Vâng. Tiểu Từ, kỳ thực các cô gái trong viện này, ngày thứ hai khi mọi người trở về, khi Tiểu Từ còn hôn mê, nhị thiếu gia không màng mọi người phản đối, đuổi bọn họ đi cả rồi. Còn tuyên bố, bảy ngày sau cử hành hôn lễ. Vì thế, không cần phải lo lắng sẽ gặp phải bọn họ.”

“Cái gì?” Bắc Cung Tiểu Từ ngẩng đầu nhìn bà, biểu tình ngạc nhiên, ánh mắt có chút không hiểu lắm bầm nói: “Chuyện gì đã xảy ra? Làm sao lại...”

Thím Trâm cười cười, nói: “Có lẽ là nhị thiếu gia rốt cuộc cũng tìm được người thương, muốn thật lòng với người duy nhất đó.”

Bắc Cung Tiểu Từ sau khi nghe xong, trực giác lắc đầu, có chút châm chọc cười nhẹ. Vì nàng, làm sao có thể... Ha ha...

Bắc Cung Tiểu Từ biết địa vị của nàng. Hẳn hận nàng còn không kịp, làm sao có thể thật tình đối đãi.

Nàng, mãi mãi không thể nào là duy nhất của hắn.

Hơn nữa, trong thư hiệp định, “Tâm ý” của hắn, nàng cũng rõ.

“Còn chưa biết cô dâu là ai à?”

“Ừ.” Thím Trâm cười lớn, đáp: “Thật là chờ mong, phu nhân nhị thiếu gia của chúng ta, là danh môn khuê tú nhà ai, lớn lên đẹp thế nào...”

Bắc Cung Tiểu Từ dùng tiếng nói bà nghe không được thì thầm: “Sợ rằng, lần này để ọi người thất vọng rồi...”

Cùng kết hôn với một đứa bé, dù là Bắc Cung Mộ Duệ, cũng không chịu nổi ánh mắt chán ghét của người khác.

Nàng đột nhiên có điểm chờ mong, đến ngày đó, ngày hôn lễ, phản ứng và biểu tình của Bắc Cung Mộ Duệ.

“Tiểu Từ, cháu cần phải nhanh lên một chút, sau đó Thím Trâm sẽ mặc quần áo thật đẹp cho cháu tham gia hôn lễ nhé.” Thím Trâm không biết Tiểu Từ đang suy nghĩ gì, đơn thuần nói.

Bắc Cung Tiểu Từ khê đáp lời, chỉ cảm thấy, cảnh sắc hôm nay dù đẹp, đều trở nên buồn bã thất sắc.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đáy mắt có bóng đen thật sâu, lười biếng ngồi xuống, Tiểu Từ nói: “Thím Trâm, cháu mệt rồi, chúng ta trở về thôi.”

Mấy ngày này, bởi vì toàn thân đau đớn, vì thế lẫn lộn khó ngủ, tối đa cũng chỉ là ngủ chập chờn. Tuy rằng cả ngày nằm trên giường, nhưng tinh thần cũng không khá lắm.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi của nàng, Thím Trầm cũng có chút đau lòng, “Ừ, chúng ta về thôi.”

Bắc Cung Tiểu Từ từ từ nhắm hai mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời và gió xuân giờ khắc này, giữ lại cảm giác trên khuôn mặt mình.

Trên đường đi khi ngang qua một cái nhà, Bắc Cung Tiểu Từ đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, mấy cây cao trước mặt kia, lúc này đang lay động trong gió, bóng cây loang lổ, bởi vì ánh mặt trời, ngày thường u ám, nhưng giờ lại ấm đậm thêm một phần.

“Đừng một chút. Ở đây?” Bắc Cung Tiểu Từ đột nhiên hô lên.

Thím Trầm vừa nhìn ngôi nhà, sắc mặt nhất thời đại biến, khuyên nhủ: “Tiểu Từ, ở đây không thích hợp, hay là chúng ta đi thôi.”

“Không có chuyện gì.” Bắc Cung Tiểu Từ biết tất cả sự thật ở đây, cười nhạt nói, “Chúng ta vào xem một chút đi.”

Người con gái mặc sườn xám trắng, có một loại khí chất kỳ quái không gì sánh kịp, đến bây giờ, vẫn còn hấp dẫn nàng. Hay hoặc là, trên người nàng có một loại hơi thở, khiến nàng có điểm lưu luyến.

Sắc mặt Thím Trầm hoảng hốt, “Tiểu Từ, chúng ta là hạ nhân, là không thể vào đây. Là, là cấm địa.”

Nhìn dáng vẻ của bà, Bắc Cung Tiểu Từ cũng rõ lực ảnh hưởng kinh khủng của ngôi nhà này, người hầu mà đi vào, sẽ có kết quả không tốt. Nghĩ xong, Bắc Cung Tiểu Từ cũng không muốn làm bà khó xử, liền thần nhiên nói: “Cháu biết rồi. Thím Trầm, cháu còn muốn đi dạo xung quanh đây, thím đi về trước đi, lát tự cháu về.”

Đường ở Bắc Cung gia đều rất thẳng, nàng ngồi xe đẩy tự đi không thành vấn đề.

“Cái này...”

“Đi thôi. Không phải thím còn có nhiều chuyện cần chuẩn bị à? Minh cháu được mà.”

“Được rồi.” Thím Trầm có chút hoảng hốt liếc mắt nhìn sân kia, nhấn mạnh lần thứ hai nói: “Tiểu Từ, sớm về một chút, không nên chạy loạn. Biết không?”

“Vâng.”

Nhìn bóng Thím Trầm biến mất rồi, Bắc Cung Tiểu Từ lúc này mới chậm chậm quay người lại, chuyển xe đẩy đi vào viện yên tĩnh kia.

Gió nhẹ thổi qua, tóc dài của Tiểu Từ khẽ bay trong gió, sợi tóc bạc kim, lướt qua mặt, mang theo mùi hoặc, còn có chút, che tầm mắt của nàng, nàng dừng lại, lấy tay gạt sợi tóc ra, đang chuẩn bị tiếp tục đi tới, vừa ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện, cách đó không xa, dưới một cây đại thụ có một bóng người mảnh khảnh lẳng lặng đứng, đang lẳng lặng nhìn nàng...

Lá trên cây vì gió thổi qua mà phát ra tiếng vang thưa thớt, thế nhưng những âm thanh này, lại bị càng lộ vẻ tĩnh mịch trong giờ phút trao đổi ánh mắt này,

Bắc Cung Tiểu Từ không kinh ngạc, vẫn dùng tay đỡ bánh xe, chuẩn bị tư thế chuyển động lên phía trước.

Qua hồi lâu, khoe miệng Bắc Cung Tiểu Từ nhếch thành nụ cười nhạt, trong lòng ngạc nhiên đến thoải mái, từ từ đi tới, hướng phía bóng người tuyết trắng kia nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay sao lại đi ra?” Có người nói, nàng vẫn sống ở rất sâu trong địa phủ kia, đã rất lâu rồi không đi ra, hôm nay, trong ban ngày, sao lại xuất hiện ở đây.

Giọng điệu này, quen thuộc như là hai người đã biết nhau từ lâu.

Không giống như vẻ bình tĩnh của nàng, bóng trắng kia đứng ở đó, ánh mắt vẫn lẳng lặng như cũ, thân thể lại run nhẹ nhẹ, hai tay dưới sườn xám, cũng nắm lại rất chặt. Sắc mặt cũng hơi tái nhợt, nhìn Tiểu Từ, không nháy mắt, dưới bình tĩnh là mãnh liệt cuộn trào, là ngàn vạn ngôn ngữ miêu tả sinh động.

Nàng hít thật sâu một hơi, lúc này mới lộ ra nụ cười, từ từ đi đến chỗ Bắc Cung Tiểu Từ, không nhìn được ngẩng đầu liếc mắt nhìn trời xanh mây trôi, ánh mặt trời ấm áp rơi xuống, khuôn mặt tái nhợt của nàng gần như trong suốt, môi cũng trở nên hồng, thấy vậy Bắc Cung Tiểu Từ không thể dời mắt.

“Hôm nay ánh mặt trời không tệ. Đã lâu rồi, lâu rồi không nhìn thấy mặt trời.” Nàng cúi đầu cười ưu nhã, “Thật là có điểm nhớ.”

Cúi đầu, ánh mắt dịu dàng như một đóa hoa nở rộ.

Bắc Cung Tiểu Từ không biết, nàng ta cảm thấy nàng đến, mới có thể không quan tâm chạy đến, thậm chí muốn gần gũi, trong ban ngày, nhìn nàng thật kỹ.

Bằng góc độ người mẹ, nhìn nàng thật kỹ.

Bắc Cung Tiểu Từ kinh ngạc nhìn, có chút ngẩn ra.

Vì sao, trên người cô gái thanh lệ này, có hơi thở nào đó làm cho nàng không thể dời mắt...

Loại cảm nhận này làm cho Bắc Cung Tiểu Từ lại cảm thấy vui mừng khi gặp nàng, lại có chút phức tạp mặt nhăn mày nhíu, không hiểu.

“Chúng ta cùng trò chuyện đi.” Nguyệt Thập Nhất đi tới, rất tự nhiên đi ra phía sau xe Bắc Cung Tiểu Từ, thay thím Trầm nhẹ nhàng đẩy xe của Bắc Cung Tiểu Từ đi từ ánh mặt trời đến phía dưới bóng cây.

Bắc Cung Tiểu Từ gật gật đầu, trầm mặc.

Hai người đi rất chậm, thế nhưng trong lòng lại dâng trào mãnh liệt, Nguyệt Thập Nhất nhìn nàng, trước đây cảm thấy đứa bé mệnh mỏng này làm người ta cảm thấy đau lòng, mà bây giờ, đã biết thân phận của nàng, cái loại đau lòng này, biến thành áy náy vô kể.

Con của nàng, còn bé như thế, đã mang một loại hơi thở tang thương và lạnh giá. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho đứa con nàng yêu, như một búp bê rách, trở nên chẳng toàn vẹn như vậy.

Nàng vươn tay, muốn chạm vào sự lạnh lùng của nàng, thế nhưng lại thu về, rất sợ vừa chạm vào, đứa bé này, tựa như búp bê thủy tinh trong suốt vỡ tan.

“Tiểu Từ.” Nguyệt Thập Nhất thấp giọng gọi tên của nàng, cái tên xa lạ mà quen thuộc này.

“Dạ. Làm sao vậy?” Bắc Cung Tiểu Từ ngẩn người, Nguyệt Thập Nhất đột nhiên gọi tên của nàng, làm dọa nàng.

Hai người bọn họ mặc dù đã gặp một lần, cũng đã nói chuyện, thế nhưng, cũng không tiến thêm một bước hiểu biết, nàng cũng chưa từng gọi tên nàng ta vội vàng mà thân thiết như thế.

“Vết thương của em, khá hơn chút nào không?”

“Vâng, đỡ ạ. Lập tức là có thể rời xe đẩy đi lại.”

“Ừ. Vậy là tốt rồi.” Nguyệt Thập Nhất không nhìn được hỏi: “Tiểu Từ, vết thương này, đau nhiều không?”

“Cái gì?” Bắc Cung Tiểu Từ không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, thấy trong mắt nàng không thể che giấu đau lòng, hơi kinh ngạc, làm sao vậy, nàng ta luôn luôn vô tình, làm sao lại khổ sở vì nàng?

“Chị sao thế?” Bắc Cung Tiểu Từ đưa lưng về phía nàng, khó khăn xoay người, nâng tay lên nhẹ nhàng phủ lên gò má nàng, lại chạm phải một mảng lạnh lẽo.

Là nước mắt?

Bắc Cung Tiểu Từ ngạc nhiên không gì sánh được, kinh ngạc nhìn đầu ngón tay nhiễm nước mắt, “Vì, vì sao?”

Bắc Cung Tiểu Từ nhìn lệ rơi xuống, như đứa bé hoảng hốt.

Nàng không rõ, vì sao nàng ấy lại khóc...

Nguyệt Thập Nhất vội lau đi nước mắt trên mặt, mắt tự nhiên quay đầu, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, dọa em rồi. Ta chỉ nhìn em, đột nhiên nghĩ đến một số chuyện cũ. Vì thế nhất thời không nhận được...”

“Không sao.” Bắc Cung Tiểu Từ mềm mỏng cười cười, mang theo tính trẻ con nhếch nhếch miệng, “Nhất định là người rất quan trọng với chị. Nếu như cô ấy biết chị khó chịu như thế, nhất định sẽ rất đau lòng.”

“Phải không?” Nguyệt Thập Nhất cúi đầu thật thấp nhìn nàng, sâu xa nói: “Cô ấy thực sự sẽ đau lòng vì ta? Nếu như chuyện ta làm sai mãi mãi đều không thể sửa lại, cô ấy, còn có thể đau lòng vì ta không?”

“Nếu có nỗi khổ tâm, hay với người kia mà nói, chỉ cần chị còn sống cũng đã thỏa mãn rồi. Nếu thế, chắc là cô ấy sẽ có.”

“Nếu như là em, em sẽ thế nào?”

Bắc Cung Tiểu Từ ngẩn ra, không hiểu được ý nàng, lúng túng nở nụ cười, nhưng khi nhìn ánh mắt nàng mong chờ lại không đành lòng trốn tránh, hồi lâu, mới rầu rĩ nói: “Không biết. Phải nghe giải thích, mới có thể phán đoán.”

Bắc Cung Tiểu Từ cúi đầu, sắc mặt rất trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Kỳ thực, nếu như là người nàng quan tâm, nếu đối phương làm sai chuyện gì, chắc hẳn, sợ rằng nàng cũng sẽ tha thứ vô điều kiện.

Bất quá, Bắc Cung Tiểu Từ tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân mình có một mặt như vậy.

Nàng luôn luôn biểu lộ ra, đều là đáng vẻ lạnh lùng quật cường.

Đẩy người ra ngàn dặm, cũng sẽ không dễ dàng để người ta nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình.

Nhìn Bắc Cung Tiểu Từ lúc này, liền biết nàng không thích tiếp tục đề tài này.

Nguyệt Thập Nhất nhìn nàng, mở miệng, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Rõ ràng vẫn tìm kiếm, nhớ nhung không ngớt con gái gần ngay trước mắt, lại đột nhiên e sợ.

Tựa như sợ một loại tình cảm, chậm chạp không dám tới gần.

Đau lòng muốn chết, còn mạnh giả vờ trấn định.

“Tiểu Từ...”

“Em nghĩ em phải đi. Hôm nay đã quá rầy. Nhìn thấy chị thật vui.” Bắc Cung Tiểu Từ chủ động nói, nhìn nàng cười cười, sau đó tự cố đẩy xe, rời bên cạnh nàng, xoay người đi ra ngoài viện.

116. Q.4 - Chương 109: Tiểu Từ, Chúng Ta Bỏ Trốn Đi

117. Q.4 - Chương 110: Mỹ Nhân Đồ Sứ Nổi Tiếng

118. Q.4 - Chương 111: Hi Vọng Gia Tộc Võ Nát

119. Q.4 - Chương 112: Mười Lăm Trăng Tròn, Điểm Kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tham-thieu-nien>